

Giới thiệu Lời Chúc Phúc

Cho dù trong truyện Lời Chúc Phúc, tôi không được Chúa yêu mến, tôi vẫn như cũ hướng về Chúa cầu nguyện. Cho dù tôi có là tội phạm mà ngay cả địa ngục đều không muốn nhận, tôi vẫn như cũ yêu lấy thế giới ngôn tình hiện đại này. Cho dù thế giới này chẳng hề đối xử dịu dàng với tôi, tôi vẫn như cũ dùng sự dịu dàng đối xử với mọi thứ. Làm cho thế giới tốt đẹp mà bị thương này dâng lên lời chúc phúc. Chúa ơi, Cầu xin người hãy sử dụng chúng con trở thành công cụ hòa bình người, Vào lúc nơi đó có sự thù hận, hãy để con gieo lòng nhân ái, Vào lúc nơi đó có tai nạn thương tích, hãy để con gieo sự khoan dung. Vào lúc nơi đó có sự ngờ vực vô căn cứ, hãy để con gieo sự tin tưởng. Vào lúc nơi ấy có sự tuyệt vọng, hãy để con gieo niềm hy vọng. Vào lúc nơi ấy có bóng tối, hãy để con gieo ánh sáng huyền huyền vào, Vào lúc nơi ấy có đau buồn, hãy để con gieo niềm vui. Chúa ơi, Cầu người dành cho chúng con sự tha thiết ước mơ, Bảo chúng con không cầu an ủi, nhưng sẽ đi an ủi, Không cầu hiểu rõ, nhưng sẽ đi hiểu rõ, Không cầu được yêu, nhưng sẽ đi yêu. Bởi vì, Cho dù ngay cả chúng con có thu hoạch, Khoan dung với người khác, chúng con đã được khoan dung. Như vậy thì từ vọng, chính là sinh mạng mới của chúng con. Mọi bạn cùng thưởng thức truyện online hay từ tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

A, lại nữa rồi.

Vào lúc cô gái mở to mắt ra, khi nhìn trên đỉnh đầu có trần nhà màu trắng, lời suy nghĩ trong lòng thật ra cũng chỉ có một câu này mà thôi.

Đúng vậy, lại một lần nữa...

Xâm chiếm chỗ ở của thân xác mất đi linh hồn, chiếm lấy thân thể của người khác, quấy nhiễu người khác yên giấc.

Cô đã quên mất tên của chính mình, cô gái không thể thật sự chết đi. Cô cứ thế mà ngẩn ngơ nhìn tất cả mọi thứ trước mặt, bên tai tràn ngập tiếng gọi âm i đầy kinh ngạc của bác sĩ.

Đây là một chuyện vô cùng có lỗi.

Chính mình cũng không phải là cô gái mà mọi người dùng hết sức lực để cứu trị. Cũng không phải là cô con gái của hai người đang vui mừng ôm chính mình, người cha người mẹ vì quá vui mừng mong đợi mà khóc kìa.

Nhưng mà nói như vậy, đối mặt với người ôm chính mình khóc giống như nhận được sinh mạng mới, người mẹ mới. Cho dù thế nào cũng không nói nên lời.

Đó là năm tháng ngắn ngủi mà cô gái vô danh trở thành Yushida Yayoi bắt đầu.

Vào thời gian kia, các thương nhân trong giới thượng lưu xã hội đều hướng về chuyện “Con gái nhà Yushida” chết đi sống lại mà đi nói chuyện say sưa. Hơn nữa còn đồn đãi rằng cô gái kia là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, giống như loài hoa Nadeshiko [1].

[1] Hoa cẩm chướng Nadeshiko: (撫子) Biểu tượng tượng trưng cho tình bè bạn, lòng quý mến, tình yêu trong trắng, thanh cao.

Tuy rằng bây giờ còn nhìn không ra đến, nhưng sau này nhất định sẽ trở thành một người vợ hiền đảm đang và xuất sắc.

Mọi người có mỗi lần ăn qua lại với nhà Yushida cứ như vậy khen cô gái tên là Yayoi này.

Nhưng mà trước đó, cô gái này đã xách vali lên đi du lịch, đột nhiên biến mất ở giới thượng lưu xã hội. Chẳng qua, theo từng tháng nhất định sẽ một phong thư từ thành phố Yokohama gửi đến trên tay quản gia nhà Yushida. Mà lúc này, “người cha” đã lớn tuổi cuối cùng cũng sẽ mỉm cười ngậm một ly hồng trà, bắt đầu đọc cho vợ mình nghe lá thư do con gái gửi từ nơi phương xa.

“Gửi cha, mẹ kính yêu. Mặc dù rất gian khổ, nhưng ở tại thành phố này đây con đã mở được một nhà hàng com Tây thuộc về chính mình. Không biết nên nói như thế nào cho đúng, nghĩ muốn cho cha mẹ mà con kính yêu cũng sẽ có một ngày có thể đến đây nhìn một chút. Con sinh sống trong một ngôi nhà nhỏ, công việc kinh doanh nhà hàng của con cũng không hề nhanh như chớp mắt đâu. Loại tâm tình này vẫn quanh quẩn trong tâm lý của con, chỉ là hiện tại cha mẹ không cần phải đến đây liền, nếu không làm con gái sẽ thêm tự hào lắm, vừa thẹn với lại chính con sẽ chiêu đãi không chu toàn. Với lại, nếu hai người muốn tới như lời nói, con có thể cho hai người một chút bất ngờ... Hoặc là nói, không chừng sẽ là hoảng sợ cho mà xem”

Yayoi khép lại quyển sổ nhật kí trên tay, mỉm cười cùng với ánh mặt trời buổi chiều dừng lại song song với nhau. Cách ăn mặc của cô tương đối cổ xưa, thật ra hiện tại đã có rất nhiều cô gái tuổi giống như cô mặc loại váy mỏng màu bạc trắng hiện đại này, nhưng đồ trang sức đá màu xanh lá cây kết hợp với loại váy mỏng màu bạc trắng này lại hết sức làm tôn lên khí chất của cô.

“A, mầy đồ vô lại này lại đến nữa rồi!” Đầu bếp lớn tiếng mắng chửi, cho dù là ở trước phòng cũng đều có thể nghe thấy. Yayoi mờ mịt quay đầu lại, lại

thấy một dáng người nhỏ nhỏ chạy ra từ trong phòng bếp, ôm bánh mì hoảng sợ không biết đường đi cắm đầu chạy về hướng cô.

Phía sau là người đầu bếp giờ cây lau nhà vội về mặt tức giận.

Dáng người nhỏ nhỏ đặc biệt linh hoạt, vào lúc bị truy đuổi thì chạy toán loạn trên bàn. Vốn đã có thể mặc kệ đầu bếp mà chạy trốn thế nhưng nhóc con ấy đã giẫm phải cây bút máy mà Yayoi để ở trên bàn, té mạnh xuống từ trên bàn.

Đầu bếp đem nó xách lên, trên mặt còn dính một miếng nấm. Bộ dạng nhìn qua hình như nếu không nghiêm khắc đánh đứa bé này một cái thì rất khó có thể nguôi giận.

“Làm ơn chờ một chút.” Yayoi nhặt cây bút máy bị đứt thành hai đoạn trên mặt đất lên, mực nước thì tung tóe dính đầy trên cây bút máy. Nhìn thấy đầu bếp, nhẹ giọng ngăn cản suy nghĩ muốn thực hành bạo lực của hắn.

“Chú... chủ quán.” Đầu bếp xách đứa bé đang không ngừng gầy dựa trên tay, dường như đang muốn cắn hắn, sau đó lại hướng về đứa bé mắng chửi: “Nhìn xem mày đã làm chuyện tốt gì này, đồ hư hỏng này không những trộm bánh mì còn phá hư bút máy của chủ quán...”

“Được rồi, đem đứa bé này giao cho tôi đi.” Yayoi vươn tay ra đối với đầu bếp. “Mời anh nhanh chóng trở về vị trí công việc của mình đi. Rất nhanh thì những người khách sẽ đến đây, đến lúc đó anh phải vất vả hơn nữa.”

—— Yushida Yayoi có khí chất đặc biệt như vậy, mặc dù ngôn ngữ cùng biểu tình đều là dịu dàng hiền lành, nhưng cảm giác đã làm cho người ta không thể cãi lại, đầu bếp nuốt nước miếng một chút. “Không phải đâu, đây là việc tôi phải làm.” Hắn quay đầu, lại mắng chửi đứa bé thêm một câu. “Mày gấp rắc rối rồi, phá hư bút máy của chủ tiệm, chờ mình bị đưa đến đồn cảnh sát đi! Con chuột nhỏ chui từ trong khu ô chuột.” Rồi xoay người về lại trong phòng bếp.

Đứa bé ôm bánh mì đứng ở tại chỗ rụt vai, giống như đã chuẩn bị tốt để đón nhận một bạt tai hung hãn.

Nhưng mà cái bàn tay cũng không có rơi xuống trên thân thể của nó như trong tưởng tượng, cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy màu bạc trắng mở cánh cửa nhà hàng ra. “Không đi sao?” Yayoi mỉm cười nhìn bộ quần áo người trước mặt mình mặc rõ ràng rằng đồ của con trai hoặc là quần áo của con gái được sửa lại thành kích cỡ nhỏ, rõ ràng là một đứa bé nhỏ gầy.

Đối phương đối với thái độ của cô do dự không chắc, đôi chân trần bước đi từng bước một, sợ giống như có cạm bẫy rồi đi tới cửa. Sau đó nhanh chóng chạy trốn đi ra ngoài, ôm lấy đồ ăn thật vất vả mới lấy được, chạy trốn mất bóng dáng.

Khi Yayoi lại nhìn thấy đứa nhỏ này một lần nữa là vào ba ngày sau lúc choạng vạng. Đứa nhỏ này như là nhận định chủ nhân nơi này hình như là người có tính tình dịu dàng, lại đi vào trong cửa hàng ăn trộm.

Thật ra cũng không thể được xem như là “nhìn thấy”, chính xác mà nói, là Yayoi ở chỗ này đợi đứa bé lại đi đến đây thêm lần nữa.

Kể từ lần đầu tiên bắt đầu nhìn thấy đứa bé này, Yayoi chỉ biết cô bé sẽ lại đến đây thêm lần nữa.

Như là con thú nhỏ đựng phải cạm bẫy, đứa bé lui về phía sau từng bước.

“Thật ra nếu ở lại chỗ này thì em không cần phải làm như vậy với chính mình.” Yayoi không có đi đến gần cô bé, chỉ là dịu dàng cười nói. “Nếu là đồ ăn trong lời nói, có thể không cần ăn cắp, đến nơi này của chị làm thuê đi, như vậy thì chị có thể trả tiền cho em cùng với đồ ăn tương ứng.” Cô mỉm cười vươn tay ra với cô bé. “Không cần nhắc một chút sao?”

Nhưng mà lời đề nghị này cũng không nhận được câu trả lời thuyết phục của cô bé. Cô bé cúi đầu nghiêng ngả lão đảo từ bên người Yayoi chạy đi, lại biến mất ở dưới ánh hoàng hôn thêm một lần nữa.

Cô gái ôm đồ ăn trộm được vội vã chạy nhanh về nơi cư trú ở phía trước — nơi ấy cũng không được xem như là nơi cư trú, chỗ ấy nhiều nhất cũng chỉ là tòa nhà tham khảo, âm u ẩm ướt không phải của chính phủ bị vứt bỏ đi, theo thời gian thì ngẫu nhiên hình thành ra một cái hang động mà thôi. Thế nhưng dù cho có thế này thì một người cũng có thể ở đây tránh gió mưa, đối với cuộc sống sinh hoạt của bọn nhỏ tại xóm nghèo này mà nói, cũng giống như được ban ơn đức tồn tại tại rồi.

Cho dù như thế nào, vì nơi này là ẩn nấp mỗi khi trời nổi lên mưa gió, vài nhóm người lang thang thường xuyên đánh nhau là chuyện bình thường, những đứa trẻ nhỏ căn bản không thể đánh lại những người lớn này — Cho nên cô gái chỉ có thể trốn ở chỗ này, có lẽ còn phải cảm ơn chính mình có anh trai khi còn nhỏ đã có năng lực kỳ dị.

“Ồ, gần đây vận khí cũng không tồi, luôn có thể tìm được thứ tốt a.”

Vào khi sắp tới nơi đó thì bị mấy tên côn đồ bao vây, những người này lớn hơn so với cô không được bao nhiêu, cũng đã mô phỏng thành nhóm cướp bóc hơn nữa chính mình càng thêm nhỏ bé. Cô gái ôm chặt đồ ăn trong lòng ngực mình, lui về phía sau từng bước.

“Dù sao mày có lưu trữ lại cũng không dùng tới, bộ dáng xem ra còn chưa có đói được lâu, không bằng thì cho chúng ta đi?” Tên côn đồ cầm đầu vươn tay, cô gái chính là đem đồ ăn ôm chặt hơn nữa.

Nhưng mà đối phương cũng không thể hăm dọa cô được bao lâu, một đường màu trắng, “đồ vật” giống như lưỡi dao từ phía sau, có thể nói là hung ác, linh hoạt, một đường tấn công vào động mạch sau gáy, hắn liền mất mạng.

Tại đây, khi tên côn đồ kia ngã xuống, những người còn lại mới nhìn đến bộ dáng của kẻ tấn công — thấp bé, gầy yếu — che miệng, không lên tiếng ho khan, nhưng mà trong ánh mắt kia cái gì cũng không có, đều là một mảnh đen tối.

“...” Nhìn thấy đồng bạn của mình té trên mặt đất, máu chảy như ghi chú, bộ dáng không ngừng run rẩy. Mặt khác, hai tên côn đồ từ từ lui về phía sau từng bước.

Cậu thiếu niên thấp bé ở trước mặt này, sẽ không chút do dự nào cắt đứt cổ của người xâm nhập vào lãnh địa của hắn.

Cô gái thừa dịp màn há hốc mồm này, chạy tới bên người bên người anh trai của mình. Như là tuyên thệ lập trường giai cấp, cũng đứng thẳng người lên, từ trong túi áo lấy ra nửa con dao nhỏ bị gãy một nửa, chỉ vào hai tên côn đồ.

Giống như con chó hoang sẽ không nghe theo lời gọi bảo, chỉ cần đánh giá thấp nó, người xông vào lãnh địa của nó, đều có thể giờ nanh vuốt của mình ra phản kích hung ác.

Màn đánh nhau dùng vũ khí như vậy gần như mỗi ngày sẽ xảy ra. Thời tiết như bây giờ, thiếu niên vẫn như trước mặc chiếc áo somi đơn bạc cuộn mình trong nơi cư trú, trên cánh tay của hắn lại có không ít vết thương, thế nhưng tốt xấu gì cũng vì bảo vệ đồ ăn để được no bụng.

Hắn che miệng lại khó chịu một tiếng, xoay tay quá mức... Nhìn em gái mình che mặt nhai đồ ăn hình như đang tràn ngập tâm sự. “Có chuyện gì sao?” Rốt cuộc hắn cũng mở miệng nói.

“Chủ quán cửa hàng mà em trộm được bánh mì kia... Nói với em rằng có thể đến chỗ nào đó của cô ấy để làm thuê.” Cô gái nuốt xuống bánh mì trong miệng nói, quả thật đối với điều kiện này, cô cảm thấy vô cùng rung động, cứ như vậy cho dù là đồ ăn hay vẫn là tiền, còn có thể có nơi ở ổn định để bắt đầu lại... Nói không chừng còn có thể đến được một nơi rất tốt để sinh sống cũng không chừng. “Hơn nữa, nhìn sơ qua thì chủ quán... là một người rất tốt.” Khi phát hiện ra có đồ vật này nọ bị trộm thì không có đưa cô đi đến đồn cảnh sát, cũng không có giống với vài người lớn khác đánh đập chính mình.

“...” Thiếu niên lặng im xuống dưới, sau đó phát ra âm thanh ho khan từ trong cổ họng mình, giống như đem sức lực hô hấp của mình rút sạch. Sau khi chờ hắn ho khan xong, lúc này hắn mới trả lời em gái của mình. “Trên thế giới này không bao giờ có chuyện tiện nghi đến như vậy, nói không chừng là nguy trạng thành bộ dáng người tốt, chờ đến lúc không biết gì mắc câu... Khụ khụ, khụ khụ...” Hắn còn chưa có nói xong, lại là một trận ho khan làm cho người sợ hãi trong lòng hơn.

“Nhưng mà onii-chan, bệnh của anh...” Là cần tiền đi mua thuốc.

“Chỉ là bệnh ngắn hạn mà thôi, chỉ cần ngủ thì cảm giác sẽ tốt hơn thôi.” Khuôn mặt cứ việc chút không thay đổi, trong ánh mắt còn mang theo một theo lạnh lùng, thiếu niên thế nhưng lại cố gắng hết sức dùng lời nói dịu dàng để an ủi em gái mình.

Cũng giống như rất nhiều lần trước kia, căn bệnh nhỏ bé này, cứ mặc kệ rồi cũng tốt lên thôi.

Thế nhưng người thiếu niên giống như đang cười nhạo đang cật lực bản thân. Vào buổi sáng ngày hôm sau, hắn bắt đầu sốt cao.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2

Yayoi im lặng nhìn cô bé nhỏ trước mặt này, cho dù cô có nói với cô bé là: Không nên đi ăn cắp nữa.

Nếu muốn được giúp đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm chị.

Dù có nói như vậy, cô vẫn không đủ khả năng để ngăn cản cô bé làm như vậy.

Là bởi vì chính mình không bố trí phòng vệ sao? Là bởi vì cho rằng cô sẽ không nghiêm khắc trừng phạt cô bé, cho nên mới không kiên nhẫn gì sao?

Khi nhìn đến cô bé lén lút chạy vào đây để ăn cắp tiền bạc, trong lòng Yayoi lại cảm thấy đau buồn lấp đầy. Cũng không phải bởi vì hành vi của cô bé, mà là bởi vì...

Thiện ý của chính mình cũng không hề đủ để trợ giúp cô bé.

Cho nên mới lại xảy ra như vậy.

“Vì cái gì muốn làm như vậy đâu?” Yayoi đứng ở cửa, chặn đường đi duy nhất của cô bé. “Làm ơn hãy nói cho chị biết đi.”

Cô gái ôm chặt tiền bạc mà mình đã lấy được, cặp mắt kia gần như bị mái tóc dài lộn xộn che khuất, ánh mắt khó hiểu nhìn người phụ nữ ở trước mặt mình đang hỏi như vậy. Mà trong ánh mắt của người kia, ngoại trừ sự dịu dàng cùng xin lỗi, không hề có vật gì khác.

Có lẽ người này có thể.

Lần đầu tiên trong lòng cô gái nảy sinh ra ý nghĩ như vậy, cho dù lúc nhỏ đã mất đi cha mẹ, khi cùng với anh hai sống nương tựa lẫn nhau, lúc ngủ ở dưới hầm cầu lạnh giá, cảm giác tỉnh lại khi đói bụng thì lại phát hiện ra những đứa trẻ khác đã trở nên cứng ngắc được một thời gian. Bị thờ ơ lạnh nhạt, khi người lớn hỏi vì sao đã như vậy rồi mà còn muốn sống sót, bọn này vô cùng hiểu rõ chuyện thực như vậy, đó chính là –

Không có người đến giúp chính mình.

Ngoại trừ người anh hai sống nương tựa lẫn nhau, sẽ không bao giờ... đi tin tưởng chuyện có thể ý lại và tin tưởng người khác.

Nhưng mà anh hai đã ngã bệnh.

Cả người anh ấy đều nóng lên, giống như ngọn lửa đang không ngừng bùng cháy. Càng không ngừng ho khan đến nôn mửa, nôn cũng không ra được gì, còn lại vẫn tiếp tục như trước.

Nếu như cứ tiếp tục đi xuống như vậy nữa, anh hai sẽ chết mất, sẽ giống như những đứa trẻ đã chết đi vào mùa đông ngày đó, thân thể ở trong tuyết biến thành cứng ngắc.

Cô gái run rẩy đôi môi, môi khô khốc mấp máy trên dưới vài cái, cuối cùng mang theo tiếng khóc nức nở, lời độc thoại cầu xin của đứa bé truyền vào trong lỗ tai của Yayoi. “Giúp... giúp em với.” Giúp... Giúp em đi, cứu anh trai của em đi, cứu giúp em với.

Có cái gì đó xa lạ từ trong hốc mắt tràn ra đến, sau đó hàm răng run lên, đầu lưỡi run rẩy — thổ lộ lời cầu cứu tuyệt vọng. “Anh hai của em sắp chết.” Rốt cuộc cô khóc rống lên. “Anh ấy sắp chết — “

Chết.

Đây chuyện đầu tiên mà Gin tuổi nhỏ hiểu rõ nhất trên đời.

Cho dù như thế nào cũng không muốn để cho chuyện này xảy ra ở trên người anh hai.

Thậm chí cô còn buông lỏng tay đang ôm tiền bạc ra, tiến về phía trước vài bước, lao đảo dùng đôi tay mang theo dấu vết đóng băng, vết thương cùng với nếp nhăn nứt ra, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng nắm lấy tay Yayoi thật chặt. Bàn tay lạnh lẽo, thô ráp, nhỏ bé, khi nắm lấy tay của Yayoi, như là dùng hết sự tinh nghịch của cả cuộc đời mình.

Điều đó giống như chỉ để dùng hết toàn bộ sức lực để nắm lấy, làm cho Yayoi giẫm phải góc vấy của mình một cái, lao đảo suýt chút nữa té ngã trên mặt đất. “Em hãy chờ chị một chút.” Cô nắm lấy áo choàng khoác ở trên người mình, sau đó nắm lấy gậy chống lên bên người, ngoài ta dùng bàn tay nhấc vấy lên, không hề thực nữ chạy nhanh theo cô bé nhỏ kia.

Chạy đến nơi, đó là một khu hang động nhỏ. Nếu như là ở bên ngoài nhìn xem, thì sẽ không để ý bên trong hang động đen tối rốt cuộc có cái gì trong đó.

Cô bé nhỏ chui vào trong hang động trước tiên, một lát sau lại nhô đầu ra, Yayoi khom thắt lưng chui theo vào đó. Tối tăm, dơ bẩn, các loại sinh vật bò sát sinh sống ở nơi này làm cho người ta cảm thấy không thoải mái. Cùng với, cuối nơi không có ánh sáng này, có một thân hình nhỏ nhỏ đang cuộn người lại thành một đoàn.

Nhỏ gầy, bởi vì thiếu sự chăm sóc cùng với dinh dưỡng mà cơ thể trưởng thành không có hiệu quả. Thân hình cuộn tròn cùng một chỗ, phát ra âm thanh ho khan nặng nề cùng với tiếng thở dốc, giống như vào giây tiếp theo lá phổi của cậu ta sẽ bị nhiệt độ đốt cháy hầu như không còn.

Yayoi cúi lưng đi đến bên người thiếu niên đang cuộn người mình thành một đoàn kia, vừa định ngồi xổm xuống để kiểm tra cái trán của hắn, lại chỉ cảm thấy trước mắt không biết có cái gì đánh tới. Trong một khoảnh khắc cô đã theo bản năng ngã ngồi xuống dưới đất, rồi sau đó mới hiểu được trên cổ của mình truyền đến cảm giác đau đớn đầy nóng rát.

Nâng tay lên, dùng bàn tay còn đeo găng tay khê sờ đến vị trí truyền đến cảm giác đau đớn, trên bao tay màu trắng liền dính những vết màu đỏ. Đây là vết máu do vũ khí sượt phá qua.

Không hề nghi ngờ, người thiếu niên ở trước tấm rèm này dường như muốn ho ra cả lá phổi mình, vừa rồi đã dùng đòn tấn công kỳ quái công kích cô.

Nhưng mà một đòn tấn công này dường như đã làm cho thiếu niên tiêu hao hết sức lực. Hắn lại cuộn người mình thành một đoàn, ngón tay không ngừng co rút.

— Toàn bộ cơ thể của hắn đều đang co giật.

Yayoi đứng lên duỗi thẳng lưng ra, phui tro bụi ở trên người mình xuống. Sau khi xác định thiếu niên đã không còn sức lực để tấn công chính mình thêm

lần nữa. Cô đi tới phía trước hắn, tháo găng tay xuống, lấy tay đặt ở trên trán hắn.

Thật nóng.

Loại tình huống này cũng chỉ sợ không phải là cảm cúm, chỉ sợ là viêm phổi cũng nói không chừng.

Yayoi cởi xuống áo choàng bao bọc ở trên người thiếu niên.

Có lẽ nguyên nhân là do thiếu niên thật sự là quá mức nhỏ gầy. Vào lúc khi cô ngồi xôm xuống ôm lấy thiếu niên ho khan đã gần như mất đi khả năng hô hấp, hầu như cô đều không cảm nhận được sức nặng gì trên người cậu thiếu niên cả.

Cô đem đứa nhỏ này ôm ra khỏi hang động cư trú âm u. Sau đó lại ở dưới sự trợ giúp của cô bé nhỏ, đem hắn công ở trên lưng mình.

Phải nhanh chóng mang vào trong bệnh viện cứu chữa mới được, nếu không...

Nếu không, sinh mệnh đánh trân trọng của Chúa, sẽ mất đi một người một cách vô ích.

Cũng may có lẽ là do Chúa Trời của cô thật sự luyến tiếc mất đi sinh mệnh nhỏ bé này. Trong quá trình mang người thiếu niên này ra khỏi khu ổ chuột, cũng không hề gặp được tên côn đồ tìm đến gây sự, Yayoi chuẩn bị gây chống tất nhiên cũng không phải không có công dụng.

“Đây thật sự là Chúa phù hộ.” Trong lòng Yayoi thật ra cũng không thích gây trong tay mình đi đánh người, đối với cô mà nói, đây còn là một vật phẩm trang trí đây tao nhã.

Vào lúc đem thiếu niên đến bệnh viện tư nhân gần đây, hắn gần như đã không còn thở nổi, cũng may bởi vì mối quan hệ mấy đời thân nhau, Yayoi cùng với bác sĩ, chủ nơi này có chút quen biết nhau. Bác sĩ Asakura đã hơn năm mươi tuổi, khi nhìn đến trên lưng Yayoi công trên lưng một thiếu niên quần áo tả tơi, vẻ mặt đầy lo lắng cầu bác sĩ giúp đỡ, suýt chút nữa làm cho mắt kính của ông rơi xuống trên mặt đất.

Bệnh của thiếu niên cũng không phải là loại bệnh cứ để mặc kệ thì bệnh tình sẽ tốt hơn. Ở cái tuổi này, viêm phổi cùng với suy dinh dưỡng cũng đủ để đem người thiếu niên vừa gầy vừa yếu này tra tấn tươi sống cho đến chết.

“Tạm thời đem thiếu niên giao cho bác đi.” Sau khi bác sĩ Asakura ổn định bệnh tình của thiếu niên xong, nhìn thấy Yayoi thở dài một hơi lác đầu. “Đây đã muốn là người thứ tám đi? Luôn ở trong khu ổ chuột nhặt những đứa trẻ bị bỏ rơi cũng không phải là sở thích đáng để khen ngợi đâu.” Ông là một bác sĩ, cũng là người xuất thân từ quý tộc cũ, ít nhiều gì cũng mang theo một chút khí tức cao ngạo, yên tĩnh của quý tộc.

“Thế nhưng, bác Asakura vẫn luôn giúp đỡ cho cháu như trước mà.” Hai tay khoanh lại để ở trước người, mỉm cười dịu dàng khiêm tốn. “Nếu đứa nhỏ này tốt lên một chút, làm ơn hãy thông báo cho cháu biết.” Cô hơi khom người xuống, cung kính với bác sĩ Asakura.

“Nếu bác có con trai, nhất định phải cho cháu làm vợ của con trai bác.” Bác sĩ Asakura cười lác đầu. “Sakura sẽ không bao giờ giống như cháu như bây giờ.” Ông ra sức khen ngợi bạn của con gái mình, sau đó oán giận con gái mình phản nghịch, không chịu nghe lời. “Trước đó không lâu còn tranh cãi ầm ĩ muốn sang nước Anh để du học, cũng không biết là do ai xúi bậy.”

“Tuy rằng nói như vậy, bác Asakura thật ra ra cảm thấy rất vẻ vang về Sakura đi.” Yayoi mỉm cười như vậy, vạch trần tâm tư khoe khoang của bác ấy.

“A... Ha ha ha ha ha.” Bác sĩ Asakura cũng nhịn không được bật cười.

Đợi cho đến khi Yayoi băng bó vết thương ở cổ, đi ra khỏi phòng khám tư nhân, lại nhìn thấy đứa nhỏ tiến lên cầu xin giúp đỡ, cuộn người mình lại thành một đoàn nho nhỏ trốn ở ngoài cửa lớn phòng khám. Cô nhanh chóng bước đi về phía trước, ngồi xôm xuống vươn tay ra, thời điểm khi đụng tới cô bé thì cô tạm dừng hỏi. “Chỉ có thể nắm tay của em không?”

Cô dịu dàng hỏi.

Cô bé nghe lời nói dịu dàng của cô gái thì cả người run rẩy một chút, không thể tin tưởng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người phụ nữ ở trước mặt này.

Tuy rằng miễn cưỡng khen, thời tiết lại là âm u như thế này, đáng vẻ giống như trời muốn mưa.

Thế nhưng, quả thật có một đường ánh sáng mặt trời chiếu xuống dưới.

Tại lúc Yayoi kiên trì chờ đợi dài lâu, cô bé rút cuộc cũng vươn tay ra, dùng đôi bàn tay nhỏ bé, trấn đầy vết thương cùng với vết sẹo nứt da, bắt lấy ngón tay của Yayoi.

Bàn tay thuộc loại của chị gái này, thực ấm áp.

Giống như là –

Giống như là – vào một mùa đông nào đó khi tuyết rơi xuống, anh hai cố gắng dùng sức ôm lấy chính mình, không cho chính mình bị gió lạnh thổi trúng. Bây giờ lại giống hệt như thời gian đó.

Ấm áp làm cho người ta muốn chảy nước mắt xuống đây.

Chương 3

“Nếu như là ở trong mùa này, tuyết ở ngoài cửa sổ trôi lơ lửng ở đầu mùa đông. Mà bạn đứng ở đó, hơi nước trong phòng bếp lượn lơ, bầu không khí được thổi nhẹ nhàng làm tăng thêm mùi hương của nước dùng. Tôi cho rằng đó là một buổi sáng tốt đẹp nhất.”

Gin ngửi được một mùi hương dễ chịu, mùi hương này cô chưa từng được ngửi qua khi còn ở khu ổ chuột, nó khiến cô tỉnh dậy. Một lúc sau cô mới ý thức được loại hương vị xa lạ này đến từ nơi có cha mẹ, nơi đứa trẻ có chỗ dung thân mà nói chẳng qua rất bình thường. Đối với cô mà nói thì đó đã từng là một chuyện không thể trở thành sự thật – Hương vị của đồ ăn nóng hổi.

Cô theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, sau đó ở tầng giường trên có một cái đầu được treo ngược xuống. Cô sợ tới mức lui về sau một cái, suýt chút nữa đánh lên tường.

Phong cách căn phòng này thuộc về kiểu cách hiện đại nằm ở trên tầng hai, bốn đứa trẻ ở cùng một phòng. Tối hôm qua Gin đã vào đây ở, mà hiện tại đứa trẻ đang treo đầu lơ lửng xuống nhìn cô là người đã đến đây sớm hơn cô được hai tháng.

Bọn họ đều là bị Yayoi “Nhặt trở về”.

Vào lúc nằm ở trong góc đường sắp chết đói, khi trốn ở trong đồng rác nhai đồ ăn thối rửa như giấy, khi trốn ở trong ống xi măng gần như đã nằm chết đông vì lạnh. Người phụ nữ vẫn luôn mỉm cười kia, giống như vị thần hạnh phúc, xuất hiện ở bên người bọn họ.

Đứa trẻ lớn tuổi nhất cũng chỉ có chín tuổi, nhỏ nhất cũng chỉ có sáu tuổi.

Mà Gin đã được mười hai tuổi.

“Xin chào.” Cô bé tên là Sanako này ở trên giường trên đi xuống dưới tiến đến gần trước mặt Gin. Trong căn phòng đó, bốn đứa trẻ đều là nữ hết. “Cậu cũng ngửi thấy mùi hương nên mới thức dậy phải không, onee-chan nhất định đang làm đồ ăn ngon nào đó, mỗi lần có người mới đến đây thì bọn này đều thức dậy rất sớm.”

“Onee-chan... Yayoi tiểu thư sao?” Gin nhỏ giọng hỏi.

“Gọi onee-chan là được rồi, nếu như gọi một tiếng ‘onee-chan’, onee-chan cũng sẽ thật cao hứng.” Sanako lấy cho Gin một bộ quần áo. “Bộ này khá lớn này, trước hết cậu hãy mặc nó vào đi.”

Tuy rằng chỉ mới có chín tuổi, chính là do đời người trước đó đã trải qua rất nhiều cũng đủ để làm cho Sanako giống như người lớn. Bởi vì nếm trải qua rất nhiều đau khổ mà nhiều người không trải qua, cho nên mới vô cùng quý trọng hạnh phúc hiện tại.

Tựa như ôm một con mèo lang thang về nhà, giống như ở nơi mình sinh sống, con mèo nhỏ luôn luôn hiểu chuyện hơn thế.

Gin mặc bộ đồ này, đi theo nhóm cô gái cùng nhau xuống lầu, lại gặp mấy đứa bé trai ở khác phòng, đứng đối diện cười và vẫy tay với các cô. “Sanako, tớ đoán chắc hôm nay onee-chan nhất định sẽ làm chả giò cuốn.”

“Còn có mùi nước dùng đi...” Sanako khịt khịt mũi mình. “Canh gà đâu, nghe mùi thơm quá...”

“Onee-chan hôm nay có canh uống sao?” Tuổi còn nhỏ Ryota đã sớm khần cấp vọt vào phòng bếp, cầm lấy góc váy Yayoi bắt đầu làm nũng.

“A a, sắp được rồi, các em không cần phải chạy vội và như vậy vào bếp nha.” Yayoi cười sờ đầu của Ryota, ngược lại đem ánh mắt dừng ở trên người Gin. “Không ngủ nhiều hơn một chút sao? Gin-chan?”

Gin đỏ mặt lắc lắc đầu.

“Onee-chan, onee-chan, chị còn chưa có trả lời em đâu!” Ryota tiếp tục túm góc váy Yayoi làm nũng.

“Còn có cả canh nấm nữa.” Yayoi lau tay, đem Ryota đẩy ra bên ngoài phòng bếp.

“Onee-chan gạt người, rõ ràng em đang hỏi mùi canh gà mà!” Mấy đứa nhỏ cười reo lên.

“Được rồi, cái đó không phải cho các em nha.” Yayoi cũng cười trả lời.

“Đó là cho ai?” Bọn nhỏ hai mặt nhìn nhau.

“Còn có một người bạn mới, hiện tại cậu ấy bị bệnh rất nặng, ở bên chỗ của bác sĩ Asakura để dưỡng bệnh. Các em còn nhớ rõ chứ, là ông nội để hai chòm râu ngay mép? Được rồi, ngoan ngoan đi ra ngoài ngồi yên, phải ăn cơm rồi đấy.”

Bọn nhỏ vui mừng kêu lên lập tức giải tán, hướng về phía nhà ăn chạy vội qua, chỉ để lại Gin đứng ở tại chỗ, về mặt hâm mộ nhìn thấy bọn họ.

“Được rồi.” Yayoi sờ đầu của cô. “Sanako thực hoạt bát đi.”

Gin gật gật đầu.

“Nếu đã đi đến nơi này rồi, tất cả mọi người đều là bạn bè, phải chung sống tốt với nhau nha.” Yayoi đã giải quyết vấn đề tiếp xúc giao tiếp của những đứa bé nhỏ tuổi, chỉ là có một chút, làm cho cô thấy chung có chút khẩn trương.

Đứa trẻ còn ở tại nơi của bác Asakura, hẳn là chỉ cỡ khoảng mười bốn tuổi đi. Mặc dù bởi vì tuổi dậy thì bị rối loạn mà có vẻ gầy yếu nhiều hơn so với bạn bè cùng lứa tuổi, hơn nữa tính cách cực kỳ thích tấn công. Nói thật ra, Yayoi không nên làm như thế nào để chung sống với đứa nhỏ ở độ tuổi này.

Cho nên đó là lý do tại sao bây giờ cô lại vô cùng khẩn trương.

“Yayoi... Onee-chan, canh gà đang... ‘bập bùng’ đi ra...” Gin chỉ vào cái nồi ở phía sau nói như vậy.

Phòng bếp này rất lớn, đèn nổi trước đó Gin không nghĩ qua chính mình có thể ở trong căn phòng lớn như thế này.

“A a a!” Yayoi luôn luôn rất là thực nữ phát ra thét chói tai ngăn ngừi, tay chân luống cuống mở nắp nồi canh gà đang tuôn trào.

“Phốc.” Gin-chan nhin không được bật cười.

Sau khi dùng xong bữa sáng, bọn trẻ đi đến phòng đọc sách để tự mình đọc sách. Mà Yayoi mang theo hộp giữ ấm đựng canh gà cùng với cháo, mang theo Gin cùng nhau đi đến phòng khám của bác sĩ Asakura.

Vào lúc sáng sớm cô nhận được điện thoại của bác sĩ Asakura, biết được thiếu niên đã muốn tỉnh lại, Yayoi liền tính toán đi đến nhìn một cái.

Theo lệ thường dùng đồ ăn thức uống để khảo, cảm tạ bác sĩ Asakura đã chữa bệnh và chăm sóc xong. Yayoi vốn muốn nhanh chân nhìn xem cái đứa nhỏ kia, lại bị bác sĩ Asakura gọi lại. “Yayoi à.” Ông đẩy mắt kính của mình. “Đứa bé này...” Ông ập a ập ung, một lát sau mới nói tiếp. “Gốc rễ căn bệnh của thằng bé có thể sẽ hạ xuống, chú ý không cần trúng gió cùng với nghỉ ngơi nhiều, còn nữa —” Còn nữa, ánh mắt của đứa bé kia, giống như hoàn toàn không hề vui mừng khi chính mình được cứu giúp.

Bị bỏ thí ân huệ cũng được, tìm được đường sống trong chỗ chết cũng được. Trong hai mắt của đứa nhỏ kia chỉ có chết lạng cùng với trống rỗng, thật sự không giống như đứa bé sẽ nói lời cảm ơn.

“Còn có cái gì?” Yayoi nghi hoặc nghiêng đầu, nháy mắt mỉm cười nói.

“... Quên đi, nếu như là lời nói của cháu... Hẳn là không có vấn đề gì.” Asakura đối với tính cách của Yayoi thật ra còn có chút hiểu biết — hiểu được sau về bề ngoài dịu dàng hiền thực của đứa bé này đến cùng có rất nhiều cố chấp, rất nhiều ý chí kiên cường. Nếu không thì vợ chồng Yushida vô cùng sùng ái con gái giống như đỉnh quả tim trên cả đá quý, làm sao có thể để cho cô bé một mình đi ra như thế này chứ.

“Cám ơn ngài.” Yayoi cúi khom người mình xuống, xoay người đi vào trước cửa phòng bệnh thiếu niên đang ở, vươn tay gõ cửa phòng bệnh. “Tôi đi vào đây.” Cô nói như vậy.

Trong phòng thật lâu không có người trả lời, cô có chút xấu hổ đứng ở cửa, thẳng đến bên trong truyền đến tiếng ho khan nặng nề, Gin mới đi mở cửa phòng ra. “Yayoi onee-chan.” Cô giống như là có chút lo lắng nắm lấy tay Yayoi, đem cô dắt vào trong phòng bệnh.

Thẳng đến lúc này, Yayoi mới nhìn rõ mặt của thiếu niên đang đau đớn ngồi ở trên giường bệnh kia. Sau khi rửa mặt xong, mới có thể nhìn thấy rõ thiếu niên có đường nét vô cùng xinh đẹp, một ít tóc mai được cắt sửa để thật dài ở hai bên sườn má.

Làm cho Yayoi cười, có phần hơi nhớ đến vật để so sánh chính là, nhìn qua như là hai cái lỗ tai mềm nhũn của chú chó lap xường.

“Xin chào.” Khoảng cách cô đứng ở trước giường bệnh thiếu niên khoảng ba bốn bước, hai tay giấu ở trong người. “Chị tên là Yushida Yayoi. Còn em?”

Ánh mắt âm u của thiếu niên rốt cuộc cũng nâng lên nhìn cô một cái, như là trôi qua cả một thế kỷ, Yayoi mới nghe được thiếu niên dùng âm thanh còn mang theo tính trẻ con, bởi vì sinh bệnh mà âm thanh trở nên khàn khàn. Mặc dù như vậy nhưng vẫn rất êm tai như trước, trả lời câu hỏi của cô. “Akutagawa Ryunosuke.”

Giống như chú chó hoang dường như không thể thân cận gần gũi, tràn đầy lạnh lùng trả lời.

Chương 4

Yayoi đặc biệt mời mọi người cùng nhau hỗ trợ, sửa sang lại ít nhất một căn phòng nhỏ để dành riêng cho thiếu niên tên là Akutagawa Ryuunosuke này. Bởi vì hắn là người lớn tuổi nhất, so với các bé trai khác ở nơi này đều phải lớn hơn vài tuổi. Hơn nữa thân thể từ căn bệnh viêm phổi còn chưa hoàn toàn hồi phục, cho nên Yayoi cảm thấy tạm thời cho hắn một mình ở trong một căn phòng là tốt nhất, đương nhiên nếu Gin nguyện ý dọn qua đây ở, Yayoi cũng không hề phản đối.

“Akutagawa kun, bảng giờ giấc chị để ở trong phòng này, phải nhớ đúng giờ rồi giường nhé, nếu không sẽ lỡ mất bữa sáng.” Yayoi đem bảng giờ giấc dán ở phía sau cửa.

— Trước đó cô cũng đã có ý đồ muốn gọi tên thiếu niên là “Ryuunosuke”, nhưng mà vẻ mặt của hắn không hài lòng, cau mày cự tuyệt cách xưng hô này.

Vì thế Yayoi cũng có thể chỉ có thể gọi hắn là “Akutagawa-kun”.

Cô xoay người... Lúc chuẩn bị đi, lại nhìn thấy Akutagawa nhìn chằm vào bên trong kệ sách gần người. Phòng này vốn chỉ dùng để thu nhận một ít đồ đạc cổ xưa, không thích hợp để cho trẻ em đọc sách. Vì để dọn vị trí giường nệm cho Akutagawa, Yayoi đem những thứ khác cùng với một ít bàn dọn đi ra ngoài, những đồ đạc còn lại vì không có nơi để đặt cho nên tạm thời vẫn còn ở lại chỗ này.

“Akutagawa-kun?” Yayoi lại kêu thiếu niên một tiếng, hắn che miệng lại ho khan lên.

“Đã biết.” Mặt thiếu niên vẫn như trước, không chút thay đổi gì gật đầu.

Mấy ngày nay, hắn đối với những lời giải thích của Yayoi nói qua thì thật ra câu trả lời không vượt hơn mười câu, càng lải nhải dặn dò hắn cùng với các người bạn nhỏ khác về những việc chung sống với nhau. Thật ra Yayoi cũng không biết rốt cuộc hắn có nghe vào trong lỗ tai hay không, chính là dùng một mặt trả lời “Ừ”, “Đã biết” này để đối đáp qua lại. Biểu tình đó tuyệt đối không hề hiện ra gì hết.

“Vậy em hãy nghỉ ngơi thật tốt... A, đúng rồi, vừa rồi Gin đã mang em đi nhìn qua nhà vệ sinh cùng phòng tắm ở nơi nào rồi đúng không...” Trước khi đi, Yayoi lại đột nhiên nhớ tới vấn đề quan trọng này, vì thế cầm tay nắm cửa, đẩy cửa thò đầu vào trong phòng. Sau đó lại nhìn thấy Akutagawa nhìn chằm vào sách để ở trên kệ sách gần người, lúc này đây ngay cả trả lời thiếu niên cũng lười nói, chính là gật đầu, lại cúi đầu che miệng lại ho khan lên.

“Chị đây không quấy rầy em nghỉ ngơi.” Yayoi đối với hành vi mạo phạm của hắn dường như hoàn toàn không có nổi giận, nhẹ nhàng khép cửa lại rồi xoay người rời khỏi.

Cho dù là bước đi hay vẫn là khép cửa lại thì âm thanh đều rất nhẹ và dịu dàng, được giáo dưỡng vô cùng tốt.

Rồi sau đó, sau vài ngày tiếp xúc, cô phát hiện Akutagawa vô cùng không hòa hợp với mọi người, luôn một mình ngồi ở một bên, dùng cặp mắt lạnh lùng kia nhìn bọn họ chơi đùa âm ỉ. Cũng đúng, tuổi tác của hắn so với những đứa trẻ này đều lớn không ít, cùng nhau chơi đùa nhất định cũng có chút xấu hổ đi.

Về điểm này, Gin nhưng thật ra cùng với hắn vô cùng bất đồng, tuy rằng cô bé cũng có vẻ có chút rụt rè, nhưng cũng không phải như tính cách cô độc này của Akutagawa.

“Akutagawa kun.” Yayoi đi tới bên người hắn, kỳ thật khi cô đến gần hắn, khoảng cách còn cách xa ba bước, thiếu niên cũng đã cảnh giác ngẩng đầu lên.

Ba bước này chính là khoảng cách mà hắn có thể phép Yayoi đến gần hắn, lại đi về phía trước từng bước, sẽ giống như chú chó hoang bị xâm phạm lãnh thổ bắt đầu nhe răng ra.

Mà Yayoi ngay tại đường ranh giới này dừng lại, cô vươn tay, cầm trên tay một quyển sổ da mộc mạc đầy tao nhã. “Cái này cho em.”

Đời người trước đó cho tới bây giờ đều là đang bảo vệ chính mình tìm kiếm điều gì đó, cùng với từ trên tay cướp lấy chiến lợi phẩm, thiếu niên hơi mở to hai mắt nhìn. Về mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn người này đưa món quà đầu tiên.

“Chỉ là một phần bút ký.” Yayoi nghiêng đầu mỉm cười. “Nếu muốn nhìn sách ở trên kệ sách, trước tiên có thể bắt đầu từ trên quyển bút ký này. Có cái gì không hiểu bất cứ lúc nào cũng có thể tới hỏi chị.”

Nhìn thấy thiếu niên chậm chạp không có ý định vươn tay nhận quyển sổ ghi chép, Yayoi đem phần quà tặng nho nhỏ này đặt ở vị trí cách thiếu niên khoảng ba bước. Sau đó xoay người chạy tới nơi bọn trẻ đang chơi đùa. “Cùng với chị chơi trốn tìm sao?” Cô giống như là đứa trẻ, cười vui kêu gọi mọi người.

“Onee-chan làm quý nha!” Sanako cười lớn nghênh đón hòa theo.

Akutagawa ngồi ở dưới tàng cây không có hoa quả, nhìn chăm chăm vào bản bút ký kia một hồi, lại đem ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Gin đang cùng bọn trẻ cùng nhau chơi đùa âm ỉ. Cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng ở trên người lấy tay mình che lấy hai ánh mắt của mình, vui cười mò bắt những đứa trẻ nghịch ngợm này ở xung quanh. . . Người phụ nữ kia.

— Ánh mặt trời, quá mức chói mắt.

— Gần như muốn làm phỏng tới hai mắt đã quen với việc ẩn thân trong bóng đêm của mình. Hắn cúi đầu trừng mắt nhìn con người (Con người: cái giường tròn mà trong suốt ở trong mắt) của mình để giảm bớt con phỏng này lại, sau đó lại ho khan lên thêm một lần nữa.

— Người phụ nữ vừa ngốc lại vừa ngây thơ kia.

Thiếu niên phát ra tiếng cười nhạo nhạo.

Đi đến nơi đây đã được một đoạn thời gian, hiện tại vừa lúc chính là mùa thu, mùa màng không thích hợp để nở hoa quả. Phòng của người phụ nữ kia ở phía trước vườn hoa, mặc cho chủ sở hữu của gốc cây hằng năm có phần không chịu xây dựng trồng trọt, vốn bởi vì chăm sóc không đầy đủ mà sắp chết đi, nhưng lại vững vàng bị người phụ nữ kia cứu sống đến đây.

Cả trong phòng, người sẽ đem chủ nhân nơi này xưng hô là “Người phụ nữ kia” thật ra cũng chỉ có một người mà thôi.

Thân thể của Akutagawa Ryuunosuke đã chuyển biến tốt, yên tĩnh hé lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vẻ không chút thay đổi này, nhìn thấy Yayoi đi lên trên thang cùng với bọn trẻ hái trái cây. Nơi này không chỉ hắn cùng với em gái mình và Yayoi, ngoại trừ bọn họ ra còn có bảy đứa trẻ khác, đều là được Yayoi nhặt trở về. Điều này làm cho ngôi nhà không được tính là quá lớn, nhìn qua như là một cô viện nho nhỏ.

Mà Yayoi chính là viện trưởng của cô nhi viện nho nhỏ này.

“Bên kia còn có kia, onee-chan.” Gin đỏ mặt, dùng âm thanh nho nhỏ nhắc nhở Yayoi ở bên trên kia còn có chút trái cây còn chưa được hái xuống.

Yayoi lại đem rổ đưa cho bọn trẻ nhón chân trong ngóng. “Cũng không chỉ có chúng ta mới được ăn trái cây này nọ đâu.” Thu hoạch năm nay tương đối tốt, cô có để lại những quả khác nhiều hơn so với năm trước.

“???” Khi bọn trẻ nghe được cô nói như vậy liền ngẩng đầu lên, ánh mắt trừng lên tò mò nhìn cô.

Yayoi cũng không đáp lại bọn họ thật là chuyện ngoài dự đoán, cô chính là cười lấy tay đặt ở trên môi làm động tác im lặng.

Bọn nhỏ trải qua một đoạn thời gian rất lâu cũng không biết rốt cuộc ai là người cùng với bọn họ chia sẻ những quả trái cây này.

Thẳng cho đến vào ngày buổi chiều nào đó, khi Akutagawa không hợp đàn trốn ở trong phòng của mình phơi nắng ngẩn người, nhìn thấy mấy chú chim sẽ nhảy nhót bao quanh quả trái cây, luôn luôn mổ một ngụm.

Những thứ ngọt lành này, trái cây chín, trợ giúp cho những chú chim nhỏ kia vượt qua mùa đông rét lạnh.

— Đó là quà tặng thuộc về phụ nữ thường rất hay dịu dàng.

Thiếu niên im lặng nhìn thấy đám chim nhỏ kia lú lú, cành cây của cây ăn quả kia thậm chí còn có một quả vron tới trước cửa sổ phòng hắn. Những chú chim nhỏ say mê với hương vị ngọt ngào của trái cây, không chú ý tới nơi này còn có bóng dáng đang nhìn lên, hoan hô nhảy nhót, nhảy bắn đi vào phía trước cửa sổ mổ lấy món ăn ngon của chính mình.

Sau đó, trong lòng thiếu niên hiếm thấy hiện lên tính trẻ con, tâm tư giống như muốn làm trò đùa quái đản, lấy tay gõ vào trên kính cửa sổ thủy tinh, đem tất cả chú chim đang hưởng thụ bữa tiệc trái cây đều sợ tới mức vỗ cánh bay đi.

Akutagawa Ryuunosuke là một đứa trẻ không có trái tim, là người xấu xa.

Tất cả những người lớn đã tiếp xúc qua với hắn đều là nói như thế này.

Không hợp lòng người, không có trái tim, là một con chó không có cảm tình.

Một ngày nào đó, người phụ nữ kia cũng sẽ chán ghét đi, chán ghét, sau đó buông tha cho. Thiếu niên nghĩ như vậy, phát ra một trận ho khan nặng nề.

Chương 5

Yayoi ở trong miệng của nhóm thân sĩ [1] trên giới thượng lưu xã hội cách có một chút nhã nhặn, danh hiệu cũng rất bạc tình — Người con gái hoa hồng vàng.

[1] Thân sĩ. Người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội cũ

Sở dĩ đặt danh hiệu như vậy cho cô, chính là bởi vì năm đó, cứ mỗi lần xuất hiện tại trên bữa tiệc của các quý tộc giàu có trong thượng lưu xã hội. Cô đều luôn mặc một thân váy hiện đại bình thường, trong tay cầm gậy chống, bóng dáng yếu điệu cao ngất, cùng với nụ cười âm ỉ mà động lòng người, đều sẽ luôn khiến cho các nhóm thân sĩ trẻ tuổi ở đây chú ý. Mà những người ở độ tuổi trung niên cùng với lão niên hơi lớn tuổi thì lại nghĩ người phụ nữ hiện thực như vậy, thật sự thích hợp với việc chọn người làm con dâu cho gia đình.

Thư tình gửi đến Yayoi gần như không bị chặn lại, cho dù cô có dọn đến bên cảng thành phố Yokohama này, những bức thư nói về tình yêu hay cầu yêu đến từ nơi phương xa cũng chưa từng vì vậy mà giảm bớt.

Yayoi đã là người xuất thân từ tầng lớp quý tộc, lại là con gái một của gia đình giàu có, hơn nữa bản thân lại là người phụ nữ với dung mạo và khí chất không thể chối cãi. Tất nhiên sẽ là mục tiêu được rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng mà người phụ nữ dịu dàng này lại bạc tình, cô sẽ cự tuyệt hoặc đem thư trả về, dính kèm theo đó là một đóa hồng vàng hoặc vừa mới nở, hoặc là được gấp thủ công khéo léo bằng giấy. Đại biểu cho lời xin lỗi, đóa hoa trang trí cùng với mùi nước hoa y như vậy, bức thư tràn đầy mùi hương xa hoa. Kể ra thì Yayoi từ chối tình yêu với suy nghĩ đầy kiên định.

Thường xuyên qua lại, mọi người cũng liền lấy danh hiệu “Hoa hồng vàng” để thay thế cho tên gọi của cô. Điều này đối với người thanh niên mà nói, tình cảm lưu luyến thời kì tuổi trẻ luôn tới rất nhanh mà cũng đi rất nhanh, sau khi nhận được lời từ chối thì hậm hực đau thương. Tuy rằng có mấy người như vậy, nhưng đa số thì lại lùi bước, đi theo đuổi những người phụ nữ dễ dàng nắm được trong tầm tay.

Chỉ có điều, có chuyện nằm sự suy đoán của mọi người, gần đây Yayoi đã tự mình viết thư hồi âm cho một người.

Nếu như để cho những thanh niên đã từng viết thư tình cho cô biết chuyện này, bọn họ nhất định sẽ chấn động, theo sau đó là trở nên không cam lòng.

Có khả năng là Yayoi trao đổi thư từ với người đàn ông họ Fukuyama, nghe nói người này tuổi còn trẻ mà đã tự mình gầy dựng sự nghiệp xí nghiệp gia đình.

Nói đến chuyện khi Yayoi cùng với Fukuyama Shun gặp nhau, thật ra chính là một chuyện trùng hợp. Khi cô đang chống gậy ở thành phố Yokohama thường thức cửa hàng mỹ thuật tạo hình, nghe nói đó là tác phẩm thời đại làm tăng thêm màu sắc xanh da trời, đúng lúc gặp được vị tiên sinh tên là Fukuyama Shun này.

Ngay từ đầu thì cũng không hề nói về chuyện tình yêu say đắm linh tinh gì đó, chỉ là trò chuyện một chút về văn học nghệ thuật. Fukuyama vừa khiêm tốn mà lại ôn hòa, mặc dù trình độ về tiếng Nhật cũng không được xem như tốt, nhưng cũng vô cùng sẵn lòng để trò chuyện với Yayoi về mấy thứ này.

“Fukuyama tiên sinh.” Đầu bút máy nhọn của Yayoi rung động sột soạt ở trên giấy viết thư, mang theo một chút hương thoang thoảng của cỏ xanh. “Gần đây tôi luôn có chút không biết nên làm thế nào, giống như chuyện mà tôi đã từng nói qua với ngài, tôi đang thu dưỡng một vài đứa trẻ ở trong nhà của mình, chẳng qua gần đây, một nhà không được tính là nhỏ lại chào đón hai thành viên mới. Người em gái thì chính là e lệ rụt rè, cũng là một đứa trẻ cực kỳ đáng yêu, chỉ là anh trai của cô bé...” Ngòi bút trên giấy dừng lại, Yayoi chăm chú lời văn sau một lúc, mới tiếp tục viết tiếp. “Người anh là một đứa trẻ cực kỳ ngoan cố, làm cho tôi cũng không biết chính mình rốt cuộc đã sai ở chỗ nào, em ấy luôn luôn cau mày, không hề phản ứng gì với tôi, cũng không muốn kết bạn cùng với những đứa trẻ khác. Cho dù như vậy, em ấy cũng là một đứa trẻ vô cùng hiếu học, với cả trên lĩnh vực văn học nghệ thuật cũng rất có thiên phú...”

Cho dù Akutagawa chưa từng nhìn Yayoi với vẻ mặt vui tươi. Sau khi ở trong này được một đoạn thời gian, thì cho tới bây giờ thì cũng chỉ lấy cách xưng hô “Cô” để gọi Yayoi. Không giống với những đứa trẻ khác kêu gọi Yayoi là onee-chan. Yayoi nhắc tới Akutagawa khi nói với Fukuyama Shun ở trong thư thì lại luôn kể ra ưu điểm của hắn, hơn nữa còn gọi hắn là “Đứa trẻ ngoan cố, nhưng lại có thiên phú.”

Hai ngày sau, khi Yayoi khẩn cấp mở hòm thư ra, thế nhưng không có nhìn thấy thư hồi âm của Fukuyama Shun. Khi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Akutagawa dựa người vào bức tường ở cách đó không xa, ôm cánh tay, trong tay cầm một phong thư.

“A, Akutagawa-kun, kia là bức thư của chị.” Yayoi mỉm cười nói với hắn, thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút hung ác nhìn thẳng chăm chú vào khuôn mặt của Yayoi, khiến cho đối phương hiện lên vẻ mặt mờ mịt. Sau đó —

Bất thành lĩnh, thiếu niên biểu lộ ra sự trào phúng giống như đang mỉm cười, từ bên người Yayoi đi ngang qua, sau đó đem bức thư nhét vào trong tay cô.

Bức thư, đã bị mở ra.

Tâm tình của Yayoi lập tức rơi xuống mức thấp nhất rồi.

Khi Akutagawa đi lên thang lầu, ngừng đầu thì lại thấy trên cầu thang có một bóng dáng nhỏ nhỏ đang đứng đó, Sanako im lặng đứng ở trước cầu thang. Cúi đầu, thiếu niên lơ đãng, nghiêng người muốn từ bên người cô bé đi ngang qua, lại nghe đến đứa nhỏ kia mở miệng nói một câu. “Đứa bé phải khóc thì mới có sữa để ăn.”

“Cái gì?” Thiếu niên dừng cước bộ lại, nghiêng đầu lướt qua bà vai nhìn Sanako.

“Nhưng là tôi sẽ không khóc.” Sanako không có để ý tới hắn, mà là dùng một loại âm rung nhỏ nhỏ tiếp tục nói. “Bởi vì tôi, bởi vì nếu như chúng ta khóc, nếu khóc chỉ vì hy vọng onee-chan sẽ cưng chiều chính mình nhiều hơn một chút, onee-chan cũng sẽ rất bối rối. . . Nếu như không thích onee-chan thì liền rời khỏi nơi này đi, được onee-chan quan tâm như vậy, thiên vị người như vậy. . . Nhanh chóng cắt khỏi ngôi nhà này đi, loại người như người, đến tốt cùng dựa vào cái gì đối với loại hạnh phúc này làm như không thấy (Lời editor: Vì anh đẹp trai, bá đạo, cực ngầu nên anh có quyền =]]]), chỉ vì một thái độ như vậy mà làm cho onee-chan lộ ra biểu tình khổ sở như thế!” Càng đi về sai, cô bé nghiêng răng nghiêng lợi làm bầm lấu bấu, gần như đã biến thành rít gào.

Mặt Akutagawa không chút thay đổi nhìn thấy Sanako lộ ra vẻ mặt dữ tợn. “Cho nên đâu?”

“... Cái gì cho nên...” Sanako khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

“Người nói với ta những điều này có cái gì ý nghĩa gì sao?” Thiếu niên lạnh nhạt nghiêm mặt, dùng đôi mắt kia giống như đang là nhìn chăm chú vào hư vô để nhìn Sanako. “Rít gào về phía ta thì có thể làm cho người phụ nữ kia có thể càng thêm thích người một chút sao?”

Sanako lui về phía sau từng bước.

Đúng vậy, hướng về phía người tên là Akutagawa, người không có trái tim cũng không biết tình cảm là vật gì. Gào thét sự thống khổ cùng với ghen tị của mình với người thiếu niên này cũng không làm nên chuyện gì cả.

Hướng về phía hắn gào thét cũng không thể làm cho onee-chan thích mình hơn một chút nào, chỉ là càng làm cho trên mặt onee-chan lộ ra biểu tình càng thêm khổ sở mà thôi.

Sanako, muốn làm một đứa trẻ tốt để cho onee-chan không phải đau buồn.

— Tựa như những gì viết trên lá thư này.

“Sanako, Akutagawa kun.” Khi Yayoi đẩy cửa vào thì đúng lúc nhìn thấy hai người một nam một nữ đứng ở trước cầu thang. Ánh mắt của cô lướt qua Akutagawa rơi xuống trên mặt Sanako, thiếu niên quay mặt qua chỗ khác tựa người vào trên tay vịn cầu thang.

“Phong thư này đã bị người mở ra. Trước khi chị được xem nó.” Yayoi nhẹ giọng nói.

Thiếu niên vẫn như trước ôm cánh tay vô thanh vô tức, chờ cô quở trách chính mình.

“Người mở phong thư ra, không phải Akutagawa-kun, mà là em Sanako đúng không?”

Sanako mở to hai mắt nhìn, Akutagawa ở một bên nghe được Yayoi làm ra này kết luận này liền đứng thẳng thân thể.

“Onee... onee-chan...” Sanako cắn môi gần như muốn khóc ra ngoài.

“Akutagawa luôn thờ ơ với chị cho nên sẽ không để ý trong bức thư này viết những gì, hay là ai trao đổi thư từ qua lại với chị. Hơn nữa... Sanako, em đem cái này để quên phía dưới hộp thư.” Yayoi mở tay ra, trong lòng bàn tay có một chiếc nút áo hình chú gấu yên lặng nằm đó. “Có thể là khi em nhìn thấy Akutagawa đến đây, cho nên liền vội vã chạy trốn, bức thư rơi xuống trên hàng rào. Là em hy vọng chị nhìn thấy Akutagawa hủy đi bức thư của chị, lấy đó làm lý do để chị đuổi em ấy đi khỏi đây sao?”

“Em, onee-chan, em...” Sanako dù sao cũng chỉ là mới là đứa trẻ. Khi Yayoi nói những lời như vậy, trong lòng Sanako liền cảm thấy xấu hổ hoảng loạn cả lên.

“Không nên nói dối với chị.” Trên mặt Yayoi không hề nở nụ cười, chính là im lặng nhìn thẳng vào Sanako, sau đó em ấy liền oa một tiếng khóc đi ra. “Nhưng mà... nhưng mà hắn chính là một đứa trẻ xấu xa, luôn làm cho onee-chan lộ ra biểu tình đau khổ... Em không muốn hắn ở lại chỗ này, em không muốn hắn...”

Yayoi đi đến trước mặt Sanako, nâng tay mình lên, Sanako theo bản năng liền nhắm mắt lại, cuối cùng bàn tay ấm áp kia lại đặt ở trên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve một chút. Cuối cùng dịu dàng ôm lấy cái ốt của cô bé, làm cho cái trán của cô bé dán vào trên người mình. “Thực xin lỗi, Sanako, không hề chú ý tới em lại đau khổ như vậy, là do chị đã sai rồi.”

Sanako mở to hai mắt nhìn, lâu như là đã trôi qua một thế kỷ vậy đó. Cô bé ôm lấy thắt lưng của Yayoi, gào khóc lên.

Akutagawa buông xuống tay, khẽ hừ một tiếng, xoay người đi về tới phòng của chính mình, đóng cửa lại, đem hình ảnh chói mắt này ngăn chặn ngoài cửa.

— “Gửi nàng Yamato Nadeshiko [2] mà tôi kính yêu, tiểu thư Yayoi xinh đẹp, xin thứ cho tôi được phép nói thẳng, thiếu niên mười bốn tuổi nếu như xuất thân là từ khu ổ chuột, giữa bọn họ đại số đã sớm tham gia vào chuyện vi phạm pháp lệnh, giáo dục bọn họ dĩ nhiên là khó khăn nhất. Bởi vì phạm phải sai lầm cùng với giáo dưỡng hồng bét đã muốn xâm nhập vào trong cốt tủy của bọn họ, gần đây số lần tiểu thư nhắc đến người thiếu niên kia với tôi đã nhiều lắm rồi. Giống như tất cả lực chú ý của tiểu thư, tất cả thời gian, tất cả sinh lực đều đã muốn giao phó cho cậu ta, làm cho tôi không khỏi cảm thấy bi thương, đề nghị tốt nhất mà tôi dành cho tiểu thư chính là: Đem cậu ta đưa đến trường cải tạo vị thành niên đi, tiểu thư chính là đặt ở trên người một kẻ không thay đổi được tính ngoan cố, lọt được vào ánh mắt xanh của người phụ nữ tốt nhất trên đời này mà cũng không tự biết, không có lòng dạ nào đi lãng phí thời gian sức lực của tiểu thư trên người đứa trẻ này cả. Tiểu thư hẳn là nên đặt nhiều tâm tư ở trên người những đứa trẻ nhu thuận khác, mà không phải là trên người con chó hoang buồn bã không nghe lệnh.”

[2] “Yamato Nadeshiko” là cụm từ dùng để chỉ hình mẫu người phụ nữ hoàn hảo.

Buổi tối, sau khi dùng xong bữa tối, Yayoi bắt đầu cầm bút lên, thật lâu sau mới đặt bút trên giấy viết. “Fukuyama tiền sinh kính mến, tôi nghĩ chúng ta nên dừng việc viết thư từ qua lại, ngài là người ‘ôn nhu mà lại thành thật’. Tôi vô cùng cảm tạ lời đề nghị của ngài, nhưng thứ lỗi cho tôi không thể nghe theo... Nếu như ngài muốn hỏi lý do vì sao — là do tôi đã đem đứa trẻ ngoan cố kia ra khỏi thế giới mà cậu ta quen thuộc nhất, cậu ta chính là cần thời gian để được hướng dẫn, cần sự dịu dàng cùng kiên nhẫn. Tôi nguyện ý chờ đợi, tôi có nghĩa vụ để đi chờ đợi, hy vọng có một ngày cậu ta có thể buông xuống khúc mắc trong lòng mình...”

“Chính là theo như lời của tôi, trên đời này không có chuyện nào vui hơn việc hầu hạ Chúa Trời. Mà những đứa trẻ này, bọn họ có bao nhiêu gần gũi với tôi, dù là một người tôi cũng sẽ không buông tha cho.”

Tựa như vào ban ngày, giống nhau khi chính mình hỏi Sanako.

— “Chuyện giá họa cho Akutagawa-kun, nhất định không phải một mình em có thể nghĩ ra được, nói cho chị biết rốt cuộc là ai dạy em?”

“Cũng xin kính mời sự ‘ôn nhu mà lại thành thật’ của ngài, không nên nghĩ rằng tôi là con ngốc dễ dàng lừa gạt như vậy.”

Cô dừng bút lại, cuối cùng giống như là đã phát tiết xong cơn nổi nóng hiềm thấy của mình, đem giấy viết thư vò lại thành một cục.

— Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ đây.

Akutagawa, cái đứa trẻ kia, thật sự khiến cho người ta đau đầu a.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Tâm tình gần đây của Fukuyama Shun cứ lần lượt vô cùng không tốt, lúc nhận được phong thư của con gái nhà Yushida, cũng chính là lúc chính mình với tư cách là người theo đuổi thiếu nữ, nhưng đã bị cô ấy từ chối kết giao. Cả người hắn đều rơi vào trong cơn nóng giận không kiềm chế được.

Mà tất cả nguyên nhân chỉ đơn giản là bởi vì: Hắn đã nói đến việc giáo dục con chó hoang ở khu ổ chuột làm cho Yushida Yayoi mất hứng.

Thật sự đã cung chiều tên súc sinh kia quá mức rồi.

Loại thực nữ xuất thân đầy danh tiếng, bình thường thích nuôi dưỡng những sủng vật nhỏ thì hoàn toàn có thể hiểu rõ, nhưng nếu như bởi vì sủng vật nhỏ mà xem nhẹ những người quan trọng khác hơn, chỉ có thể nói người phụ nữ này thật sự chẳng phân biệt được giữa chủ yếu và thứ yếu. Hiếm khi hắn ở trước mặt cô ta giả vờ làm người tốt lâu đến như vậy, nhận được chỉ là một bức thư từ chối ghi “Trên đời này không có chuyện nào vui hơn việc hầu hạ Chúa Trời” — Rõ ràng cô nên xuất gia đi làm nữ tu sĩ là được rồi!

Nhưng muốn hắn buông tha cho Yushida Yayoi, đó là chuyện hoàn toàn không có khả năng — Con gái một nhà Yushida, người thừa kế duy nhất nhận được tài sản khổng lồ cùng với địa vị xã hội nhà Yushida. Chính người đó cũng là người con gái đẹp hiếm thấy trong vòng tròn luân quần thực nữ giữa bao thực nữ, mặc kệ có là một người thương nhân hay vẫn là một người đàn ông — Người vợ hoàn mỹ như vậy gần như không thể tìm thấy.

Sau khi Fukuyama Shun liên tục bị gia đình Yayoi đóng cửa không cho vào nhà hai lần, hắn thở hắt hắt chính mình tự đi ra. Chính là khi hắn đi vào trong ngõ hẹp khúc đường, lại nhìn thấy một người thiếu niên khoác áo gió không ngừng ho khan, đang chờ ở nơi nào đó.

Hắn càng không ngừng ho khan, giống như muốn đem phổi của chính mình đều ho khụ đi ra, Fukuyama Shun nhú mày nghiêng người nghĩ muốn phải rời khỏi nơi này. Người thiếu niên gầy yếu thấp bé này lại tiến lên từng bước, ho khan chặn trước mặt hắn.

Fukuyama nghĩ người đến đây chặn đường mình là một tên ăn xin, đưa cây dù ra che làm giống như mọi ngày để đuổi hắn đi, lại nghe đến tiếng thiếu niên ho khan xong rồi thờ dốc một tiếng, đi đến trước mặt Fukuyama, khoảng cách dừng lại không đến hai bước. “Lần đầu gặp mặt, mặc dù không biết người

phụ nữ kia có nhắc đến tên của tôi với người hay không. Tôi tạm thời xin tự giới thiệu, kẻ hèn này là Akutagawa, cùng với...”

Vượt quá phạm vi hiểu rõ của Fukuyama, ống tay áo của thiếu niên đột nhiên biến thành lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng về phía cổ họng hắn –

Mà ngay tại lúc lưỡi dao sắc bén ở ống tay áo sắp cắt đứt cổ họng hắn trong nháy mắt. Cổ áo bị người hung hăng nắm một chút, cho nên đã chạy hướng lên trên trời. Fukuyama ngồi dưới đất, sợ hãi nhìn người thiếu niên trước mặt mình, cùng với người phụ nữ đang dùng tay bắt lấy cánh tay của thiếu niên kia.

Trên găng tay của Yushida Yayoi chảy ra dòng máu màu đỏ, thiếu niên tròn to mắt nhìn cô.

— Ở những năm tháng dài đằng đặc cùng với buồn chán, cô gái hiện tại tạm thời tên là Yushida Yayoi không hề tập luyện kỹ năng thể thuật (Taijutsu) sao?

Đáp án đương nhiên là không có khả năng, chỉ là cô không thích dùng đến nó mà thôi.

Toàn bộ trên mặt Yayoi đều tươi cười, xoay người... nói với Fukuyama đang ở một bên. “Mời ngài tạm thời rời đi trước được không?”

“Cái gì...”

“Việc ngày hôm nay, nếu như ngài nói ra ngoài nữa câu, thứ cho tôi được phép nói thẳng, cho dù có phải làm kẻ bi ối, tôi cũng sẽ dùng đến thủ đoạn cùng với tài nguyên có thể sử dụng trong nhà Yushida, hoàn toàn đem ngài đánh tan tác không thể đứng lên.” Đây là lời uy hiếp có khả năng là nghiêm trọng nhất mà Yushida Yayoi đã từng nói, nhưng nếu lời uy hiếp đã được nói ra, liền có ý nghĩa, người phụ nữ bề ngoài có tính tình dịu dàng nhưng bên trong lại quật cường này, đã muốn bùng cháy lên cơn lửa giận.

Cô cũng không phải là người hay nói đùa.

Sau khi ý thức được chuyện thực này, rốt cuộc Fukuyama mới để ý rõ đến những tính toán ngầm của mình. Tất cả đều không phải là người con gái dịu dàng dễ dàng lừa gạt, mà là con quái vật nhìn như dịu dàng — được nuôi dưỡng ở trong phần đất đai màu mỡ ở trong nhà “Yushida”, đang từ từ lớn dần lên.

Sau khi Fukuyama vừa té ngã vừa trốn đi xong, Yayoi đem ánh mắt dừng lại ở trên người Akutagawa. Trong ánh mắt của cô, toàn bộ đều là ý cười như những ngày qua. “Gin nói em đi ra ngoài.”

Thiếu niên xoay người qua... Ho khan lên.

“Nếu như chị không đến đây, có phải em đã tính giết chết người đó rồi không?” Yayoi lại hỏi một lần nữa.

Akutagawa vẫn như trước không nói lời nào, trên mặt hắn đều là vẻ mặt lạnh lùng. “Không liên quan đến chuyện của cô đi.”

“Vì cái gì chứ? Nếu như em làm như vậy, Akutagawa-kun cũng sẽ bị cảnh sát bắt đi mất.”

“Không liên quan chuyện của cô.” Thiếu niên lại lặp lại lời nói thêm một lần nữa. “Tôi như thế nào không có liên quan gì đến cô đi?”

Trên mặt Yayoi rốt cục xuất hiện tức giận, cô giơ cánh tay lên, Akutagawa mím chặt môi, chờ một cái tát này dùng ở trên mặt mình. Cuối cùng, lại nhìn đến trên mặt Yayoi lại tan biến đi con giận như vậy, cô gái buông chính tay mình xuống. “Chị luôn luôn suy nghĩ, cùng với Fukuyama viết thư từ qua lại cũng bởi vì nguyên nhân như vậy — Chị thật sự... Thật sự... Nghĩ không ra.” Cô cười khổ, trong mắt hơi để lộ ra nước mắt ứa khuất. “Rốt cuộc chị đã làm sai cái gì... mới có thể làm cho Akutagawa-kun... hận chị đến như vậy chứ?”

Thiếu niên mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn cô gái rơi nước mắt.

“Không thể làm cho em mở cửa nội tâm mình ra, thật sự không có năng lực gì hết.”

— Trên thế giới này làm sao sẽ có người như vậy.

— Rất giả, rất giả —

— Làm sao sẽ có người như vậy —

Vì cái gì muốn khóc chứ, vì cái gì muốn đi chết vẫn chính mình chứ, vì cái gì không oán trách tôi chứ?

— Vì cái gì không vứt bỏ tôi chứ?

Vì cái gì nhất định phải nói cho tôi biết, trên thế giới này còn có người như cô vậy chứ?

“Vứt bỏ tôi không phải tốt hơn sao? Nếu cảm thấy phiền não, ngay từ đầu thì nên đem tôi vứt ở một bên thì không phải tốt hơn sao?” Giống như cha mẹ hắn đã làm như vậy, không tốt sao?

Rất giả ... Đây nhất định không phải là thật sự —

Ngực khó chịu cái gì vậy, ngay cả hô hấp của thiếu niên đều rối loạn lên cả.

Thiếu niên đã quen thuộc với thế giới hắc ám, quen với việc tranh đoạt, lừa gạt, tử vong — Từ lúc sinh ra cho tới nay, thiếu niên không được bất kỳ ai yêu mến — bởi vì lần đầu khi tiếp xúc với ánh sáng, nó đem lại cảm giác như lửa đốt cháy đến đau đớn, liều mạng phản kháng, từ chối sự tin tưởng —

Trên thế giới này, còn có phương thức sinh tồn khác nữa.

Yayoi nhìn người thiếu niên trước mặt mình, đột nhiên hiểu được cái gì, cô đi về phía trước từng bước, không để ý đến sự từ chối cùng với phản kháng của thiếu niên. Đem người thiếu niên có vẻ thấp bé hơn so với cô ôm vào trong ngực mình.

Thân thể gầy yếu run nhè nhẹ trong lòng ngực cô, Yayoi lại dùng tay đặt ở trên cái ót của thiếu niên. “Thực xin lỗi vì đã đến chậm, để qua lâu đến như vậy mới tìm được Akutagawa-kun, thật sự xin lỗi.”

Thực xin lỗi, muộn như vậy mới đến đến cạnh em

— Trên thế giới này, thật sự có người ngu ngốc như vậy sao.

Hóa ra, thật sự có đấy.

Từ lúc sinh ra cho tới nay, đây là lần đầu tiên thiếu niên cảm nhận được ấm áp trong trái tim mình, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Khó chịu gì đó ở trong ngực, đã bắt đầu chạy đến trong hốc mắt. Ngực đã không buồn bực khó chịu, nhưng ánh mắt lại bắt đầu đau xót lên.

— Cái này rốt cuộc là cái gì chứ? Cho tới bây giờ, thiếu niên luôn bị những người lớn dùng vẻ mặt chán ghét trách mắng là “Đứa trẻ xấu xa không có trái tim”. Thiếu niên dựa vào trong ngực ấm áp mềm mại tự hỏi ở tại đây.

— Tôi cũng không phải là chú chó không có tình cảm, chỉ là...

Hiện tại tôi, hình như cũng không thể hiểu rõ mỗi một tác da thịt tràn ngập trong chính mình, mỗi một giọt máu tươi, mỗi một tình cảm trong xương tủy mình.

Cái này rốt cuộc là cái gì chứ?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cầu đề lại lời bình luận, không đề lại không nghĩ viết!!!

【Này】

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Lại nữa rồi, em đến nơi này để nhìn sách sao?”

Ngay cả khép sách lại cũng đều không kịp, đột nhiên sau lưng truyền đến âm thanh của cô gái, làm cho Akutagawa ở trong hoàn cảnh quá mức yên tâm nên đã chuyển sang thả lỏng, chỉ có thể theo bản năng đem sách ôm vào trong ngực. “Cũng không có vào buổi tối trốn ở trong chăn nhìn sách...”

Ở trong xóm nghèo, thì không có cách nào giống như vậy có thể tha hồ thoải mái đọc sách, hơn nữa ở trong biệt thự nhà Yushida thành phố Yokohama — cũng chính là nơi đang cư ngụ hiện tại, cô đọc cũng không được hết bộ sách. Một khi đối với hoàn cảnh chung quanh thả lỏng ra, ý thức được tất cả mọi điều đều là sự thật, hơn nữa không có người lạ đột nhiên lao tới đem nơi nương thân này ngang ngược đoạt đi, cả người Akutagawa đều rơi vào trạng thái thả lỏng, biểu hiện rõ ràng nhất chính là: Hắn bắt đầu thức đêm đọc sách.

Đương nhiên, hành vi này bị Yayoi nghiêm khắc giáo dục được một lúc sau... Cũng không cải thiện được bao nhiêu.

Akutagawa ở tại phương diện sửa từ đặt câu làm cho Yayoi cảm thấy khâm phục thiên phú của hắn. Xác thực mà nói — hắn thực sự chính là một đứa trẻ sống để học, sống để có ích.

Ví dụ như nói tuổi còn nhỏ mà đã tự xưng là “Bỉ nhân, tại hạ” — thật sự chính là ra vẻ như mình là ông cụ non. Đương nhiên, ở trong mắt Yayoi, loại hành vi này của hắn cũng có chỗ đáng yêu, cũng cho là hắn hiểu được như vậy cũng không tồi, liền không cần phải... đi sửa đúng. Dù sao còn hơn là tự cho mình là đúng, hơn nữa vấn đề của hắn chính là kiêng ăn cùng với thức đêm a.

Từ lần trước ở trong bữa tối, Yayoi đã lược đầu tằm, thiếu niên dựa trên nguyên tắc có đồ ăn thì tuyệt đối không thể lãng phí, ở xóm nghèo đã dưỡng thành thói quen tốt như vậy nên đem chính phần ăn của mình ăn sạch sẽ. Sau đó cực kỳ thất thường, ba ngày cũng không hề nói một câu nào với Yayoi.

Bởi vì trái cam sau khi ăn xong sẽ bị ho khan, cho nên Yayoi vốn chính là cầm hắn chạm vào gì đó. Sau khi tháo dỡ xuống lớp phòng ngự trái tim mình, tính cách không được tự nhiên đến cực điểm của Akutagawa đã bại lộ ở trước mặt Yayoi, không bỏ sót một chút nào. Giao tiếp theo một cách khác đi, những đứa trẻ khác sau khi hoàn thành các dạng bài tập có chút giống nhau, đã sớm vô cùng cao hứng, cầm lấy bài tập chạy tới theo sau Yayoi để tìm kiếm sự khen thưởng.

Nhưng mà không biết có phải bởi vì liên quan đến chuyện tuổi của đứa nhỏ lớn nhất so với mọi người, cho dù bài vở và bài tập đã được hoàn thành tốt, đọc sách cùng với tốc độ hiểu rõ vấn đề nhanh nhất — Akutagawa cũng rất ít giống với những đứa trẻ khác, ít khi trực tiếp đem bài tập giao đến trước mặt Yayoi.

Đứa trẻ ở độ tuổi này của hắn đặc biệt có lòng dạ hẹp hòi.

Yayoi luôn luôn có thể “Ngoài ý muốn” nhìn thấy tập thơ được viết cẩn thận của hắn, chép một đoạn trích ngắn, còn có viết bài văn một chút — Bị phát hiện còn làm bộ dáng “Tôi không cho cô xem”.

Ừ, Yayoi hiểu được, cô chỉ là “Trùng hợp” nhìn thấy được mà thôi.

Nếu là trước kia, bởi vì tính tình ngoan cố của hắn, Yayoi sẽ còn vì hắn mà cảm thấy đau đầu. Hiện tại, cô chỉ có thể cảm thấy thấy đứa nhỏ này vì cái gì mà có thể đáng yêu đến như vậy.

A, vì cái gì có thể đáng yêu như vậy chứ. Nghĩ đến điều phải cười trộm đi ra.

Nếu như nói trước kia Akutagawa là một đứa nhỏ khiến cô vô cùng đau đầu. Như vậy thì hiện tại, có lẽ hắn đã nhanh chóng trở thành đứa nhỏ khiến cô thích nhất.

Đương nhiên, Yayoi làm thế nào sẽ lại thích đứa nhỏ này, hắn cũng có ý nghĩ muốn được “Khen thưởng” tuyệt đối không thể cho — Hoặc là nói tất cả những đứa bé trai, đều không có thời cơ có thể nắm được cái cơ hội “Khen thưởng” mà bọn nhỏ gọi như vậy.

Nếu như là những đứa bé gái đưa ra yêu cầu, các cô bé có thể được ngủ chung với Yayoi trong một tuần.

Đây là nguyên nhân mà Sanako có thể thường xuyên làm mặt quỷ đối với Akutagawa: Tôi cùng với Gin có thể ngủ cùng một chỗ với onee-chan, mà nhà người thì không được.

Đương nhiên, mỗi khi làm trò này, những bé gái khoe khoang (ví dụ tiêu biểu là Sanako) cuối cùng có thể nhận được một ánh mắt hung ác của Akutagawa.

Nếu như muốn nói, nghĩ rằng năm tháng bây giờ là tốt nhất — hy vọng khoảnh khắc này vĩnh viễn dừng lại ở ngay tại giây phút này.

Khi Yayoi nhận được phong thư từ cha mình, đúng ngay vào mùa cây hoa anh đào nở rộ rực rỡ. Nhà Yushida tính toán đem phần làm ăn đến bên cạnh thành phố Yokohama, hơn nữa tiến thêm một bước mở rộng buôn bán ra nước ngoài, cho nên muốn ở thành phố Yokohama tổ chức một buổi vũ hội. Mỗi một ít bạn bè làm ăn với nhau — vào loại thời điểm này, là con gái một của nhà Yushida, Yayoi nhất định phải đến tham dự.

Chẳng qua vượt khỏi sự dự đoán, Yushida tiên sinh cũng cho phép Yayoi mang theo một đứa trẻ mà cô đang thu dưỡng đi cùng.

Chính là chỉ có thể mang theo một người.

Yushida tiên sinh... Rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy nhỉ? Yayoi nhìn không được xoa huyết thái dương của mình, khi ngẩng đầu lên lại phát hiện Akutagawa đang nhìn cô. Vì thế cô liền trả lời bằng một mỉm cười, thiếu niên đột nhiên đem đầu xoay qua một bên.

“Có một vũ hội, chị có thể mang theo một người đi cùng, các em có ai muốn đi không?” Yayoi dờ khóc dờ cười hỏi.

Bọn nhỏ hai mặt nhìn nhau. “Vũ hội?” Hai mắt Sanako đột nhiên tỏa ánh sáng đứng lên. “Chính là, chính là loại vũ hội mà trong sách đồng thoại đã nói đến sao?”

“Không có như vậy khoa trương đâu.” Yayoi bắt đầu dĩ cười nói.

Bọn trẻ nhỏ giọng thảo luận cùng với nhau. “Thật muốn đi quá.”; “Nhất định có rất nhiều món ăn ngon—”; “Còn có thể mặc quần áo xinh đẹp như người lớn sao?”; “Có thể được mặc quần áo xinh đẹp đi?”

Chỉ có Akutagawa tuổi khá lớn dường như đối với loại chuyện này không hề hứng thú, ho khan một tiếng, im lặng ăn xong phần ăn tối của chính mình. Sau đó ngấm ngĩa bắt đầu cầm thìa súp trong tay, dường như đang tự hỏi một chuyện gì đó.

“Nếu như tất cả đều muốn đi.” Cuối cùng hẳn giờ cánh tay đang rành lên. “Nếu rút thăm thì sao? Cách này là công bằng nhất đi”

Yayoi nhìn hẳn khen ngợi một, ý kiến này quả thật đúng với trọng tâm câu chuyện nhất. “Như vậy, người nào ở nhà, phải đứng giờ đi ngủ nhé.” Cô cười rồi gạt đầu, đồng ý với ý kiến của thiếu niên, rất nhanh làm ra một chồng giấy rút thăm, bọn nhỏ nheo khuôn mặt nhỏ nhắn, về mặt buồn rầu nhìn đồng giấy rút thăm này, mấy bàn tay bé nhỏ vuron ra cùng lúc, từng người đều đi đoạt lá thăm. Thiếu niên thì để lộ ra khuôn mặt không quan trọng nhìn bọn họ, cuối cùng vuron tay cầm lấy lá thăm còn sót lại ở kia.

Những đứa trẻ cướp được lá thăm trước nhanh chóng mở ra, sau đó âm thanh thất vọng “A ~” liên tiếp của từng người vang lên. Cuối cùng Akutagawa cầm lá thăm thờ dài, mở tờ giấy ở trên tay mình ra — “Đại Cát” — mặt trên tờ giấy viết như vậy.

Một lá duy nhất gộp lại cùng với vận may, bọn trẻ cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể mở miệng hăm mộ vận may của hẳn thật tốt, thiếu niên xếp tờ giấy trên tay, quay đầu lại thì nhìn thấy em gái mình dùng ánh mắt sáng long lanh... Giống như động vật nhỏ đáng yêu nào đó hướng mắt nhìn về phía chính mình.

— Làm một người anh trai tốt có phải hẳn là nên đem tờ giấy đó tặng cho em gái không?

— Làm một người anh tốt yêu thương em gái có phải hẳn là nên đem giấy tờ giấy tặng cho em gái, để cho em gái đi vũ hội cùng với onee-chan mà em ấy vô cùng tưởng nhớ cùng với yêu thích phải không...

— Làm một người anh lớn tuổi hơn, một mực chăm sóc em gái thật tốt...

Akutagawa vô tình xoay người... rồi đi, làm bộ giống như mình không phát hiện ra, đem tờ giấy nhét vào trong túi của chính mình.

Gin bùm mặt ngồi xổm ở một bên, về mặt hiện lên biểu tình “Onii-chan khi dễ em”.

Yayoi nhìn thấy đôi anh em này, trong lòng đột nhiên hiểu được... Càng thêm vô lực.

Bất quá... Cũng tới mùa xuân rồi, quả thật hẳn là nên mua cho bọn nhỏ mỗi người thêm mấy bộ quần áo mới đâu.

Còn có... Mua cho Akutagawa-kun một bộ âu phục nhỏ đi, dáng người của em ấy khá gầy, nhìn qua thì thấp bé hơn rất nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi khác. Mặc dạng quần áo nào sẽ tương đối đẹp hơn đâu...

Khuôn mặt của hẳn nhìn vô cùng tốt, sửa sang lại sạch sẽ, điều dưỡng lại trong một đoạn thời gian sau, càng hiện ra thêm một loại khí chất như quý công tử thời phục cổ. Loại khí chất này gần như là khi trời sinh ra đã mang theo trên người, vô cùng hiếm thấy.

— Trái ngược lại, quần áo để làm tôn lên khí chất cũng tương đối khó có thể lựa chọn.

Dù sao thì vẫn còn sớm so với thời gian vũ hội được diễn ra, dẫn em ấy đi đến cửa hàng quần áo đặt may một bộ đi.

Yayoi vui vẻ, đơn phương đưa ra quyết định.

— Có lẽ chính cô đều không hề phát hiện ra, ở phương diện cung chiều Akutagawa, cô đã muốn sắp sửa vượt qua tiêu chuẩn của người giám hộ bình thường, thăng cấp thành người mẹ ngốc nghếch.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

“A, thật sự là ngoài ý muốn vô cùng thích hợp a.” Yayoi nhìn thấy người thiếu niên trước mặt này, nói một cách khoa trương thì đều có thể gọi là “Tình tề”. Hiện tại hẳn mặc trên người mình chính là bộ âu phục được đặt may riêng, về mặt xấu hổ cảm giác áo, cũng không phải là không thích bộ quần áo này, mà chính là do bộ quần áo bó chặt làm cho hẳn cảm thấy không được tự nhiên.

Còn hơn so với âu phục gò bó mà hẳn đang mặc này, hẳn càng thêm thích mặc đồ thoải mái nhẹ nhàng như áo somi cùng với áo khoác ngoài.

“Dù sao cũng đều đã mặc vào rồi, chụp một tấm ảnh đi.” Yayoi cười đứng ở phía sau thiếu niên, đem tay không mang găng tay khoát lên trên vai Akutagawa. Khi phát hiện thiếu niên không hề mỉm cười gì với cameras, cô không chút do dự nào vuron tay nắm hai gò má của hẳn, làm ra một kiểu đáng tuổi cười.

Đối với loại hành vi trẻ con này của Yayoi, ngược lại thì Akutagawa biểu hiện ra cảm giác bất đắc dĩ giống như người lớn, buông xuống suy nghĩ than thở thuận theo cô làm như vậy.

Cứ việc không nghĩ muốn nói như thế nào đi nữa, nhưng mà... Hẳn thật sự hiểu được có đôi khi Yayoi – siêu – cấp – ấu – trĩ.

Vũ hội nhà Yushida được diễn ra vào cuối tuần trong năm, thời gian là vào buổi tối. Bữa tiệc linh đình tại đây là buổi tiệc rượu của giới thượng lưu trong xã hội, người nhận được sự chú ý nhất thật ra vẫn chính là con gái một nhà Yushida. Là người thừa hợp pháp duy nhất của nhà Yushida về địa vị xã hội cùng với tài sản khổng lồ, cũng rất khó không để cho người chú ý.

Mà khi người phụ nữ này xuất hiện, cũng không hề mặc chiếc váy xòe dài như mọi ngày thường mặc, mà là mặc một thân lễ phục dạ hội đầy thanh lịch. Bên người còn có một thiếu niên đi theo, nhìn qua thì cả người thiếu niên đều có vẻ không được tự nhiên.

“A, Yayoi.” Yushida phu nhân cũng đã thật lâu rồi không có nhìn thấy con gái, cho nên trước khi Yayoi xuất hiện ra với mọi người, bà liền kéo tay con gái mình lại đây. Một lát sau mới đem ánh mắt soi mói đặt ở trên người thiếu niên, được nghe nói chính là “Thiếu niên được con gái mình thu dưỡng” này.

Yushida phu nhân cũng là người có tiếng xuất thân ở trên giới thượng lưu xã hội, đối với khí chất cùng lễ tiết cũng rất là vô cùng quen thuộc, liếc mắt một lần nhìn thấu người thiếu niên này đang không được tự nhiên. Thế nhưng, trời sinh cậu bé này ra với khuôn mặt dễ nhìn, tuy rằng ở độ tuổi này còn chưa hoàn toàn được nở rộ ra, nhưng mà ít nhiều gì cũng có thể nhìn thấy bộ dáng anh tuấn trong tương lai không xa.

“A nha, thật sự là một đứa nhỏ đáng yêu.” Bà vươn tay lên muốn sờ đầu của thiếu niên, tay của Akutagawa trong nháy mắt liền siết chặt khi tay của Yushida phu nhân nâng lên đến gần.

Hắn vẫn không thể làm được, không hề quen thuộc về trường hợp tại đây, lại càng không quen việc bị người xa lạ đụng vào.

Nhưng mà tay của Yushida phu nhân cũng không có dừng ở trên đầu thiếu niên, Yayoi đi trước một bước cầm lấy cái tay kia. “Mẹ, cha đi đến nơi nào rồi? Mang con đi nhìn thấy ông ấy đi.” Cô làm như mình là bé gái nhỏ nắm lấy tay mẹ làm nũng, nở rộ ra nụ cười làm cho người ta nhìn không được muốn cười, lại nhìn không được muốn lập tức hoàn thành yêu cầu của cô. Tất cả lực chú ý của Yushida phu nhân đều đặt ở trên người Yayoi, nắm tay của cô cười nói. “Cha của con đi thăm khách, rất nhanh liền tới đây. À, mẹ còn mang theo chocolate được nhập khẩu từ Pháp, là loại mà trước kia con rất thích ăn, mẹ đi lấy lại đây cho con –” Nói như vậy xong, Yushida phu nhân đều bị tấm lòng tình thương của người mẹ nhồi nhét tràn đầy, lập tức hành động, đi tới một bên đi lấy chocolate cho Yayoi.

Đợi bà ấy đi xa, Yayoi mới xoay người sang chỗ khác, thiếu niên cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, đợi cho đến khi bàn tay của Yayoi đặt ở trên đầu hắn, thì mới hơi run rẩy một chút. “Không cần phải miễn cưỡng chính mình như vậy.” Yayoi cười tủm tỉm nói. “Nếu như cảm thấy không thể làm ra thói quen như vậy, có thể nói cùng với chị.”

Thiếu niên nhấp nháy môi, một lát sau mới lắc đầu. “Không có việc gì.” Ở trong này làm cho cả người hắn không được tự nhiên, ánh mắt này, tiếng nói nhỏ khe khẽ này, khuôn mặt tươi cười này, trang phục đẹp đẽ đó đến từ giới thượng lưu xã hội này — Không có đồ vật giống nhau này nọ đang không ngừng nhắc nhở hắn, chính mình cùng với nơi này không hợp nhau.

Nhưng mà...

Yayoi ở trong này.

Như vậy là được rồi.

Không có thói quen cũng tốt, cảm thấy không hợp nhau cũng tốt, cả người không được tự nhiên cũng tốt.

Chỉ cần Yayoi ở trong này, như vậy là được rồi.

Mặt khác Yushida tiên sinh ở một bên vừa mới cùng khách gặp gỡ xong, cùng với vợ mình đi tới hướng bên này, đầu tiên mắt liền nhìn thấy được người thiếu niên có chút gầy yếu này, theo sau đó là tầm mắt đặt trên người của con gái nhà mình, “Yayoi”. Ông gọi tên con gái mình một tiếng, thế nhưng khác với Yushida phu nhân, ông thiếu mất một phần thân mật, giống như là đang làm theo phép tắc thông thường.

Yayoi thu hồi tay mình lại, hai tay vén phần váy trước của mình cúi đầu thi lễ. “Cha.”

Xa lạ giống như là cấp trên cùng với cấp dưới, không có nửa phần thuộc về tình cảm ấm áp của cha con.

“Đây là một trong những đứa nhỏ mà con thu dưỡng sao?” Giữ lại phần râu phù hợp với tuổi tác của mình, vẫn như cũ có thể nhìn ra Yushida tiên sinh khi còn trẻ tuổi chính là một anh chàng đẹp trai. Ông uy nghiêm nhìn kỹ người thiếu niên với khí chất tối tăm này, Akutagawa dựa theo những gì Yayoi đã giảng dạy cho hắn, đối với Yushida tiên sinh thì lễ với thái độ lễ phép, không kiêu ngạo không siểm nịnh. “Ngài tốt, Yushida tiên sinh, cháu gọi là Akutagawa — Akutagawa Ryuunosuke.” Ở trên phần thái độ lễ tiết, thật ra thiếu niên không hề khủng hoảng.

Yushida tiên sinh đối với hắn gật đầu.

— Giống như là vì một người nào đó, giống như một con thú nhỏ cố gắng thu hồi nanh vuốt của mình.

Nhưng mà đây cũng không phải là một chuyện quan trọng nào, Yushida tiên sinh thở một hơi thật dài. “Yayoi, con cũng không còn nhỏ, có thể lo đến

việc kết hôn đi.” Không khí vì điệu đến cực điểm, ngay cả Yushida phụ nhân ở một bên đều hiểu được lúc này đi nói những chuyện này thật không thích hợp, thế nhưng với tư cách là người cha, Yushida tiên sinh không chút nào lo lắng đến mặt mũi của con gái mình. “Sớm đi lấy chồng, sinh ra một người thừa kế, đây mới là việc mà con cần phải làm với tư cách là con gái một nhà Yushida.”

“Cha nói thực có đạo lý.” Yayoi trên mặt lộ vẻ mỉm cười. “Chỉ là, đây không phải là chuyện chỉ một mình con cố gắng là có thể được.”

Bầu không khí này quả thực xấu hổ đến cực điểm, một bên Akutagawa xoay qua... nhìn Yayoi. Người ở phía sau lại đi về phía trước từng bước, đối với Yushida Ichirou hơi cúi đầu xuống. “Cha, ánh mắt của con gái thật sự không được tốt lắm, chính bản thân con cũng không phải là người phụ nữ xuất sắc gì, loại chuyện về hôn nhân này, hay là muốn xem duyên phận.”

Người đàn ông trung niên với khuôn mặt kéo căng ra rốt cuộc không thể kiên trì được nữa. “Mỗi năm đều là câu trả lời đầy thuyết phục này, con cũng nên thương cảm cho tâm tình muốn ôm cháu trai của chúng ta đi.” Ông khoát tay áo. “Sau hai mươi lăm tuổi, nhất định phải kết hôn, đã biết chưa?”

Yayoi mỉm cười cung kính khom người, cũng không trả lời, chỉ là dắt Akutagawa kéo hẳn đi tới một bên, lấy cho hẳn một nước lê tuyết, chính mình thì lại cầm một ly Champagne đứng ở một bên chậm rãi uống.

Thiếu niên cũng không nói gì, chỉ là im lặng nhìn cô, cuối cùng rốt cuộc Yayoi không nhịn được mở miệng trước, “Ngượng ngùng quá, cho em nhìn đến chuyện cười.” Cô đem một ly Champagne uống một hơi cạn sạch, sau đó che miệng lại ho khan hai tiếng. “Cảm ơn em, hôm nay em đã thật sự cố gắng.”

Cô vốn nghĩ muốn vờ tay niết mặt của hẳn một chút, cuối cùng biến thành sờ đầu của hẳn.

Akutagawa lại trầm mặc xuống dưới, một lát sau mới mở miệng ra hỏi. “Năm nay cô mấy tuổi?”

“Hai mươi mốt, làm sao vậy?”

“Không có gì.” Thiếu niên xoay đầu đi, ho khan một tiếng.

Còn có bốn năm...

“Akutagawa kun, nói một nửa cũng không phải là thói quen tốt nga.” Trên mặt Yayoi hiện lên một chút hồng hào, nhẹ nhàng lôi kéo xuống.

“...” Uống nhiều a, thiếu niên muốn nói cái gì đó, trước che miệng mình lại ho khan lên. “Con ma men, bàn tay đừng làm loạn a.”

“Chị nào có đạo lý chỉ một ly thì đã say chứ.” Yayoi cười yếu ớt một chút, ánh mắt lại nhẹ nhàng hướng về phía xa xa.

“Cô...” Thiếu niên còn muốn nói cái gì nữa, lại bị Yayoi đánh gãy. “Akutagawa-kun, đi đến phía sau chị đi.”

“Cái gì...” Còn không có phản ứng lại đây, thiếu niên đã bị Yayoi kéo một phen ra tại phía sau, giống như là con gà mái bảo vệ đứa con của mình. Yayoi nhìn chăm chú vào người thiếu niên không lớn hơn so với Akutagawa không được bao nhiêu ở trước mặt mình, mặc chiếc áo khoác dài màu đen, cảnh vật chung quanh cũng không hề ăn khớp gì với thiếu niên, người sau lộ ra một mỉm cười.

Mà trong ánh mắt kia, ngay cả một chút độ ấm khi mỉm cười cũng đều không có.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nụ cười của thiếu niên không hề có chút độ ấm nào, Yayoi lôi kéo tay của Akutagawa chặn hơn phân nửa tầm mắt của hẳn. “Xin hỏi, anh là con của vị khách kia sao?” Cô mỉm cười hỏi thiếu niên trước mặt mình, sau đó người thiếu niên lắc lư tay áo mình. “A, xin không cần để ý, tôi chỉ là tùy tiện nhìn xem mà thôi.”

Nói như vậy xong, thiếu niên thuận tay cầm một bánh ngọt lên bắt đầu ăn, “Cô là đại tiểu thư nhà Yushida đi.” Một lát sau hẳn mỉm cười nói như vậy, làm bộ dáng hoàn toàn không hề nhìn đến Akutagawa đang đứng bên cạnh cô, chỉ nhìn thẳng Yayoi có cùng chiều cao với hẳn.

Yayoi nhìn thấy ánh mắt hẳn, vừa muốn nói gì đó, lại bị một cỗ lực đạo kéo đi sang một bên. “Ồi chào, Akutagawa kun...”

Không biết tên thiếu niên cầm ăn hơn một nửa cái bánh ngọt, đứng ở tại chỗ dựa vào cái bàn, về mặt không sao cả nhìn thấy Yayoi bị kéo đi về phương hướng đó. Sau đó là cúi đầu chuyên tâm tiêu diệt đồ ăn ở trên tay mình.

Dục vọng độc chiếm của đứa trẻ, thật sự đúng là thứ gì đó nhàm chán a.

Nhưng mà lần gặp mặt lần thứ hai, chính là chuyện của hai năm sau đó.

Yayoi rất yêu mến ngôi nhà, là một người rất hay trêu đùa người khác. Vào lúc hẳn nhận được nơi nương thân dành cho mình, hơn nữa còn cảm thấy vui sướng khi có khoảng thời gian đầy thỏa mãn. Nhưng tất cả lại một lần nữa bị cướp đi hết, ngay cả một chút thương xót cũng đều không có

Ngon lửa bốc lên đốt cháy căn nhà nho nhỏ.

Ngon lửa này đem tất cả hạnh phúc, sự vui vẻ, làm cho người cảm thấy thỏa mãn gì đó đều đốt cháy sạch sẽ.

Mà lý do ngôi nhà bị đốt cháy lại bình thường, kỳ lạ đến mức buồn cười. Buồn cười đủ để làm cho Akutagawa Ryuunosuke bây giờ đã được mười sáu tuổi phần nộ đến mức mất đi lý trí.

— Bởi vì khi bọn trẻ đi ra ngoài chơi đùa, ngoài ý muốn nghe được chuyện giao dịch bất hợp pháp. Bọn chúng bắt đầu tìm được cả nhà bọn họ, giết chết tất cả bọn trẻ.

— Bởi vì dạng lý do ngu xuẩn lại buồn cười này, Yayoi vì để cho bọn trẻ có thời gian chạy khỏi căn nhà, đem chính mình cùng với bọn người không hợp pháp nhốt lại cùng một chỗ, nhóm lửa bốc cháy cả căn nhà.

Vì thế, cô còn đánh bất tỉnh Sanako dù khuyên thế nào cũng không chịu rời đi.

Rõ ràng còn ôm chính mình nói “Không có việc gì.” Rõ ràng chính mồm hứa hẹn “Không có việc gì, nhất định sẽ gặp lại nhau.”

Người phụ nữ kia mỉm cười nói dối như vậy, cuối cùng cũng chỉ là một kẻ nói láo.

Akutagawa đem Sanako trên lưng mình ném sang trên lưng Gin, trong lòng thiếu niên mỗi một tác đều bị lửa giận cùng tuyệt vọng đốt cháy, lần thứ hai —

Đây là lần thứ hai hẳn cảm nhận được cảm xúc nồng đậm như vậy, thậm chí còn vượt xa qua hơn hai năm trước — vượt xa qua từ nơi đó của Yayoi cảm nhận được ấm áp cùng tình yêu. Lần đầu cảm nhận được, loại tình cảm nồng đậm này không có cách nào tiêu khiển được nỗi tuyệt vọng to lớn này — kêu dậy cảm xúc “Phẫn nộ” thúc đẩy thiếu niên, hẳn phải đi làm chút gì đó.

Nếu như không làm cái gì cả, hẳn sẽ đem chính mình đốt cháy sạch trơn mất.

— Không nên đi, dù thế nào cũng không nên đi — cho dù như thế nào cũng có thể ở tại nơi nào đó dính vào bên người tên ngu ngốc nào đó...

“Bởi vì em là onii-chan lớn nhất, cho nên... Xin em hãy thay thế chị mang theo những đứa trẻ khác rời khỏi nơi này đi.”

“— Yên tâm đi, không có việc gì đâu.”

Nở nụ cười như vậy, đi an ủi người khác như vậy, nhưng cũng không có từ trong biển lửa đi ra ngoài.

Chuyện đã đến nước này, có một việc duy nhất mà hẳn muốn làm nhất, chính là —

Làm cho tên khốn này chôn cùng, làm cho những kẻ dám làm Yayoi tổn thương, cút xuống địa ngục đi.

Có lẽ hẳn cũng sẽ chết đi, sẽ bị đám người giao dịch kia làm đối tượng trả thù, bị giết chết đi. Nhưng tất cả mọi thứ hẳn đều không muốn đi quá, hẳn thậm chí nghĩ làm cho đám người đồng lõa kia, vì lý do buồn cười của bọn họ mà đi xuống địa ngục hết.

Thiếu niên chạy trốn, chẳng sợ lá phổi của mình vì hành động như vậy mà giống như bị lửa đốt cháy, dù là một chút cũng không muốn dừng lại. Địa điểm giao dịch, thời gian, địa điểm thích hợp để phục kích —

Nhưng mà vào thời gian khi hẳn đuổi tới nơi, tất cả đều đã kết thúc, tên còn lại thì ngồi ở gần thi thể, ở trên khối đá sông ngồi lật xem quyển sách. Đợi cho đến khi thiếu niên chạy đến đây, mới ngẩng đầu lên. “Xin chào, Akutagawa-kun.”

— Hai năm trước từng gặp qua thiếu niên này, hiện tại đã có thể nói là một người thanh niên, chẳng qua Akutagawa cũng không nhớ rõ chính mình đã từng gặp qua hẳn. Áo khoác màu đen, cùng với — nụ cười không có độ ấm

“Nói như vậy, tôi hy vọng lấy những người này làm chi phí, dụ dỗ Akutagawa-kun cậu — gia nhập Mafia cảng.”

Người thanh niên tên là Dazai Osamu gần từng tiếng nói ra mục đích của chính mình. Hơn nữa, vào lúc thiếu niên tàn khốc dùng hai ống tay áo mình biến thành lưỡi dao sắc bén công kích cổ họng Dazai, Dazai dùng năng lực của mình vô hiệu hóa chiêu thức của thiếu niên, lại dùng một cước tàn nhẫn đá vào bụng thiếu niên, làm cho hẳn cuộn mình thành một đoàn.

Giấu vào trong ngực mình quyển nhật ký thuộc về Yayoi cùng với quyển bút ký đồng thời rơi xuống ở trên mặt đất.

“Có biết vì sao Yayoi tiểu thư nhất định phải rời khỏi cậu không?” Thanh niên bước đi thong thả tới bên cạnh người Akutagawa. “Bởi vì cô ấy hết sức... cần thận để bảo vệ kẻ yếu đuối, người đó chính là cậu đó.”

— Là bởi vì chính mình quá mức nhỏ yếu, cho nên Yayoi mới chết đi.

Những lời này, gần như có thể coi như là từ ý tứ này để nhận định.

Nếu như trở nên mạnh mẽ, đôi tay đã muốn lạnh như băng kia, có phải sẽ lại có thể vuốt ve tóc mình thêm một lần nữa hay không?

Nếu như trở nên mạnh mẽ, trái tim đã không còn đập kia, có phải sẽ cho chính mình dựa vào thêm lần nữa hay không?

Nếu như trở nên mạnh mẽ, cánh tay đã muốn đông cứng kia, có phải sẽ lại một lần nữa ôm lấy chính mình hay không?

Nếu, nếu trở nên đủ, đủ mạnh mẽ như trong lời nói — khuôn mặt đã hoàn toàn trở nên thay đổi kia, có phải sẽ... có thể lại mỉm cười thêm một lần nữa hay không?

— Sẽ không.

Ở dưới đáy lòng của thiếu niên, so với ai khác đều hiểu rõ đáp án của vấn đề hơn bất kỳ điều gì.

Cho dù có trở nên mạnh mẽ như thế nào đi nữa, cho dù có gào rống, kêu rên, khóc rống như thế nào đi chăng nữa.

Người kia cũng sẽ không trở về.

“Anh có thể... Làm cho tôi trở nên mạnh mẽ sao.” Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy người thanh niên trước mặt mình, cho dù mục đích của người kia có đạt được, dường như cũng không cảm nhận được trên người hắn có chút sung sướng cùng thỏa mãn nào. Chỉ là giống như ngay từ đầu đã biết mọi chuyện sẽ phát triển thành như vậy, Dazai Osamu gật gật đầu, “Đương nhiên.”

Thiếu niên ho khan từ trên mặt đất đi lên, chặt vật không chịu nổi, trong ánh mắt lại bùng cháy lên ngọn lửa hung ác.

Hắn làm ra quyết định, ruồng bỏ những gì mà Yayoi đã dạy từ hai năm trước cho tới nay, ruồng bỏ người đã nuôi nấng hắn từ lâu, tình yêu dịu dàng của người phụ nữ kia — Cho dù hy vọng hắn tiếp tục sống như thế nào đi chăng nữa, cho dù hy vọng hắn có thể ôm lấy ánh sáng ý nghĩ được yêu thương — lại một lần nữa rơi vào trong bóng tối.

Trên thế giới này, đã không còn có Yayoi.

Nếu như cái ôm dịu dàng ấm áp cùng bàn tay ấm áp kia đã không còn thuộc về thế giới này, hắn cũng không còn lý do gì để tiếp ở lại.

“Yayoi”, thiếu niên như là thờ cúng, ôm chặt món quà đã được chuẩn bị sớm nhất để tặng người đó, tính cả bản nhật ký kia cùng nhau — Mỗi mấp máy, hắn không tiếng động kêu ra cái tên kia, một lần nữa cũng không còn gọi qua cái tên này.

Cho dù có kêu gọi như thế nào thì cũng sẽ không được cái tên đó đáp lại.

Rồi sau đó bưng kín miệng ho khan, cuộn mình thành một đoàn.

Hắn sẽ không bao giờ... kêu gọi cái tên này nữa.

Mỗi một lần kêu gọi, mỗi một lần tưởng nhớ, sẽ đi kèm với vết phỏng tâm phé kịch liệt. Chứng minh hiện tại mình đã trở thành chó săn của Mafia cảng cùng với một con chó dữ, nhất là một mặt nhất gan không biết làm gì.

Chính mình như thế này — sẽ không bao giờ... kêu gọi cái tên này nữa, đại biểu cái tên này đã bị hắn niêm phong, cất vào trong kho sâu đến tận dưới đáy lòng.

Thế giới mà cô yêu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

“Ánh mắt của cô, vì sao lại đau khổ như vậy?”

Người họa sĩ trẻ tuổi nói như vậy với cô gái ngồi ở trước mặt mình. Bút vẽ trên tay anh dừng lại ở vãi vẽ tranh sơn dầu, dừng ở trên con mắt thuộc về bộ phận trên cơ thể cô gái. “Đau khổ đến mức ngay cả tôi không có cách nào hạ bút xuống.” Ánh mắt anh buồn xuống, đau thương nói.

Ngòi bút ngừng lại ở trên mặt giấy, tác giả sáng tác thờ một hơi thật dài, đem bản thảo nhào nặn thành một cục.

“A, lại không biết nên viết như thế nào sao?” Naomi tiến đến trước mặt cô gái, đem tờ giấy được vo tròn lại nhặt lên rồi mở ra nhìn, sau đó đọc lên.
“Ừ... Tớ cảm thấy rất được mà? Kaori có phải đã đòi hỏi chính mình quá cao rồi hay không...”

“Nếu cậu biết rõ cô gái nguyên mẫu là ai... Có lẽ sẽ không nói như vậy đâu.” Kaori dứt khoát thờ dài một hơi, đẩy nắp bút lại. “Thật sự rất là khó viết mà, cái người này.”

“Ai?”

“Dazai-san.”

“Phốc!” Khi biết nguyên mẫu nhân vật của cô gái giữa dòng văn chương này là Dazai Osamu, Naomi suýt chút nữa đã đem hồng trà phun lên trên mặt Kaori. “Không... Người kia... Cảm thấy đối với tình yêu thiếu nữ không vùng dậy nổi đâu.”

“Hà, bởi vì tớ thật sự cảm thấy được Dazai là một người rất tuyệt mà thôi.” Kaori cười tủm tỉm vờn tay cầm lấy viên bánh ngọt giao cho Naomi. “Nhất là ánh mắt của anh ta...”

“Ánh mắt như thế nào?”

“Không, không có gì.” Kaori mỉm cười lắc lắc đầu.

Vì cái gì sẽ đau khổ như vậy chứ? Thịnh thoảng không tác oai tác quái thì dành thời gian cười tủm tỉm, vì cái gì sẽ đau khổ như vậy đâu? Đau khổ vừa lại cười trong sự cô đơn lạnh lẽo, là để cho người ta cảm thấy khổ sở.

Fukuzawa Kaori, là con gái nuôi trên danh nghĩa của thống đốc Fukuzawa Yukichi công ty thám tử vũ trang, cũng là bà chủ hiện tại của nhà hàng “Uzumaki”. Mười bốn tuổi bắt đầu xác định đăng tải truyện ngắn, thơ ca, văn xuôi hoặc là một chút tác phẩm phiên dịch trên tạp chí văn học.

Nhưng mà so với việc biết rõ công việc của mọi người ở công ty thám tử vũ trang thì tương đối dài. Bốn năm trước, vào một ngày trời mưa to, hai chân của đứa bé này đề trần, bị nước mưa xối vào ướt đẫm giống như một chú mèo con bị vứt bỏ, xuất hiện vào buổi tối ngoài đường, cái gì cũng đều không nhớ rõ.

Không nhớ rõ chính mình là ai, cũng không nhớ rõ cha mẹ của chính mình là ai, càng không nhớ rõ chính mình có quen biết những ai.

— Được thống đốc thu nhận và giúp đỡ, may mắn, đứa trẻ không bị gạt bỏ.

Cô gái được đặt tên là Fukuzawa Kaori, được trao cho cái tên mới cùng với sinh mệnh mới.

Rồi sau đó mới dần dần biểu hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi với nơi ấy. Đương nhiên, đây cũng không phải là chuyện gì kỳ quái, dù sao thì công ty thám tử vũ trang là nơi tụ tập một đám quái nhân mà thôi.

“Ồi chào... Nói thật đi... Kaori, có phải hay không cậu... Đối Dazai-san...” Naomi tiến đến trước mặt Kaori, bày ra một vẻ mặt vô cùng khả nghi rồi sau đó đem ngón tay cái đối diện nhau kết hợp lại với nhau.

“Đương nhiên không có!” Kaori đứng lý hợp tình phù nhận nói. “Cậu nhìn đi, anh ta mời tớ đi tự sát đôi với anh ta, tớ cũng không có đồng ý đó thôi!”

“... Đồng ý rồi thì mới là không bình thường đi.” Naomi cũng không biết nên châm chọc như thế nào mới là tốt.

“Hơn nữa anh ta đã ghi nợ trong sổ kế toán ở nơi này rất nhiều lần rồi, nếu cứ tiếp tục cái kiểu này xuống nữa, tớ chỉ có thể đem giấy tờ ký xuống đưa ra tòa thôi.” Kaori còn nghiêm túc trả lời. “Thứ cho tớ nói thẳng, ăn không ngồi rồi cũng nên kéo đi ra ngoài xử phạt công khai mới đúng. Hơn nữa anh ta còn thói quen hư hỏng, trêu ghẹo người phục vụ trong nhà hàng của tớ nữa. Quả thật đúng là tội lỗi chồng chất tội ác đâu.”

“... Thà nói là đi trêu ghẹo, còn hơn là nói đơn phương bị tổn thương đi...”

“Đúng rồi... Vừa rồi các cậu làm cái gì ở trên lầu thế, vô cùng ồn ã đấy. Tiếng súng, tiếng đóng cửa, tiếng đồ vật bị vỡ, tớ đều có thể nghe thấy được.” Thật sự không thể viết ra được cái gì hết, Kaori thu hồi giấy viết bản thảo đặt ở một bên.

“... A? Âm thanh lớn đến như vậy sao? Là bài kiểm tra để người mới gia nhập vào công ty.” Naomi lắc lắc tay. “Xuống tới rồi, onii-chan, ở bên này!” Naomi xoay người qua... vậy tay với nhóm ba người đi từ trên lầu xuống dưới đây.

Kaori đứng lên đi đến phía sau quầy bar, rót hai chén hồng trà, cuối cùng mỉm cười nói chuyện với thiếu niên chưa từng gặp mặt. “Lần đầu gặp mặt, xin hỏi cậu muốn có muốn gọi món nào không?”

“Ồi chào, ôi chào?” Nakajima Atsushi chưa từng được người khác đối đãi lễ phép như vậy nên sững sốt một giây, chân tay luống cuống “Ồi chào” vài tiếng. “Cái này, cái này... Nước lọc là được rồi.”

Kaori trừng mắt nhìn con người [1], “Cười khúc khích” một chút bật cười. “Hóa đơn đều có thể tính ở trên người Dazai-san mà, cho nên cậu muốn ăn cái

gì cũng đều thế gọi.”

[1] Con người: cái guồng tròn mà trong suốt ở trong mắt.

“A, Kaori-chan lại bắt đầu nữa rồi, đây thật sự là khác sâu yêu đâu.” Nghe tôi nói lời ấy, Dazai lập tức bày ra một biểu tình bộ vô lại đến đây, sau đó ổn định di chuyển qua trước mặt Kaori, cầm tay cô. “Kaori-chan không cần nhắc đến việc cùng với tôi đi tự sát đâu sao?”

“A ha, mời chính anh một mình đi thôi.”

“Một người là không có cách nào để tự sát hết.”

“Vậy thì đeo tấm gương trước mặt, giả bộ như có hai người là được rồi. Thời đại mở rộng này cho dù có phải chấp nhận tình cảm lưu luyến phương Tây, cũng có thể được mọi người hiểu rõ hết mà.”

Một bên, Kunikida đẩy đẩy kính mắt, đối với Atsushi ở một bên trợn mắt há hốc mồm nói, “Không cần để ý, đây là tiết mục được diễn ra hằng ngày.”

“A, cậu muốn muốn ăn cái gì sao? Bánh ngọt cùng hồng trà có thể chứ? Lần này xem như là tôi mời nga.” Kaori rút tay ra, lướt qua Dazai đối với Atsushi cười nói, “Tôi gọi là Fukuzawa Kaori, cậu gọi tôi là Kaori là được rồi.”

“Có... có thể.” Atsushi nhu thuận gật đầu.

Hai phút sau, trước mặt cậu có nhiều hơn một khối bánh bơ ngọt cùng với một ly hồng trà hương vị vừa đúng.

Mà tiết mục hằng ngày kết thúc, Dazai thì bị Kunikida kéo tha dài sang một bên đánh đập có nhịp điệu.

“Mặc kệ có nói như thế nào, cho dù có là tiết mục hằng ngày, đùa giỡn với con gái của thầy giáo tôi cũng là không được.”

Nhiều lần được nhìn thấy sự chấn động đến cực đại, Atsushi trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ.

“Đây cũng là tiết là tiết mục hằng ngày đó nhé.” Kaori mỉm cười lắc lắc ngón tay, “Vô cùng ảm áp đúng không?”

... Cô đối với việc lý giải từ ảm áp có phải hay không đã xảy ra cái gì đó lộn xộn...

Atsushi nhìn trước mặt mình bánh ngọt cùng hồng trà là đồ ăn không phải trả tiền, yên lặng nuốt xuống lời châm chọc của chính mình.

Rồi sau đó vào lúc đoán công việc trước kia của Dazai, nhìn thấy Atsushi đoán một mạch, Kaori che miệng cười trộm lên tiếng. “Chẳng lẽ nói Kaori tiểu thư biết được?” Atsushi xoay qua... nhìn Kaori, hy vọng từ chỗ của cô nhận được gợi ý về tình hữu nghị.

“Ừ... Có lẽ biết, hay là không biết đây.” Kaori sửa sang lại, nắm tay chống đỡ lên quai hàm mình, xoay người... làm ra vẻ chần chừ, thần sắc tươi cười nói, ánh mắt hơi nheo lại, cười đến mức giống như con mèo đưa ra phương pháp xấu xa.

“A, Atsushi-kun, đừng nhìn thấy Kaori-chan như vậy, tính cách của cô ấy ác liệt nằm ngoài ý muốn đó nha.” Dazai tựa vào trên quầy bar nói như vậy với Atsushi.

“Còn hơn Dazai-san, tôi nghĩ mình đã rất ôn nhu lương thiện a.”

“... Không, lấy chính mình cùng Dazai so với, người này cũng quá cam chịu.” Kunikida không nói gì đỡ lấy trán.

“A ha, tôi chính là hiểu được Dazai-san là một người rất dịu dàng đó nha.” Kaori đẩy cửa quầy bar đi ra. “Bởi vì thật sự không nghĩ ra được nên viết cái gì, cho nên tôi tính toán đi ra ngoài một chút.”

“Viết cái gì này nọ... A, chẳng lẽ Kaori tiểu thư là nhà văn sao?” Atsushi trừng mắt to nhìn xem cô.

“Chính là một nhà văn không có danh tiếng nào yêu thích viết tiểu thuyết mà thôi.” Kaori nghiêng người mỉm cười..., “À, với lại, nếu Dazai-san lại trêu ghẹo người phục vụ trong nhà tôi, tôi sẽ...”

“Đem giấy tờ ký đưa cho thống đốc sao.” Dazai buông tay.

“Tôi liền lấy tạo hình của Dazai-san là nhân vật chính, sáng tác một quyển tiểu thuyết nói về tình yêu đam mê cảm kỳ chi luyến.”

“...” Dazai hiếm thấy trầm mặc một giây, cuối cùng nói với Atsushi, “Cậu xem, tôi đã nói tới cái gì, tính cách ác liệt đến mức ngoài ý muốn nha.”

Nakajima Atsushi lại bị chấn động kinh hồn thêm lần nữa: ...

Sau đó, thật sự không biết... Nên nói cái gì mới tốt đâu.

Đương nhiên, dù bọn họ nói cái gì Kaori sẽ không đi để ý tới, vào lúc cô miễn cưỡng đi ở trên đường, lại nghe được âm thanh của đứa bé đang khóc lớn giữa đám người. Vì thế liền tìm tiếng khóc để đi tìm, lại phát hiện có một đứa bé ước chừng khoảng năm, sáu tuổi ngồi dưới đất lớn tiếng gào khóc.

Xuất phát từ ý tốt liền đi đi lên hỏi, cuối cùng cũng chỉ có thể nhận được một khóc thút thít, nghẹn giọng trả lời nói là cha mẹ đi mất rồi.

“Không khóc, đừng khóc.” Cô ngồi xổm xuống nắm lấy tay đứa bé, lấy khăn tay dịu dàng lau nước mắt cho đứa bé. “Cùng với onee-chan đi đến đồn cảnh sát được không? Chú cảnh sát nhất định sẽ giúp em tìm được cha mẹ.”

Đồn cảnh sát gần đây... Cô nhớ rõ là nằm ngay tại gần đây.

Sau khi đưa đứa bé này đi mua một cây kẹo xong, Kaori nắm tay bé trai đi đến phương hướng đồn cảnh sát, vừa đi một bên vừa vì đứa bé dịu dàng hát nhạc thiếu nhi cho cậu bé.

Tên nhóc kia liếm cây kẹo, nghe bài ca cũng dần dần ngừng khóc, hít cái mũi khụt khịt nâng đầu lên nhìn onee-chan dịu dàng này. Cuối cùng cùng cô cùng nhau hát vang lên.

Hai người một lớn, một nhỏ ca hát cùng với một người thanh niên mặc áo gió màu đen, che miệng khó chịu ho khan lên đi sát bên người mà qua.

Kaori theo bản năng quay đầu lại — bóng lưng này, vì cái gì cô có cảm giác giống như đã gặp qua ở nơi nào rồi...

“Onee-chan, onee-chan, đến đồn cảnh sát...” Đứa nhỏ lôi kéo tay cô, Kaori xoay qua... Cười nắm tay hắt đi vào bên trong.

“Đứa nhỏ này cùng...” Nụ cười của cô đông cứng lại trên mặt ở giây tiếp theo.

Ánh mắt có thể nhìn kịp về chỗ đó, là một mảnh đồ tươi cùng với thi thể, rồi sau đó, lỗi tai cô nghe được âm thanh tích tắc đến từ gói kiện hàng được bọc kín. Thân thể phản ứng nhanh hơn so với đại não, cô chặn ngang ôm lấy đứa bé bên cạnh còn đang bị hù dọa đến mức choáng váng, nhào đầu về phía trước ra khỏi đồn cảnh sát, đem đứa nhỏ bảo vệ ở tại dưới thân mình.

Giây thứ nhất cô cảm nhận được không phải là đau đớn.

— Lưng, giống như muốn bị thiêu cháy.

Vào một giây trước khi mất đi ý thức, cô nhận vang công tắc báo động mang theo bên người.

Tiếng nổ mạnh cùng với tiếng khói báo động nổ mạnh bao phủ xung quanh đồn cảnh sát. Thanh niên mặc chiếc áo khoác ngoài màu đen từ trong túi lấy ra một điện thoại di động. “Nhiệm vụ hoàn thành, tiếp theo là?”

Người thanh niên tên là Akutagawa Ryuunosuke, nếu như muốn nói đến, hẳn bị treo giải thưởng, tên sát nhân của Mafia cảng.

Đến từ thế giới hắc ám, tên chó săn làm cho người ta cảm thấy tệ hại.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

“Ô la, vết thương này của cô thật đúng là thỏa đáng a.”

“... Xin cô không cần làm cho tôi sợ.” Kaori nằm ở trên bàn phẫu thuật, khóe miệng run rẩy nhìn bác sĩ Akiko, mặc dù trước kia thường xuyên nghe nói đến, nhưng được thử một lần thật sự này thì đúng là... một trải nghiệm đầy kinh khủng a.

“A, tôi sẽ cố gắng hết sức nhẹ tay nhẹ chân.” Trong nháy mắt khi đang nói chuyện, một cây dao hoa quả sắc bén nhanh chóng chặt đứt xong xuôi động mạch cổ của cô gái đang nằm ở trên bàn.

Đội lát nữa, đến khi cửa lớn phòng giải phẫu được mở ra, Kaori vượt ve cổ ngửi lại mà phát sợ đi ra ngoài. Nhìn thấy Naomi nằm ở một bên giường bệnh nghỉ ngơi, cùng với Tanizaki-kun đang mê man, chờ đến lượt trị liệu tiếp theo.

“...” Nói như vậy chính mình bị thương còn nghiêm trọng hơn so với Tanizaki-kun một chút sao?

... Nếu như là đối đãi với Tanizaki-kun, có lẽ Akiko-Sensei cũng sẽ không “Dịu dàng” đến như vậy đâu.

Cái cổ bị cắt động mạch, sau đó đầy máu sống lại và vân vân, thật sự là một trải nghiệm vô cùng mới. Nhưng mà loại trải nghiệm này, chính là nên trải nghiệm ít thì vẫn tốt hơn. Tốt nhất... vẫn là không cần.

“A, Kunikida-kun?” Khi đi đến bên ngoài phòng bệnh một chút, cô thấy được vẻ mặt lo âu của Kunikida. Vì thế theo bản năng cô liền kêu một tiếng, sau đó tay anh ta run lên đem bản bút ký đánh rơi ở trên mặt đất.

“Kaori, đã muốn không có việc gì sao?” Hẳn đứng lên luống cuống tay chân đem bản bút ký nhặt lên đến, ánh mắt Kaori lướt qua hẳn, dừng ở trên người Atsushi nằm ở trên giường bệnh, “Atsushi-kun làm sao vậy? Vừa mới đã nghĩ hỏi, mọi người là bị tập kích sao?” Cô nhú mồm, công ty thám tử vũ trang mặc dù sẽ xử lý một chút chuyện mà chính phủ không thể quản tới được khu vực đó, nhưng là bị tập kích như vậy, thật đúng là không có bao nhiêu người có thể làm đến.

Nghe nói Kaori hỏi như vậy, Kunikida không có trực tiếp trả lời cô, lại nói sang chuyện khác hỏi, “Thương thế của cô lại là xảy ra chuyện gì?”

“Tôi?” Kaori chỉ vào cái mũi của mình, một lát sau mới cười nói, “Àn, vận khí không tốt, gặp phải trận nổ mạnh. Có kẻ không thừa nhận mình là ngu ngốc đi đến đồn cảnh sát đánh bom, là do vận may của tôi quá kém, mang theo đứa trẻ bị lạc khỏi cha mẹ mình đi cầu trợ giúp mới gặp cảnh như vậy, A —” Khi nói tới đây, hình như cô mới nhớ tới cái gì đó bắt đầu hỏi thăm. “Đứa bé kia như thế nào rồi?”

“Cái này thì cô phải hỏi Kenji-kun, cậu ta đã đem cô mang trở về đây.” Kunikida ôm cánh tay trả lời như vậy.

Phía sau lại nghe đến trên giường bệnh truyền đến một tiếng “Úm”, Kaori nhìn lướt qua, dùng khẩu hình nói với Kunikida, “Tôi đây đi trước đây.” Sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra, tay chân nhẹ nhàng chuẩn mất đi ra ngoài.

Sau khi từ trong miệng Kenji-kun xác nhận đứa bé kia đã được cha mẹ mang rồi đi xong, Kaori thở dài nhẹ nhõm một hơi, chính là vẫn không nhìn được vào lúc không có ai nhìn đến, chính mình đứng đối diện với gương nhìn phản lưng mình một chút — Mặc dù nơi đó không còn lưu lại bất kỳ vết sẹo nào, nhưng mà — quả nhiên vẫn là rất khó chịu a.

“Kaori-san, cô không có việc gì đi?” Haruno vừa mới đi vào phòng rửa mặt liền nhìn thấy Kaori đứng đối diện gương nhìn phản lưng của chính mình. “Khi Kenji-kun mang cô trở về, tôi đã giặt náy cả mình.”

“Ừ, đã muốn không có việc gì.” Kaori gật đầu làm cho đối phương an tâm.

“Nghe nói là kẻ phạm tội đánh bom ở cục cảnh sát?” Haruno đi đến bên người Kaori giúp cô cài nút thắt ở trên thân. “Thật sự là hơi quá đáng, làm loại chuyện không hề để ý tới an toàn của mọi người xung quanh.”

“Chính là bởi vì không hề bận tâm đến an toàn của những người vô tội xung quanh, cho nên kẻ phạm tội mới có thể được gọi là kẻ phạm tội a.” Kaori sửa sang lại vạt áo một chút, biểu tình trên mặt cô ngưng trọng làm cho Haruno Kikaro nhìn không được hỏi một câu. “Làm sao vậy?”

“Tôi đã làm không tốt... Cùng người kia đi sát bên người mà qua đâu.”

“Ài?”

“Người đánh bom ở cục cảnh sát.”

“Ồi chao?”

“— Là một...” Âm thanh của Kaori nhẹ nhàng đi xuống.

“Là một?”

“Không, không có gì, có lẽ là tôi nhìn lầm rồi. Nói không chừng chỉ là người bình thường đứng lúc đi ngang qua mà thôi.”

— Là một... bóng lưng gầy yếu, lại rất cô đơn.

— Lý do như vậy, nhìn không được muốn vì chủ nhân của bóng lưng đó tìm kiếm lý do — Đây là cảm giác xuất từ tâm tình của mình, không biết vì cái gì sẽ đau khổ cùng rồi rầm như vậy.

Nếu như là nghiên cứu ra được cảm tình nhỏ nhất khi đó, nếu chính mình không phải nắm tay đứa bé kia. Có lẽ khi đó, chính mình đã không thể tự điều khiển được chính mình vươn tay đi, bắt lấy tay người kia.

— Vì sao anh ở nơi này?

— Đến tốt cùng anh là ai? Vì cái gì... Nhìn qua, lại đau khổ như vậy, lại cô đơn như vậy, lại quen thuộc... như vậy đâu?

“Kaori-san? Kaori-san?” Kirako Haruno kêu gọi đem Kaori từ giữa trận ngáy người tỉnh lại.

“A?”

“Cô làm sao vậy? Vẫn là không thoải mái đi? Có muốn đi nghỉ ngơi một chút nữa không?”

“... Được.” Kaori mỉm cười gật gật đầu, một lát sau giống như là nghĩ tới cái gì đó. “Ừ... Cứ quyết định như vậy đi.”

“Quyết định cái gì?” Kirako Haruno nhìn thấy Kaori lộ ra vẻ mặt cười xấu xa giống như là cười khê, chính mình trước tiên run lên một chút.

“Nếu như để cho tôi gặp lại được cái tên hại tôi phải đi lên bàn phẫu thuật của Akiko-Sensei, tôi liền đem hân... Đóng gói đưa cho Akiko-Sensei, để cho cô ấy dùng hân để luyện tập năng lực của mình.” Kaori vỗ tay một chút, năm ấy cô mười bảy tuổi, cười giống như là thiên sứ hồn nhiên ngây thơ.

Nhưng mà chỉ có những người ở trong công ty thám tử vũ trang mới có thể lý giải ra những lời rất cuộc bao gồm cái dạng ý nghĩa sâu xa nào...

— Kaori-san, quả nhiên là một người thực đáng sợ a.

Nhưng mà giống như là theo như lời hằng ngày như vậy, “Phúc vô song chí họa vô đơn chí” (Phúc đến thì ilet, họa đến dồn dập). Khi đến buổi chiều, cô mang theo mì sợi để đưa cho Kenji-kun, lúc vào thang máy để đi đến lầu bốn, đúng lúc gặp phải một đám người mặc y phục đen... Dù nhìn như thế nào đi chăng nữa cũng là những người vô cùng khả nghi.

Người dẫn đầu chính là một ông lão mặc chiếc áo khoác màu đen, phong cách vô cùng cổ xưa. Vì thế Kaori chính là hơi chào hỏi một chút, “Ừm, mọi người là đi đến lầu bốn?” Kaori mỉm cười với ông chú mặc đồ đen trong thang máy hỏi.

“...” Đầu óc của cô gái này có vấn đề sao?! Cứ trắng trợn như vậy hướng về phía Mafia tiếp lời như vậy sao?!

“Vâng, đúng vậy.” Xảy ra ngoài dự kiến của mọi người, Hirotsu Ryuurou gật đầu.

“Như vậy à.” Cô gái gật đầu, “Tôi là đến đưa món ăn cho người trong tòa soạn báo ở lầu ba đâu. Nhưng mà vừa mới gọi điện thoại thì không kết nối được... Thật sự rõ là phức tạp a.” Nói như vậy trước đi về phía trước từng bước. “Cũng không thể chen vào thang máy sẽ báo trọng lượng quá tải mất, tôi nên chờ chuyển sau đi.”

Một bàn tay khoát lên trên vai của cô. “Không cần đâu, trọng lượng cũng không quá tải.”

“...” Kaori đành phải mỉm cười đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

Vận may của chính mình gần đây thật sự rất kém cỏi a.

Cô gái nghĩ như vậy, lơ đãng quay đầu lại thì lại thấy được mọi người đứng ở một bên đeo mặt nạ... Thiếu niên? Ngơ... Hân là... Cô gái đi?

Thang máy đi tới lầu ba rồi, cửa mở ra rồi lại đóng cửa, nhưng không hề có ai đi ra ngoài.

“Cái kia, đến lầu ba nha — Tôi muốn đi xuống.”

“Trực tiếp đi đến lầu bốn đi.” Ông lão bắt tay đặt ở trên vai Kaori. “Vốn chính là đến đưa món quà cho người trong công ty thám tử vũ trang.”

“...”

“Cô gái, cô thật sự không thích hợp để nói dối.” Hirotsu Ryuurou giống như là chậm rãi giáo dục trẻ nhỏ không hiểu chuyện nói. “Cho nên, vẫn là mời cô đi cùng với một chuyến đi, không lâu đâu.”

— A, rốt cuộc là khi nào thì đã bắt đầu loại vận mệnh kỳ quái hổng mốc này đâu?

Kaori không khỏi phát ra một tiếng than vãn từ nội tâm mình.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

“Mặc dù cuối cùng là thành ra như thế này, nhưng mà lần này cũng hơi khoa trương rồi đấy chứ.” Bác sĩ Akiko lôi kéo cái bao tay của chính mình, quay sang nói với Kaori đứng ở một bên. “Cô không sao chứ?”

“A, tốt lắm, không có chuyện gì cả.” Kaori ngồi ở một bên trên bàn. “Ranpo-san còn muốn ăn thêm một chút bánh bông lan xốp không?”

“A, được.” Edogawa Ranpo giống như đứa trẻ vênh bước lại đây, cũng ngồi ở trên bàn không chút khách khí nào từ trong hộp thức ăn cầm lấy một miếng bánh bông lan xốp, cắn một ngụm đã hơn nửa cái bánh.

... Cái này không giống như đã bị tấn công a.

Bởi vì Nakajima Atsushi lo lắng cho sự an toàn của mọi người trong công ty thám tử vũ trang đâm đầu đẩy cửa ra, khoe miệng run rẩy, vẻ mặt đầy vạch đen không biết nên nói cái gì mới là tốt.

Kaori nhảy từ trên bàn xuống vỗ vỗ làn váy, đi đến trước mặt Hirotsu Ryuurou đã bị Kunikida chế trụ dưới đất. Cúi thắt lưng xuống dùng vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ hỏi. “A, ông có chuyện gì hay không? Kunikida-kun xuống tay có chút không biết nặng nhẹ nha.”

“...” Một bên Kunikida đẩy mắt kính mình lên. “Kaori cô đừng đến đây góp vui, trước hết đi qua một bên cùng Ranpo ăn bánh bông lan xộp đi.”

“...”

Điều này trong nháy mắt, Hirotsu Ryuurou hiểu được chính mình vẫn nên đi xin nghỉ việc với lý do tuổi già thì vẫn tốt hơn. Không, may mà cuộc hành động lần này lấy tư cách là vì người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, Akutagwa cũng không biết được, nếu không...

“Kunikida-san tiên sinh, những người này nên làm cái gì bây giờ a?” Bụng của Kenji đã muốn bắt đầu đánh trống kêu gọi. Kaori vốn là chuẩn bị các món ăn dành cho Kenji, nhưng mà lúc này vừa khéo chính là những người trong nhóm Thần Lăn Đen xông lại đây, hơn nữa còn đứng kèm hai bên Kaori.

“Ném bọn họ qua cửa sổ đi.” Bởi vì bị quấy rầy phần lớn công tác kế hoạch mà Kunikida gần như muốn bắt đầu điên cuồng, không chút lưu tình nào hạ xuống mệnh lệnh.

“...” Nơi này chính là lầu bốn nga. Kaori dờ khóc dờ cười nhìn thấy Kenji kéo người chuẩn bị quăng ném qua cửa sổ. “Chờ một chút đã, Kenji-kun.” Cô mỉm cười ngăn cản loại hành vi nguy hiểm ném người từ trên cao này. “Nếu như ném từ trên cửa sổ xuống, lỡ như trúng người đi đường qua lại thì làm sao bây giờ?”

— Giọng điệu này quả thực giống như là đang thảo luận nên xử lý rác rưởi trong văn phòng như thế nào.

“Đến lúc đó Kunikida kun sẽ không chỉ đi giải thích với hàng xóm, còn phải đi giải thích bồi thường cho người nhà của người đi đường vô tội bị đập chết?” Vẻ mặt Kaori còn thật sự cân nhắc tới loại khả năng này. “Cho nên vẫn là nên dùng dây thừng trói lại, tiếp tục dùng xe đẩy vận chuyển đến dưới lầu đi?”

“... Quan điểm của cô vẫn hoàn toàn kỳ quái giống như trước đây a.” Kunikida đang ở trên bàn bút ký thành văn ngừng đầu lên nói lời châm chọc. “Người đi đường nghe được âm thanh tiếng súng máy đã sớm chạy trốn rồi.”

“Nói như vậy, lần sau hàng xóm đến oán giận, tôi sẽ thay Kunikida đi giải thích là được rồi.” Kaori cười tủm tỉm mở miệng nói.

“Kenji, đem mấy tên này trói lại rồi dùng xe đẩy vận chuyển đến dưới lầu đi.” Kunikida không chút do dự tiếp nhận lời đề nghị dơ bẩn... Không đúng, là lời đề nghị tràn ngập thành ý thiện lương.

“Được, Kunikida-san.”

“Vắt vả rồi, Kenji-kun, kế tiếp tôi sẽ mời cậu ăn một đĩa com thịt bò được chế biến một cách đặc biệt.” Kaori hô với bóng lưng đối nghịch của Kenji. “Phiền cậu đổ rác xa kho hàng một chút.”

“A, cảm ơn Kaori-san.”

— Đây thật sự là cảnh tượng phân công vô cùng hài hòa, nếu như xem nhẹ nhóm người Thần Lăn Đen bị trói này.

Atsushi ở một bên khoe miệng run rẩy, hoàn toàn không biết nên nói cái gì mới tốt, Kaori đột nhiên lấy một điện thoại di động màu đen từ trong túi ra. “Kunikida-kun, an ủi Atsushi một chút đi, cậu ấy đã lo lắng đến mức khóc ra rồi kia.”

“Tôi mới không khóc đi ra a!”

“Ừ, không khóc đi ra, là do ánh mắt rất đau thôi.” Kaori cười tủm tỉm mở bàn tay đang rảnh ra, đi tới một bên, tranh thủ đem thời gian giáo huấn Atsushi lén lút trốn đi đưa cho Kunikida.

“Điện thoại di động này không phải của cô ỉ?” Bác sĩ Yosano Akiko đến gần lại đây.

“Từ trên người ông lão tiên sinh kia thuận tiện lấy được.” Kaori trở mình một chút. “Ừm — cuộc gọi gần đây... A, tìm được rồi.” Cô nhấn xuống phím gọi.

Điện thoại di động đổ chuông một hồi, lúc kết nối được thì truyền đến âm thanh ho khan nặng nề, cùng với giọng nam có một chút âm trầm “Alô.”

Kaori ngây ra một lúc, sau đó nói. “Làm ơn hãy đến kho hàng đường phố nơi ấy để tiếp nhận đồng bạn của anh một chút được không? Bọn họ đột nhiên xông vào nơi công tác của chúng tôi, tạo thành phức tạp rất lớn đâu.”

Điện thoại bên kia trầm mặc trong thời gian dài, sau đó cùm cụp một tiếng, cúp điện thoại.

“A, giống như nổi giận rồi.” Kaori trừng mắt nhìn con người [1], sau đó nắm tay tách điện thoại thành hai khúc, ném vào trong thùng rác.

[1] Con người: Cái guồng tròn mà trong suốt ở trong mắt.

“...” Atsushi không nói gì nhìn toàn bộ sự việc diễn ra, đột nhiên nhớ tới lời đánh giá của Dazai dành cho Kaori.

Tính cách... Thật là ngoài ý muốn ác liệt a, Kaori-san.

“... Không cần phải cố ý gọi điện thoại như vậy chứ?” Loại tính cách ác liệt này của Kaori nhưng thật ra rất hợp với khẩu vị của Akiko. Cô đi lên nhìn thấy điện thoại di động đã chịu khổ phân thân ra. nói như vậy với Kaori.

“Ừm, dù sao cũng là đầu đá bẻ phải của Mafia Cánh, không biết khi nào thì sẽ trêu chọc đến kẻ thù muốn tính mạng của bọn họ cũng nói không chừng. Nếu không đề cập đến tình hình của đồng bạn bọn họ, nói không chừng sẽ bị người khác nhanh chân hơn đến đó trước đi.”

“Ô la, thiện sự là tâm địa thiện lương đâu, người như thế thì quản việc bọn họ thiếu cánh tay ít chân làm chi.” Akiko mở tay ra. “Mới vừa rồi còn kèm cặp ở hai bên bên người cô nữa mà.”

“Tôi đây không phải đã không có chuyện gì rồi sao?” Kaori nghiêng đầu, nheo mắt lại lộ ra một mỉm cười đáng yêu. “Hơn nữa, bị cấp trên của bọn họ biết nhiệm vụ thất bại, cũng đủ để cho bọn họ chịu chút đau khổ đi.”

— Thật là một màu đen tỏa sáng lấp lánh a Kaori-san.

“Tôi nói này, đừng ở bên kia nói chuyện phiếm nữa, lại đây hỗ trợ sửa sang lại đi, thật là, người trẻ tuổi bây giờ...” Âm thanh của Kunikida từ mặt phòng khác ở một bên truyền tới. Vì phòng giữa hẳn tiếp tục lái nhái, Kaori thè lưỡi giả nhập sửa sang lại phòng công tác.

“Công tác một ngày thật là mệt chết đi a, tôi cũng không phải là loại hình tuyển thủ thể lực a...” Kaori oán giận như vậy, từ trong túi lấy ra một chiếc chìa khóa, vào lúc đem chìa khóa đưa vào khe hõ thì đột nhiên tạm dừng. “Ban ngày còn chưa ăn đủ cái khổ sao?” Cô đứng thẳng thân mình, thờ dãi xoay người sang chỗ khác.

Đứng ở trước mặt cô chính là một trong những người của nhóm Thần Lăn Đen đã tập kích vào ban ngày... Là cô gái có cách ăn mặc rất giống thiếu niên trầm mặc, nhưng mà hình như đối phương cũng không phải đến đây tập kích, mà là im lặng đứng ở nơi đó, dùng cặp mắt nhìn qua thực âm trầm nhìn Kaori.

Nhìn thấy đối phương hình như cũng không có tính toán ra tay, Kaori nghiêng đầu đưa tay vén vào trong người mỉm cười nói. “Như vậy, nếu như không ngại, tiến vào uống chén trà thì thế nào?”

Nhưng mà đối phương vẫn đứng bất động như trước.

Kaori không khỏi lại thở dài. “Xin hỏi... Có chuyện gì sao?”

Sát thủ Thần Lăn Đen đứng đối diện nhìn qua giống như là làm ra quyết tâm rất lớn, xiết chặt bàn tay đang rảnh. Giống như là trôi qua lâu giống như đã trôi qua một thế kỷ, cô đột nhiên xoay người biến mất ở trong bóng tối.

... Hiện tại mọi người đều kỳ quái như vậy sao? Kaori nhìn về phương hướng cô gái biến mất, trở mắt trừng mắt nhìn.

Ừm... Tuy nói lúc này đây, chuyện gì cũng đều không có xảy ra, nhưng mà...

Quả nhiên nơi này là không thể ở a.

Cô ngẩng đầu lên nhìn nhìn biển số nhà. “Vẫn là nói một chút... Bắt đầu từ ngày mai, ở lại tại trong ký túc xá nhân viên bên kia đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

“A, được treo giải thưởng bảy tỷ yên sao, thật lợi hại.” Sau khi Kaori nghe nói cái đầu của Atsushi được treo giải thưởng đến bảy tỷ yên, thì biểu hiện của cô ấy làm cho người ta không biết phải nên châm chọc làm sao mới tốt nữa.

“Nói tiếp trở về đây... Kaori-san vì sao sẽ ở trong ký túc xá của nhân viên chứ? Không phải đã nói sẽ ở phòng trọ bên ngoài rồi sao?” Naomi uống một ngụm trà hỏi như vậy.

“Bởi vì gần đây có người kỳ lạ đang ở bên ngoài nhà trọ đi qua lại đối tới đối lui a. Cậu nhìn đi, tớ cũng không phải là người am hiểu về chiến đấu, mục tiêu lại rất lớn... Cho nên vì không để cho mọi người thêm phiền toái...” Kaori vỗ tay. “Vẫn là nên cùng với mọi người cùng nhau hành động sẽ tương đối tốt hơn có đúng không?” Nói như vậy xong, cô ngẩng đầu lên nhìn xung quanh rồi nhìn từ trên xuống dưới. “Thật sự kỳ quái, tổng có cảm giác đã được vài ngày rồi không có nhìn thấy Dazai-san đâu cả?”

“A, cậu thật sự là dịu dàng đó, cả công ty thám tử vũ trang chỉ có mình Kaori-san hỏi ra khỏi miệng thôi.” Naomi cắn một ngậm bánh ngọt. “Dù sao người kia lại không biết chạy đến nơi nào đi tự sát rồi chẳng.”

“A, tìm được người có thể cùng nhau tự sát rồi sao? Thật sự đúng là chuyện đáng mừng đâu.”

Lời đối thoại bạc tình của hai thiếu nữ trong lúc đó làm cho người nghe, thật sự đã giờ hai tay rơi nước mắt đồng tình gửi tặng cho vị “Dazai-san” kia.

“...” Cảm thấy lúc này nếu nhảy vào chằm chọc thì sẽ thua mất. Nakajima Atsushi ở một bên nghe hai người phụ nữ thảo luận vấn đề này một cách vui vẻ, cậu yên lặng đem phần chằm chọc cùng với bánh ngọt này cùng nhau nuốt xuống dưới.

“Nhưng mà... Tốt nhất vẫn là nên đi tìm một chút đi? Dazai-san thế nhưng đã giữ yên lặng, biến mất vượt qua bốn mươi tám giờ rồi đó?”

“Không cần.” Kaori khép sách lại, “Có câu nói gọi là... Ừm là ‘tai họa di ngàn năm’ đi – Dazai-san chính là rất tình nghịch a.” Nói như vậy cô liền đứng lên kéo cửa ra. “Trước hết phải đi đến giáo đường nghe giảng đạo nữa, sắp đến muộn mất rồi nên tớ phải nhanh chóng xuất phát.”

... Hiện tại vấn đề lớn nhất chính là, mặc kệ có làm cái gì, cũng đều có khả năng làm xáo trộn đến sắp xếp của Dazai-san đi.

“... Vậy thì làm bộ như không biết là được rồi.” Kaori cảm lấy gậy chống đặt ở một bên, lại mang cái nón phong cách cổ giống người con gái nước Anh, chống gậy chống đi ra ngoài cửa công ty thám tử vũ trang.

Thật ra Kaori gần như có thể xác định Dazai Osamu nhất định là bị người của Mafia Càng bắt đi, nếu như muốn nói đến nguyên nhân. Có lẽ là bởi vì anh ta cùng với nhân vật có tiếng nào đó trong Mafia Càng, trong lúc đó có sự tình nào đó phát sinh quan hệ quản lý.

— Không khỏi nhớ tới chuyện của hai năm trước đây. Mặc dù là hai năm trước, nhưng đối với người có trí nhớ không được tốt như Kaori mà nói thì lại là chuyện thật lâu trước kia. Trí nhớ của cô không được tính là tốt, hơn nữa trong đầu ngẫu nhiên còn có thể đem một chút trí nhớ lẫn lộn qua lại.

Đây là chuyện xảy ra vào lúc Dazai Osamu vừa mới gia nhập công ty thám tử vũ trang. Vào lúc tất cả mọi người nhiệt tình đoán công việc trước kia của Dazai, Kaori ở một bên im lặng cười không nói lời nào.

“Tiểu thư không tham gia dự đoán sao?” Về mặt Dazai Osamu cười rồi ngập tiến đến bên người Kaori đang ngồi uống hồng trà hỏi như vậy.

“À — tôi không có ưa thích tham gia dự đoán đâu.” Kaori mỉm cười buông chén hồng trà trong tay. “Nhưng mà nếu theo như lời nói của tôi, là ‘công việc trước kia’ hay vẫn là ‘công việc vào lúc xa hơn trước kia’ đâu?”

“Cái nào cũng đều có thể nga. Nếu như đoán đúng rồi, Kaori tiểu thư có muốn cùng tôi cùng nhau đi tự sát đôi không?”

“... Vậy thì tôi vẫn nên đoán sai đi.” Kaori dờ khóc dờ cười hồi đáp.

“Kia thật đúng là tiếc nuối.” Một tay chống mặt, thanh niên lộ ra lớp băng vải ở dưới tay áo híp mắt, nhìn về mặt của cô gái trước mặt mình.

“Hắn là... Thầy giáo đi?” Kaori dùng ngón trỏ để đến trên môi, làm ra bộ đáng tự hỏi, thực gian nan nói ra những lời như thế.

“Thật tiếc nuối a, đã đoán sai rồi.” Dazai cười tủm tỉm trả lời, “Chỉ có điều nếu như đã muốn miễn cưỡng nói như vậy, thật ra cũng không được tính là sai mà rất là thái quá đi?”

“Ồi chào? Phải không?” Kaori rót cho Dazai một ly hồng trà, “Cái tôi nói đến không phải là loại ‘thầy giáo’ đứng lớp với mấy chục học sinh nha.”

“???”

“Không, không có gì” Kaori lắc lắc đầu, “Xem như tôi đã lẩm miệng.” Cô lộ ra một nụ cười dịu dàng. “Cuối cùng cảm thấy được hình như tôi đã gặp qua Dazai-san ở nơi nào rồi đấy.”

“Thật đúng lúc, tôi cũng đã nghĩ như vậy... Nếu như có duyên phận như vậy, không bằng Kaori tiểu thư...”

“Mời ngài vẫn nên tự mình tự sát một người đi thôi?”

“...”

— Bắt đầu từ cái thời điểm kia, cô đã dần dần biết được một chút sự tình của Dazai-san. Sau đó dần dần biết được chuyện anh ta từng là cựu thành viên của Mafia Càng, chỉ là Kaori luôn là một người giỏi phi thường về chuyện bảo vệ bí mật của người khác, cho nên cô cũng chưa từng nói qua chuyện này với bất kỳ kẻ nào.

Thình thảng sẽ phát hiện Dazai không được tự nhiên quan tâm đến một người nào đó trưởng thành. Do đó cô xác định có lẽ anh ta có đệ tử mà mình quan tâm ở trong Mafia Cảng —

Nhưng mà người nọ rất cuộc là ai, dù chỉ một lần Kaori cũng không có hỏi quá.

Nếu như muốn hỏi nguyên nhân, có lẽ là do liên quan đến tình huống cá nhân của người khác, lòng hiếu kỳ của cô vô cùng mong manh đi.

— Bất quá, dù là một lần anh ta cũng chưa từng nói ra lời nói hay chuyện liên quan đến người đệ tử kia, Kaori chỉ biết có một chút thôi, vì thế còn từng châm chọc qua Dazai có “Tính cách ác liệt”.

Trong giáo đường, tất cả mọi người đang im lặng cầu nguyện, Kaori cũng ngồi ở trên một vị trí, im lặng lắng nghe mục sư giảng đạo, ngồi ở bên cạnh Kaori là một đứa nhỏ nhìn tròn onee-chan xinh đẹp này. Chú ý tới ánh mắt này, Kaori hồi báo lấy một cười hiền lành ra, trêu ghẹo đứa bé đang trùng con người kia, trên khuôn mặt đứa bé hiện ra màu đỏ giả bộ như đang ngoan ngoãn, hướng về chúa cứu thế trên thánh giá cầu nguyện đi.

“Hướng về chúa mỉm cười, là cỡ nào khó khăn a.” Kaori nghĩ như vậy, nhắm mắt lại, yên lặng dưới đáy lòng niệm lên các lời khẩn cầu với các thánh nhân.

Nhưng mà sự an bình này lại bị đánh vỡ, từ dưới nền đất thoát ra vài lưỡi dao sắc bén màu đen xuyên thấu một số người đang cầu nguyện, liền giống như hình phạt chọc lấy vật phẩm công khai của Romalia dành cho kẻ phạm tội. Đem bọn họ đâm thẳng lên trên cao, treo người ở trên lưỡi dao sắc bén.

Kaori mở to hai mắt nhìn, theo bản năng đem đứa nhỏ bên người ôm vào trong lòng ngực, che khuất hai mắt của đứa bé. “Làm sao quay về...” Âm thanh của cô bị tiêu diệt ở ngay tại trong cổ họng, cửa lớn giáo đường bị mảnh thú không biết tên cắn nuốt, vỡ vụn ở trên đất.

Mà nghịch ánh sáng, ở nơi nào đứng thẳng quấy rầy đến những người đang vui vẻ cầu nguyện, đập phá nơi ở an bình cầu chúa tại nhân gian — Ác ma.

Thanh khoác áo gió màu đen che miệng lại liên tục phát ra âm thanh ho khan. “Ở dưới chân Chúa cầu nguyện đến tốt cùng là vì đâu, là vì cầu nguyện được che chở sao?” Cũng hoặc là cầu xin sự tha thứ đâu? Nhưng mà — cho dù như thế nào đi nữa, cũng đều không có ai đáp lại.” Cùng với vẻ bề ngoài của mình bất đồng, phương thức nói chuyện của hắn cũng hết sức văn nhã, thậm chí làm cho người ta có chút cảm thấy khó đọc.

“Là vì sự yên lặng của chính mình — cùng với niềm hân hoan vui mừng.” Kaori đem đứa nhỏ bị dọa sợ hãi, ôm lấy che chở ở phía sau lưng mình. Vào lúc tất cả mọi người đều bị lạnh run, ở tại chỗ không một chút run rẩy từng bước đi đến trước mặt hắn.

Không chút e sợ nào trả lời thanh niên — người thanh niên kia giống như con mãnh thú đói khát — cũng không mong được trả lời câu nghi vấn này.

Mục sư sợ hãi tránh ở phía bực giảng đạo.

Mãnh thú đem ánh mắt như ngừng lại ở trên mặt người con gái duy nhất dám đứng ở trước mặt mình. Từ lúc điều tra qua những thành viên của công ty thám tử vũ trang, hắn liền nhớ kỹ tất cả thành viên cùng với quan hệ của từng người. “Người của công ty thám tử vũ trang sao? Nhưng mà lần này tôi cũng không phải là vì cô mà đến. Im lặng lui qua một bên đi, người phụ nữ kia.”

“Đột nhiên xâm nhập vào bên trong giáo đường, giết chết người vô tội, tàn ác như vậy không thể được thông cảm và tha thứ.” Kaori tính toán dùng lời nói bám trụ hắn, để cho những người khác có cơ hội tranh thủ chạy trốn — Nhưng mà đối phương dường như biết rõ cô nghĩ muốn làm cái gì — áo khoác màu đen hóa thành con thú màu đen, dễ dàng xé nát một vài tu sĩ có ý đồ chạy trốn.

“Cậu!” Kaori kêu sợ hãi lên tiếng, giây tiếp theo giống như có con sóng lớn của con thú màu đen tuôn trào về hướng cô — số lượng này, cũng đủ đem cô xé nát thành mảnh nhỏ đi.

Không kịp phản ứng, thân thể căn bản không thể làm ra phản ứng tránh né nào thích hợp. Chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy con sóng lớn màu đen kia tuôn trào xông về phía chính mình, mang theo mùi máu mới mẻ có mùi vị tanh hôi —

Mỗi một con thú màu đen đều chuẩn xác tránh được cô gái đang đứng ở phía đối diện, cắn nuốt không gian ở phía sau lưng cô, xé nát —

Cắn nát ông lão lấy ra cây súng từ dưới bàn giảng đạo.

Viên đạn rơi xuống dưới đất.

Kaori mờ mịt nhìn thấy thanh niên thu hồi con thú màu đen —

Vì cái gì chứ? Rõ ràng cũng có thể đem chính mình cùng nhau cắn nát —

Vì cái gì không có làm như vậy chứ?

— Mà bên này, Akutagawa Ryuunosuke giờ phút này cũng là hỏi chính mình vấn đề như vậy.

Rõ ràng có thể đem người phụ nữ khờ dại, ngu xuẩn của công ty thám tử này cùng nhau cắn nát —

Chính là vì cái gì, chính mình không có làm như vậy chứ?

“Là vì sự yên lặng của chính mình cùng với niềm hân hoan vui mừng mà khẩn cầu.”

Bên tai vang lên chính là câu trả lời giống y đúc này.

Giống như người kia lướt qua năm tháng cùng nhau sinh tử với nhau, lại giống như đang hiện ra ở trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Làn gió sáng sớm thổi phất qua phần tóc mai của người thanh niên, không biết là do trời sinh ra đã vậy hay vẫn là do nguyên nhân khác, cuối ngọn tóc mai có một ít tóc màu trắng. Cũng làm cho thân thể của người thanh niên vốn đã gầy yếu, sắc mặt tái nhợt như có vẻ như mắc phải căn bệnh nào đó.

Đã được bốn năm rồi hẳn không có trở lại nơi này.

Hiện giờ khi đứng ở chỗ này, vùng đất đai nhìn qua hoang vắng đến mức buồn cười.

— Chỗ hấn đã từng cư trú, hiện tại chỉ là một bãi nghĩa địa hoang vắng, vùng đất duy nhất còn lại là tấm bia đá. Phía dưới những tảng đá được xếp chồng lên thành nhiều tầng, chôn dấu thời kì tuổi thơ về người con gái đó đã từng nuôi nấng hấn, để lại cho hấn tất cả di vật.

Bên trái trong sân nhỏ đã từng có một cây ăn quả già cỗi, hiện tại chỉ còn lại cây đại thụ bị đốt trụi làm cho cây mây và dây leo phát triển sống nhờ đầy trên cây. Bên cạnh cây ăn quả thì có một mảng lớn loài Cỏ Tai Hổ, hiện tại chỉ còn lại cỏ đuôi chồn cao hơn phân nửa. Không ai đập vỡ hay để ý đến bãi nghĩa địa này, cứ như thể lộ ra vẻ hoang vắng cùng với hơi thở thật đáng buồn tràn ngập nơi này.

Người thanh niên cũng không biết chính mình vì cái gì sẽ đột nhiên nghĩ muốn nhớ tới nơi này. Hấn chính là rất muốn quay về đến đây để xem

Nhìn xem rồi bước đi.

Sau khi im lặng đứng ở chỗ này hồi lâu, khi hấn lại rời đi nơi này, trong tay nhiều hơn một hộp sắt rỉ sét dính bùn đất.

— Cũng không thể ở tại đây nán lại lâu được, hoài niệm quá khứ cũng không phải là chuyện gì đáng giá để kiêu ngạo cùng với chìm đắm không ngoi lên được. Hấn còn có việc phải làm.

Nếu như đã lựa chọn đi một mình vào trong bóng tối. Như vậy — hiện tại lại bày ra đáng về tưởng niệm chuyện trước kia, liền có vẻ vô cùng buồn cười cùng với yếu đuối.

Đây là ý chí của chính hấn, đồng nghĩa với việc tâm nguyện của người đã an nghỉ kia không hề có liên quan.

“Nếu như hạ một trận mưa thì tốt rồi.” Kaori ngồi ở quán bar dựa người vào trên cửa sổ, im lặng nhìn ra phía bên ngoài. Ngồi trước mặt là một cô bé, ước chừng khoảng mười ba, mười bốn tuổi, rõ ràng hấn là khi cười rộ lên sẽ như hoa nở, nhưng hết lần này đến lần khác lại lộ ra màu sắc của cái chết.

Cô gái không hề cử động, chính là im lặng ngồi ở tại chỗ.

“Nghe Atsushi nói, em muốn ăn đậu hủ luộc?” Kaori đột nhiên lộ ra một mỉm cười, đứng lên đi đến trước mặt cô gái, cầm tay cô cười nói, “Vậy đi thôi?”

“Này này... Chờ một chút?” Kunikida ở một bên giám thị mạnh mẽ đứng lên vỗ cái bàn.

“Đứa nhỏ này không phải đã nói rồi sao, nếu như được ăn đậu hủ luộc, cái gì cũng sẽ đều nói.” Kaori nheo ánh mắt lại về mặt cười trong sáng, “Đậu hủ luộc của Tachibanadou — dù sao thì tôi cũng đã nhận được tiền thù lao của mình rồi —”

“Cô còn muốn đi ra ngoài sao? Rõ ràng hôm qua mới gặp được chuyện quá trốn như vậy.” Kunikida đẩy đẩy mắt kính.

“Tôi không sao mà.” Kaori nâng tay lên dạo qua một vòng, “Anh xem, không phải ngay cả một vết thương nhỏ cũng đều không có sao?”

“...” Nếu cũng đã nói như vậy, Kunikida vạn năm quan tâm mệnh cũng chỉ có thể thở dài một hơi, mang theo Kaori cùng Atsushi đi đến Tachibanadou.

Nói thật, nếu lúc này đây không mang theo Kaori tới nói, đại khái... Lấy tiền của Atsushi bao bữa ăn, hấn sẽ có một trận khóc đã đời.

Vào lúc đã hỏi được rốt cuộc ai là người đứng ở sau lưng thao túng Kyouka Izumi xong, Kunikida cùng Atsushi lén lút đi ra ngoài không biết đang nói chuyện gì. Cô gái tên là Kyouka im lặng ăn đậu hũ, Kaori nhìn thấy cô như vậy, khỏe miệng hơi mang theo ý cười — Hoặc là nói cô vẫn đều luôn như vậy, nhìn thấy ai cũng đều mang theo ý cười dịu dàng, giống như nụ cười này là từ linh hồn của cô để lộ ra như thế, mang theo hiền lành cùng vui sướng.

Kyouka ngẩng đầu nhìn nhìn cô, lại cúi đầu, nhưng mà giống như lại nghĩ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên — Sau khi lặp lại động tác này mấy lần, cô mới dùng âm thanh giống như không có bất kỳ cảm tình nào dao động hỏi: “Vì cái gì muốn nở nụ cười như vậy với tôi đâu?”

“Bởi vì em thực đáng yêu a.” Kaori cười tủm tỉm mà đem cảm chổng ở trên tay mình, nhìn Kyouka hỏi đáp. “Chị thích tất cả những gì đáng yêu.”

“...” Rất có thể đây là lần đầu tiên bị khen ngợi thẳng như vậy, trên mặt Kyouka hơi có chút phiếm hồng, một lúc sau, cô gái buông xuống ánh mắt mình. “Kyouka đã giết ba mươi lăm người trong sáu tháng, tôi không có tư cách được khen ngợi như vậy.”

Kaori nâng mặt lên ngồi ngay ngắn, dịu dàng nhìn cô gái trước mắt lộ ra màu sắc của cái chết. “Kyouka, em có thể không chế được năng lực của chính mình không?”

Cô gái trừng mắt nhìn con người, vẻ mặt mờ mịt.

“Không thể đúng không.” Kaori vươn tay sờ đầu của Kyouka. “Như vậy — người nên bị trách cứ liên không nên là em — mà là người đã không dẫn em đi con đường chính xác, người đã cho em biến thành ‘em của hiện tại’.”

“Một mục sử dụng năng lực của em với toan tính đi giết chóc, xuất phát từ người nào đâu?”

Kyouka cúi đầu, xiết chặt tay áo của chính mình.

“Cho dù như thế —” Tiếng vọng âm thanh nhẹ nhàng mỏng manh của cô gái, “Luôn luôn như thế —”

Tôi vẫn như trước là người đã cướp đi ba mươi lăm sinh mệnh của con người.

Ngay cả hô hấp cũng đều cảm thấy là tội ác.

“A, không cần nghĩ về việc này.” Kaori nắm lấy tay của Kyouka, đem cô đẩy về hướng Atsushi ở bên kia. “Có nơi muốn đi đến thì cố gắng mở miệng ra nói đi.” Cô vỗ tay. “Để cho Atsushi-kun mang em đi đi, nên mạnh mẽ áp bức số tiền mà cậu ta bao em nha.”

“... Kaori-san làm sao có thể như vậy a!” Atsushi vừa mới đi vào đến, vẻ mặt ngưng trọng khi nghe được tin dữ như thế, không khỏi phát ra tiếng kêu thảm thiết, bầu không khí không hiểu trở nên thoải mái lên.

“Bởi vì tôi cùng với Kunikida-kun phải đi hẹn hò rồi.” Kaori cười rồi khoác lấy cánh tay của Kunikida, sau đó người nào đó liền xù lông. “Đừng nói hươu nói vượn a!”

Nhưng mà mặc kệ có kháng nghị như thế nào đi nữa, đều không có kết quả.

Hắn liền như vậy bị Kaori kiên quyết túm đi ra ngoài, một chút phản kháng và đường sống cũng đều không có.

“Tôi nói cô...” Con oán giận của Kunikida liền bị kẹt ở lại trong cổ họng. “Này... Cô — Chậc.” Hắn lắc đầu, lấy một chiếc khăn tay từ trong túi ra đưa cho Kaori. “Thật là —” thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt.

Không sao nói rõ được liền khóc thành như vậy.

“Thật sự là thất lễ, đột nhiên liền...” Kaori xoa xoa nước mắt trên mặt mình, nhận lấy khăn liền thu lên. “Sau khi giặt sạch sẽ trả lại cho anh.”

Dù thế nào thì Kunikida cũng đều trốn không thoát khỏi số mệnh quan tâm như người mẹ già, thờ dài một hơi. Qua được một hồi thì có thể dừng lại. “Mới vừa rồi, khi cô bé nói tên người đứng sau lưng giật dây là Akutagawa, rốt cuộc cô muốn hỏi cái gì đâu?”

Kaori ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Kunikida. Một lát sau, đột nhiên cười khúc khích một chút rồi bật cười.

“Cười cái gì a... Thật là.”

“Kunikida kun, thật sự là nhạy cảm đâu.” Kaori nghiêng đầu mỉm cười một chút, “Thật ra cũng không có gì, nếu như phải hỏi, tôi nghĩ hỏi —”

Âm thanh của cô nhẹ đến mức dường như không thể nghe thấy, chậm rãi, ôn nhu truyền vào trong tai Kunikida. “Tôi nghĩ muốn hỏi chính là —”

“Người tên là Akutagawa kia... Là dạng người như thế nào đâu?”

“— Là chó săn.” Khi Kunikida nghe được trong miệng Kaori nói ra tên này, hỏi đáp như vậy. “Tôi biết cô là một người lương thiện — nhưng hãy buông tha việc này đi. Loại trình độ chó điên như thế này, không phải là thứ mà cô có thể mang về nhà.”

Kaori cũng không trả lời hắn, sau một lúc lâu, cô mới ngẩng đầu lên —

Không biết bắt đầu từ khi nào, trên mặt cô lại là nước mắt, không thể ngừng chảy, một chuỗi rồi một chuỗi rơi xuống, dính vào vạt áo trước ướt sũng quần áo. Cố gắng mỉm cười nhưng lại không có biện pháp — đau khổ đến mức không thể ngừng khóc.

“— Thật là rất kỳ quái a —”

Vì cái gì sẽ khóc như vậy chứ?

Vì cái gì khi nghe được cái tên kia, ngực đã bắt đầu bị cơn đau khổ thật lớn ngăn chặn? Vì cái gì khi nhìn thấy người đó, sẽ cảm nhận được trên người người kia dày đặc đau khổ, đau khổ đến mức — cô nghĩ muốn vươn tay lên đi ôm.

Vì cái gì nước mắt chính là không thể ngừng đau?

— Giống như...

— Giống như...

— Giống như...

Đã quên mất cái gì đó rất là quan trọng — cho dù không thể nhớ tới. Trong nháy mắt khi nghe được cái tên kia, cũng sẽ khó chịu đến mức không thở nổi.

Cũng sẽ — từ trong linh hồn, lộ ra cơn đau khổ thật lớn đến đây.

Làm cho người ta không thể không rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Cái gọi là thế giới tràn ngập ánh sáng, cái gọi là ám áp gì đó —

— Cái đó cho dù bạn cứ muốn vươn tay nắm lấy như thế nào đi chăng nữa, cố gắng như thế nào đi nữa, không nghĩ mất đi như thế nào đi nữa — Cuối cùng tất cả sẽ rời khỏi bạn mà đi.

Im lặng cuộn mình ở trong thế giới hắc ám thì sẽ thuận tiện hơn, người thuộc về nơi này, ngoại trừ giết chóc ra thì sự tồn tại của người không hề có ý nghĩa.

Truyền thuyết kể rằng trước khi bạn chết đi, sẽ có một đoạn thời gian ngắn, bạn không thuộc về thế giới này, cũng sẽ không bị bên ngoài ảnh hưởng. Chỉ là lẳng lặng, lẳng lặng nhớ lại một ít đoạn ngắn về cả cuộc đời mình.

Ít nhất trong nháy mắt vào lúc trước khi rơi vào trong biển sâu, phần đầu bị ném xuống biển nên ký ức đột nhiên lần lượt ủa đến. Tại nơi quang cảnh đầy ánh sáng cùng âm thanh tròn trĩnh ở thế giới bên kia, có một âm thanh dịu dàng cùng hoa nhã khẽ gọi kêu một tiếng. “Ryuunosuke.”

— A.

Vào thời điểm kia, chính mình đã trả lời như thế nào đâu?

“— Không cần gọi tôi như vậy.”

Hiện tại nghĩ đến, cái thời điểm kia —

Hắn là, hắn là nên càng nên gần gũi như cô ấy mong đợi như vậy, phải mỉm cười trả lời: “Ừ.” Thì mới đúng.

“— Y A Y O I.”

Từ lúc bốn năm xa cách, đây là lần đầu tiên, cũng là lần kêu gọi cuối cùng, cùng với nỗi đau đớn thật lớn, gần như có diễn tả bằng ngôn từ. Cùng với bị nước biển từ bốn phương tám hướng tuôn đến đây, bao phủ làm cho hắn có cảm giác hít thở không thông.

“... Cô đem hắn vớt lên đây làm gì.” Khóe miệng Kunikida run rẩy nhìn thấy Kaori từ trong biển cả vớt tên chó săn không được thuần hóa kia lên trên du thuyền. “Đừng nói với tôi là cô đi theo tôi đến đây chính là vì người này.”

“Có chuyện gì muốn hỏi anh ta.” Kaori cầm lấy một bên khăn mặt chà lau mặt mình.

“Chuyện gì?”

“Dazai-san ở nơi nào.” Kaori cười tủm tỉm nghiêng đầu hỏi đáp.

“...” Cho dù biết những lời này không hoàn toàn là lời nói thật, Kunikida vẫn là nhủ đầu chân mày, ngậm miệng lại. Một lát sau vẫn là không nhìn được. “Cô nhất trở về thì chính cô tự giải quyết. Không cần tạo thành phiền phức thêm cho những người khác trong công ty thám tử vũ trang.”

“Còn phải xin nhờ Kunikida-kun giúp tôi giữ bí mật nữa.”

“Không chỉ là vì hỏi thăm tên Dazai kia ở nơi nào đi?”

“Còn lại là bí mật của cá nhân.” Kaori ngồi xổm xuống tự mình đem người thanh niên còn đang hôn mê, cả người đều ướt đầm có vẻ càng thêm gầy yếu trở người lên. “Nói thật ra, cho dù tôi cũng thấy được cậu ta là một kẻ độc ác tàn nhẫn một chút, sở dĩ lý do muốn làm như vậy...”

Sau đó cô cười tủm tỉm cúi đầu xuống, dùng phong cách đồ tể nhìn Akutagawa Ryuunosuke ở trên thớt gỗ, biểu tình giống như nhìn con chó chết nằm ở trên boong tày — “Ừm, quả nhiên là anh a, người đã phóng bom ở cục cảnh sát.” Kunikida ở cách xa cảm nhận được oán khí trên người Kaori bỗng nhiên đánh cái rùng mình.

Akutagawa cảm thấy được chính mình như đã nhìn thấy ác mộng vượt qua năng lực thừa nhận của hắn. Trong mộng, hắn bị bác sĩ Yosano Akiko trong công ty thám tử vũ trang giải thể hơn hai mươi lần...

“Anh tỉnh rồi sao?” Âm thanh xa lạ của cô gái ở trong bóng đêm xa xôi vang lên, sau đó nhẹ nhàng tiến vào trong ý thức của hắn chính là hương vị của nước canh. Cái loại hầm canh trải qua sự tỉ mỉ, mùi vị tinh tế tỉ mỉ lại dịu dàng.

Thanh niên mở to mắt, phát hiện trên đỉnh đầu là một mảnh trần nhà xa lạ, khi quay đầu lại thì tầm mắt có lúc nhìn không rõ trong thời gian ngắn ngủi. Theo sau đó mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô gái, là thành viên của công ty thám tử vũ trang kia, hắn không biết tên.

“Tuy rằng không phải lần đầu gặp mặt, bất quá tôi không có nói cho anh biết tên của mình, là Kaori, tôi tên là Fukuzawa Kaori.” Cô gái đem chén thuốc đặt ở trước cạnh giường hắn, như là biết hắn biết tên của bản thân nên đã tự giới thiệu về chính bản thân mình. Thanh niên ho khan lên.

“Thật sự có lỗi, khi đem anh vớt lên từ trong biển, vết thương trên người anh không thể trong chốc lát sẽ hoàn toàn khỏi hẳn. Cho nên, tôi đã dùng chút tình nghĩa cá nhân thỉnh cầu bác sĩ Akiko một chút.” Hai tay cô gái chụm lại vào nhau mỉm cười nói với hắn, hoàn toàn không có nửa điểm cảm thấy mối nguy hiểm đối với kẻ địch hung ác. “Thế nhưng — tôi suýt nữa cũng đã bị anh giết chết đó thôi, cho nên huề nhau nha.”

... Mục đích tự mình chăm sóc bản thân đã nói nên loại lời nói này, người phụ nữ này cũng tránh không khỏi có gan lớn một chút.

Cảm giác tứ chi dần dần đã trở lại, sau đó, thanh niên giận không thể ngăn chặn mình phát hiện ra một chuyện thực.

Hai tay của hắn cùng với hai chân đều bị còng tay khóa lại, là tính toán bức cung sao? Hay vẫn là muốn làm chuyện gì khác?

Không.

Chuyện khiến cho người ta cảm thấy phẫn nộ nhất đến mức muốn đánh mất lí trí chính là — Trên người hắn ngoại trừ cái chăn ra, cũng không hề mặc cái gì.

Thật sự là ý nghĩa trên mặt chữ, cái gì cũng không hề mặc, là loại loại lỏa thể này.

Chú ý tới nét dữ tợn trên vẻ mặt của thanh niên, cô gái vẫn như trước hít mắt mỉm cười. “Bởi vì năng lực của Akutagawa-san rất hung tàn thôi. Người ta cũng sợ hãi nha.”

“Dù sao thì suýt chút nữa cũng đã bị giết chết rồi.”

“Cho nên, không thể làm gì khác hơn là đem một thân quần áo trên người anh lột sạch tron đâu.”

“...”

Thấy quỷ rồi, vì cái gì hắn sẽ cảm thấy được người phụ nữ này giống hệt Yayoi.

Rõ ràng so với Yayoi còn phải ấu trĩ hơn có được không?!

“Nếu là quần áo, thì nó được đặt ở trong tiệm giặt quần áo, đại khái là qua một đoạn thời gian mới có thể đưa đến đây.” Kaori lấy một bộ quần áo từ bên cạnh mình ra. “Anh tạm thời kiên nhẫn mặc bộ quần áo khác đi.” Sau đó đột nhiên giống như tới cái gì, lại bỏ thêm một câu. “Áo sômi của anh là kiểu của nữ sao? Vì cái gì tay áo lại may ba tầng lá sen đâu...?”

“...” Bởi vì không biết nên đáp trả về thể này có tốt hay không nữa, cho nên Akutagawa chỉ có thể làm ánh mắt hung ác quay về, mong cho cô ta có thể tự động ngoan ngoãn tự động cảm miệng mình lại.

“Tôi đã hiểu, là Dazai-san mặc cho anh đúng không.” Kaori gật gật đầu, vuron tay tính vạch tám chắn lên, chân mày Akutagawa lập tức nhíu lại. “Cô làm gì.” Tiếng nói của hắn hung dữ giống như chú chó hoang bị xâm phạm lãnh địa.

“Không muốn còi bỏ còng tay sao?” Kaori nghiêng đầu mỉm cười.

“...” Đối phương rõ ràng chính là giống như đang đùa giỡn chính mình, điều này quả thực là khiêu khích, vẻ mặt Akutagawa liền dữ tợn lên. “Cô cho là còi bỏ còng tay xong thì cô có thể không chế được tôi sao?”

Kaori không nói lời nào, chính là cười lắc lắc đầu. “Đương nhiên là tôi không không chế được anh a.” Cô thẳng thắn thừa nhận.

“...” Người phụ nữ này là đồ ngốc sao?

“Nhưng mà...” Kaori nhẹ giọng cười nói. “Có lẽ là do trực giác của tôi đi, chính xác cũng được, không chính xác cũng được. Tôi cảm thấy anh sẽ không làm tổn thương tôi.”

Cuộc đối thoại không vượt qua mười phút, Akutagawa đã muốn đối với sự khờ dại ngây thơ của người phụ nữ này không còn lời nào để nói. Trực giác — lại có thể nói với hắn về trực giác.

Thanh niên thở một hơi thật dài. Vuron tay từ trong chắn ra, làm cho cô mở khóa còng tay ra.

Sau năm phút mặc trang phục rõ ràng đã được mua tạm thời, thanh niên ngồi ở trước bàn im lặng uống nước canh do Kaori nấu.

Vào lúc nước canh đầu tiên nhập vào trong miệng, hắn liền dừng lại.

“Làm sao vậy? Uống không tốt sao?” Kaori chống mặt nhìn thấy người thanh niên khó có được không hiện ra biểu tình hung ác, thời điểm khi hắn im lặng ăn cái gì nhìn qua thật sự rất là nhả nhận.

Akutagawa trầm mặc trong thời gian dài, một lát sau mới mở miệng ra nói. “Ồ trong nước dùng cho thêm tôm sakura cùng với thịt vịt... Phương pháp phối chế này từ đâu mà ra.”

“Ồi chào? Tôi vẫn đều luôn làm như vậy a.” Kaori trừng mắt nhìn, sau đó nhìn thấy thanh niên ở trước mặt mình cúi đầu buông bát trong tay. Đột nhiên giống như là chú chó hoang không nghe mệnh lệnh hung bạo vuron tay ra.

Ghế dựa bị đẩy ngã trên mặt đất, Kaori ngã sấp xuống ở một bên, tay của người thanh niên kiểm soát cái cổ của cô. “Cô rốt cuộc là ai — “

Trên khuôn mặt dữ tợn tràn đầy sát khí, hung ác gần như có thể đem bất kỳ kẻ nào đều sợ tới mức cả người phát run.

Hương vị của nước canh cùng với phương pháp phối chế đồ ăn riêng giống hệt nhau. Cho dù có cố gắng như thế nào bắt chước như thế nào đi nữa, đều không có khả năng làm ra hương vị giống nhau như đúc được.

— Luôn luôn như vậy, ngoài miệng cứ nói để mọi việc qua sau đầu, thế nhưng trong lòng lại cự tuyệt không quên được hương vị đó.

Trong nháy mắt khi vào miệng liền có thể nhận ra tới.

Hắn không nghĩ ra, một chút cũng không nghĩ ra.

“Ưm... Khụ khụ... A...” Khí lực nắm lấy cái cổ quá lớn, Kaori gần như không thể phát ra được âm thanh. Chú ý tới điểm này, tay của người thanh niên đặt ở trên cổ cô gái thoáng hơi buông lỏng ra một chút.

Kaori rốt cuộc thở hổn hển qua khí, ấn ngực mở miệng hô hấp không khí mới mẻ, “Thật sự rất là thô bạo.” Cô cau mày, khóe mắt đều ngẹn ra nước mắt.

“Trả lời vấn đề của tôi.” Mặt thanh niên không chút thay đổi mở miệng.

Kaori hạ ánh mắt xuống, “Thật sự có lỗi, tôi cũng không thể trả lời anh.”

— “Trái lại... Tôi hỏi anh.”

“Cái gì?” Mặt mày Akutagawa nhăn căng sâu.

“Tôi không nhớ rõ chuyện trước kia của mình khi mười ba tuổi, hoặc có lẽ nên nói... là chuyện còn sớm hơn chuyện trước kia, tất cả tôi đều không nhớ rõ — Trí nhớ đều giống như bị nghiền nát đến mức không chịu nổi. “ Cô gái nhìn thẳng vào ánh mắt của người thanh niên, cặp ánh mắt kia trong suốt, chỉ có sự dịu dàng cùng chân thành. “Cho nên tôi nghĩ hỏi anh — “

“Trước kia anh — có phải đã nhận biết tôi hay không”

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 16

Akutagawa Ryuunosuke không biết sự tình vì cái gì sẽ phát triển trở thành bộ dáng như hiện tại.

Fukuzawa Kaori tựa vào bên ngoài lan can trên ngựa gỗ xoay tròn, cầm trong tay là một chiếc bánh ngồi ở bên trong chơi đùa như một đứa trẻ, ngựa gỗ xong hết một vòng rồi đi ra — Cô mới mười bảy tuổi, trên ý nghĩa nào đó quả thật chính là một đứa trẻ.

Thời gian im lặng đến mức vô cùng hiếm thấy, quả thực hẳn chính là loại người độc hành với bóng tối, sử dụng tội ác khiến con người không thể chạm đến an bình.

— “Theo tôi đi đến công viên trò chơi chơi đùa một ngày đi. Nói như vậy, tôi liền cùng anh trao đổi về đồ vật mà tôi biết đến.”

Cô gái cực kỳ giống Yayoi này đã đưa ra yêu cầu như thế này.

Nhưng mà hẳn cư nhiên cũng ma xui quỷ khiến đi đồng ý. Hiện tại nghĩ đến thật sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Người thanh niên gầy yếu nắm tay để ở bên môi ho khan lên hai tiếng, ánh mắt liền nhảy sang trên người cô gái đang ngồi cười trên ngựa trắng vẫy tay hướng về phía hắn. Hắn cũng không phải chưa có tới qua công viên trò chơi, ít nhất là khi hắn được mười lăm tuổi, từng có một lần và cũng là một lần duy nhất, Yayoi mang theo một đám trẻ bọn họ đến công viên chơi đùa trò chơi trong vườn đó, mà hiện tại đã muốn bị phá bỏ. Nhưng mà khi cô ấy ở tại đây thì đều như nhau, thật sự rất là ngây thơ, kết quả tự nhiên vì vậy mà chính mình trở thành người nhiều tuổi nhất mang theo một đám trẻ con đi chơi đùa, mà Yayoi...

Khi nghĩ đến đây, trên mặt người thanh niên lộ ra một mỉm cười nhợt nhạt, cô đơn lạnh lẽo như có như không.

Chính cô ấy chơi đùa so với ai khác đều giống hệt như đứa trẻ.

Rõ ràng sợ hãi độ cao, lại muốn đi ngồi trên ca-nô cao chọc trời, rõ ràng ngồi trên xe đã choáng váng cả người, còn cố tình đối với trò tàu lượn siêu tốc trên cao ngấp hững hờ —

Thật sự ngây thơ a.

“Không phải là do sợ độ cao a, chính là nơi cao làm cho chị cảm thấy không có cảm giác an toàn một chút thôi — A, Akutagawa-kun không được cười nhạo chị a.”

Âm thanh kia giống như còn đang vang tại bên tai.

“Akutagawa-kun, cái bánh muốn rót nha.”

Còn đang đắm chìm vào trong hồi tưởng, lại bị âm thanh bất thình lình xảy ra làm cho hoảng sợ. Thanh niên theo bản năng nhú mày nghĩ muốn biểu đạt sự bất mãn khi bị quấy rầy, đối phương lại căn bản không chú ý tới biểu tình vô cùng hung ác của hắn. Vươn tay liền cầm lấy chiếc bánh từ trong tay hắn rồi đi. “Kế tiếp muốn đi tàu lượn siêu tốc trên cao nha.”

“...” Một hơi nghẹn ở ngực muốn phun ra cũng phun không được, người thanh niên nuốt xuống đi lại không cam lòng. Sau khi do dự ba giây xong, vô tình đoạt đi cái bánh của Kaori, ném vào trong thùng rác vô cơ không thể sử dụng được nữa.

“Ngồi tàu lượn siêu tốc không được ăn cái gì hết, nửa đường nôn ra quả thực cực kỳ thiếu lễ phép. Lần trước còn kém chút nữa...” Khi nói tới đây, hắn đột nhiên tạm dừng một chút, ngậm miệng lại đem ánh mắt hướng về phía nơi xa xăm nào đó.

“Lần trước...?”

“Không liên quan đến cô.”

“Ừ...” Kaori gật đầu.

“...”

Sau ba tiếng đồng hồ, Kaori đầu óc choáng váng ngồi ở trên ghế dài trong công viên trò chơi che miệng, một bộ dáng như muốn nôn ra, Akutagawa ở một bên dùng ánh mắt “Hừ — nên chịu chút đau khổ” nhìn về mặt đáng thương của Kaori. Cuối cùng vẫn là thờ dài một hơi, ở bên cạnh tự động đi mua một chai nước có ga ở bên máy bán hàng tự động cho cô.

“A, cảm ơn... Ách a... Trái tim yêu và ghét.” Kaori uống một ngụm, chóng mặt đến mức đầu ngón chân đều dựng lên.

Cảm giác vô lực dày đặc từ lúc vừa mới bắt đầu liền vẩn quanh quanh bên cạnh Akutagawa, làm cho hắn mặc kệ có làm cái gì hay nói cái gì, tình hình cứ mặc cho như vậy phát triển thành không cam lòng, làm cái gì lại hiểu được chính mình giống như thua cuộc — Đồi lại mà nói, hắn đã bị ăn đến chết.

Rồi sau đó Kaori quả thực là càng không thể vẫn hời, kéo Akutagawa chạy từ nơi này tới nơi đó. Đi mê cung, cùng nhau mặc trang phục phim hoạt hình, cùng nhau đi chụp ảnh chung, cả người đều có chút thờ hờn hờn.

“Làm như vậy có cái gì ý nghĩa gì đâu?” Khi ngồi ở trên trò chơi đu quay lên cao, người thanh niên tích lũy không ít áp lực nhìn không được hỏi ra như vậy.

“... Ôi chào? Ý nghĩa sao?” Cô gái bắt tay chống đỡ như đề cho tại hạ suy nghĩ một chút. “Ừ, ý nghĩa chính là tôi chơi thật vui về a. Cảm ơn anh đã đi chơi với tôi đâu, Akutagawa kun.”

“...” Đây thật đúng là câu trả lời danh xứng với thực của những người thuộc về thế giới ánh sáng.

Akutagawa xoay người ... Không hề nhìn cô nữa.

Sau một lúc sau, Kaori đột nhiên mở miệng ra nói. “Năng lực của Akutagawa, là có thể đem áo khoác biến thành con thú màu đen sao?”

“...” Nghe được cô gái hỏi như vậy, người thanh niên bỗng nhiên cảnh giác lên. Đúng vậy, cho dù cô gái có bày ra một dáng khờ dại đi chăng nữa, cô gái đối diện vẫn như trước là người của công ty thám tử vũ trang —

“Chung quy cảm thấy được... Còn có thể biến thành cái gì đó khác đâu.” Cô gái lộ ra một nụ cười xin lỗi. “Ví dụ như đóa hoa và vân vân...”

Bà vai của Akutagawa thả lỏng xuống dưới, khó hiểu nhìn cô gái trước mặt mình.

Có người đã nói qua những lời giống hệt như cô vậy, giống nhau như đúc.

— “Akutagawa-kun, có thể đem tay áo biến thành hoa cho chị xem không?” Ngày đó, cũng là dưới cảnh tượng như vậy, Yayoi dùng tờ mờ ánh mắt nhìn hắn, làm cho hắn không thể — cũng không có khả năng nói lời cự tuyệt.

Trước ngực giống như đang khoe khoang tâm tình cảm xúc nho nhỏ — Hắn đem tay áo biến thành một đóa hoa hồng màu trắng.

Sau đó ai cũng thật không ngờ — Yayoi bởi vì cảm thấy được nó thực đáng yêu mà vươn tay ra vuốt ve đóa hoa, lại bị đóa hoa sắc bén cắt thành vết thương, màu đỏ tươi của máu từ trong miệng vết thương tuôn trào ra. Đóa hoa bị lấy nhuộm thành màu sắc khác —

Đúng vậy, thành nhiều màu loang lổ, nhìn cũng không đẹp.

Từ sau lúc kia, Akutagawa liền không có ở trước mặt Yayoi sử dụng qua chiêu thức Rashomon (La Sinh Môn).

Cô gái trước mặt dùng hai tay chấp trước ngực, vẻ mặt thỉnh cầu nhìn hắn, làm cho hắn dù thế nào cũng không thể cự tuyệt. Người thanh niên giang hai tay, tay áo giống như là có sinh mệnh bắt đầu chuyển động đứng lên, chậm rãi tụ lại ở trên tay hắn, vận vẹo, cuối cùng biến thành một đóa hoa mùa hè nho nhỏ bình thường.

Kaori trừng mắt sáng lấp lánh nhìn thấy một màn này. “Thật đáng yêu.” Cô không khỏi nói lên như vậy.

Nhưng mà trước khi cô vươn tay ra, đóa hoa trên tay người thanh niên liền vội vàng biến mất đi.

Chỉ để lại Kaori một người thất vọng, thờ dài tiếc nuối một tiếng.

“Được rồi, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết đi.” Ánh mắt Akutagawa lạnh lùng, như là làm việc công theo thông lệ thúc giục cô gái.

“Ừm.” Kaori nắm tay đặt ở trên đùi. “Cũng phải, không dám cùng Akutagawa-kun — “

Cô đem ánh mắt nhìn hướng về phía nơi xa xăm, bóng đêm đã muốn yên lặng lan tràn đi lên. Đu quay cao chọc trời tựa hồ đang chuẩn bị bữa tiệc bắn pháo bông vào buổi tối.

“Tôi là người không thể chết đi, hoặc là nên nói... Mỗi một lần chết đi, tôi đều sẽ lao vào thi thể của một người khác, do đó nhận được cơ hội sống lại thêm một lần nữa — Cái này đối với tôi mà nói, giống như một món quà nguyên rửa.” Cô gái chân thành nhìn người thanh niên trước mặt. “Chỉ là... có một chỗ thiếu hụt nho nhỏ... tôi có khả năng... sẽ không nhớ rõ được một chút việc...”

“Cho nên... Tôi muốn biết mình đã quên cái gì — Tôi muốn biết, trước khi trở thành ‘Kaori’, có phải đã... quen biết anh hay không?”

— Thông tin này đã vượt qua khả năng tính toán mà Akutagawa có thể nghĩ đến.

“Có phải anh... ở trên người của tôi, nhìn thấy được bóng dáng của người khác hay không? Cho nên, mới có thể dễ dàng như vậy tha thứ cho sự tùy hứng cùng ngây thơ của tôi không?”

— Đây là trực giác của một cô gái.

“Không.” Thanh niên nhẹ giọng hồi đáp, “Cô ấy cũng thực ngây thơ — ngây thơ vừa lại tùy hứng.”

“Nếu tôi thật sự là... Tôi nói là nếu như — Tôi thật sự là người mà trong hai mắt anh hằng mong đợi... Tôi là nói...” Khi Kaori nói đến đây, đột nhiên nghẹn ngào một tiếng, ngược lại là lộ ra một mỉm cười. “Xin hãy cho phép tôi làm như vậy...” Trong linh hồn lộ ra khát vọng như vậy... Cho dù như thế nào, đều muốn làm như vậy, nói như vậy —

Ánh sáng đột nhiên ở trên bầu trời nở rộ, đóa hoa lửa nhiều màu sắc phân tán ra. Cô gái vươn tay đến, bàn tay đặt ở trên mái tóc của người thanh niên đang trừng lớn hai mắt mình —

“Thật sự đã lâu rồi không thấy, anh đã trưởng thành rồi.”

— Giống như, chính là giống như lời nói từ trong miệng người kia nói ra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Để lại bình luận a [Gào khóc ngao!!!]

Hôm nay FGO cùng với ngay cả mười đều được rút ra. Tôi đều kinh ngạc đến mức cao hứng a [Gào khóc ngao!!!]

Thuận tiện... C Thiêm người nhanh chóng về nhà một chút!

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Đối với việc Kaori cái gì cũng đều không làm liền đem tên nhóc của Mafia Cảng kia thả đi, Kunikida dù ít hay nhiều cũng có phê bình kín đáo. Việc này nhìn qua thật sự giống như là Kaori cố ý bao che cho tên tội phạm bị truy nã này.

Nhưng mà Kaori đối với lời phê bình kín đáo này cũng chỉ là cười trừ, dùng đến việc trước đây “Anh ta đã từng cứu lấy tính mạng của tôi” ra chống đỡ qua loa.

Mà sau lần đó, Kaori cũng chưa từng nhìn thấy qua Akutagawa.

Bọn họ vốn chính là người của hai thế giới khác nhau, cho dù muốn gặp nhau cũng thực khó khăn đi.

Nhưng mà...

Sau khi cô điều tra một chút chuyện tình về Yushida Yayoi, tất nhiên năm đó Yushida Yayoi là nhân vật nổi tiếng trong phạm vi, xem như là thực nữ có chút nổi danh. Cho nên Kaori không uống chút bản lĩnh nào liền điều tra ra được — đồng thời cũng biết chuyện Yushida Yayoi từng nuôi nấng một vài đứa trẻ. Sau đó được nhà Yushida đưa vào trường công học tập.

Chỉ có hai người là trường hợp ngoại lệ.

Kaori thoáng đoán ra được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, quyết định không thèm nhìn mặt của Dazai-san đến một tuần.

Nhưng mà tuy là nói như thế, trong lòng cô vẫn là biết chính mình đang giận dỗi. Để nói đến chuyện này, chuyện này thật ra là do chính mình sai.

Đúng vậy, hiện tại cô gần như có thể xác định, “Yayoi” chính là phần quá khứ đã bị chính mình quên đi.

Mình biết rất rõ Akutagawa là một đứa trẻ với tính cách ngoan cố như thế nào. Tuy nói là sẽ không hối hận quyết định của “chính mình”, nhưng trong lòng lại khổ sở áy náy một câu đều không nói nên lời, cũng không biết nên dùng dạng bộ mặt nào để đi đối diện với hắn.

“Hiện tại suy nghĩ này đó cũng thật sự là chuyện không có ích gì.” Kaori buồn rầu than thở một tiếng.

Đặc tính của chính mình là “Chết rồi sống lại”, cho dù là bị chính mình gọi nó là “Món quà nguyên rủa”, cô cũng hy vọng chính mình mỗi một lần như vậy đều có thể cố gắng sống sót, cố gắng sống thọ và chết tại nhà. Cho dù không nhất định phải nói cho người thân bên cạnh mình rốt cuộc tồn tại loại bí mật nào, lại phát ra từ nội tâm hy vọng chính mình có thể nhớ rõ những người trong mỗi một lần đời người của mình.

Khi cô phát hiện chính mình không thể sống thọ và chết tại nhà thì gần như không thể nhớ được ký ức trong mỗi lần đời người của cô. Nội tâm ấy náy cùng hoảng sợ gần như đều bao phủ lấy cô — có lẽ trên đời còn những người ở một góc nào đó, còn tồn tại những người mà chính mình không nhớ rõ.

Nhưng mà chuyện kia đã thật sự không thể tìm tòi nghiên cứu.

Chuyện duy nhất cô có thể làm đến, chính là chỉ có thể sống sót thật tốt mà thôi.

Nhưng mà lúc này đây, cô gặp được người bị chính mình lãng quên. Có thể lại một lần nữa, lại một lần nữa sửa chữa mọi chuyện thật tốt thôi —

Chính là mỗi khi nghĩ đến đây, cô lại sẽ không nhin được trách cứ chính mình dối trá và suy nghĩ quá nặng nề.

Chính là vận mệnh thế nhưng không có nhiều thời gian như vậy để cho cô tiếp tục rối rắm. Công ty thám tử vũ trang đã bị tấn công, vì bảo vệ cho sự an nguy của thành viên không có khả năng chiến đấu, thống đốc Fukuzawa Yukichi quyết định để cho Kaori cùng với hai cô gái khác cùng nhau trốn ở trong quán trọ suối nước nóng ở Yamanaka.

“Kaori-san, không biết vì cái gì, cuối cùng hiểu được gần nhất cậu... Có phải có chút lo nghĩ quá nhiều hay không?” Naomi là một cô gái am hiểu việc quan sát người khác. Khi cô nhạy cảm phát hiện trên người Kaori lộ ra hơi thở lo âu, không khỏi hỏi một câu như vậy.

“Ừ—” Kaori cũng không có phủ nhận, chính là dịu dàng gật đầu. “Là đụng phải một ít chuyện tình làm cho người ta hiểu được phải lo âu, nhưng mà không có vấn đề gì, tớ nhất định có thể giải quyết.” Nói như vậy xong, còn làm độ tác nắm tay đầy đáng yêu.

“Thật sự rất là kiên cường lại thoải mái đâu, Kaori-san.”

“Lại nữa rồi, Kirako Haruno lại đang nhìn xem mèo nữa sao...”

“Ồ oa! Kaori-san không thể lờ kéo chủ đề câu chuyện sang chuyện khác a!”

Phản cảnh tượng hòa thuận vui vẻ này cũng không có tiếp tục được bao lâu, nỗi lo âu của Kaori vẫn tiếp tục như trước. Một lát sau cô đứng lên. “Không biết vì cái gì, trong lòng từ đầu đến cuối không thể bình tĩnh trở lại, Naomi, Kirako, chúng ta có nên quay về nhà chính công ty thì vẫn tốt hơn hay không?”

“Cái gì?”

“Tuy rằng nơi này tương đối bí mật, dựa vào tổ hợp thì khó có thể tìm ra được... Nhưng mà — nếu như nói bên Mafia Cảng kia có ý dẫn dụ đối phương ra tay với chúng ta, có thể sẽ lấy chúng ta ra làm mồi dụ cũng nói không chừng.” Nếu như vùng đất nơi này là nơi cấm rê thâm hậu của đám người kia, muốn tìm được tung tích của các cô dường như cũng không phải là chuyện gì khó khăn đi.

“Kaori tiểu thư, từ lúc vừa mới bắt đầu đều đang lo lắng vấn đề này sao?” Naomi nhui mày, “Nhưng mà nếu như tự tiện rời đi, nửa đường đi gặp được chuyện gì cũng thật sự không thể liên hệ cùng với mọi người, chúng ta ở đây không một người nào có thể chiến đấu a.”

“Cho nên mới...” Cô còn chưa nói xong, trận tấn công nhanh chóng kéo tới đây, vượt qua ngoài dự kiến của cô —

Là một kẻ ám sát chuyên về tấn công, Akutagawa chịu đựng một thân toàn vết thương về tới Mafia Cảng. Năng lực của đối phương tương tự như của mình, lấy năng lực của một người bị thương nặng tổ hợp hai thành viên. Trên thực tế, chính bản thân hắn cũng không ít bị thương nặng.

Chuyện tình bị đánh bại bởi Nakajima Atsushi, làm cho hấn tích lũy không ít áp lực, nhưng mà —

Lại một lần nữa được nhìn thấy người kia.

Chính hắn cũng không biết nên hình dung tâm tình giờ phút này như thế nào, cũng không chỉ đơn giản là vui sướng, cũng không phải thờ ơ. Chỉ là phản tình cảm kia quá mức phức tạp.

Akutagawa tự nhận mình cũng không phải là người nhát gan. Nhưng mà — ngay tại một khắc tin tưởng chuyện Kaori chính là Yayoi, hấn hiểu được được chính mình không nên lại đi nhìn thấy cô nữa.

— Sẽ trở nên yếu đuối.

— Sẽ không thể lại tiếp tục sinh tồn trong bóng đêm đi xuống.

— Chỉ cần lại nhìn đến ánh sáng kia một chút, sẽ nhin không được lập tức muốn bắt giữ lấy.

— Người kia thuộc về thế giới ánh sáng, hấn tên chó săn bại trận như vậy. Chỉ biết cắn xé đem cô kéo vào trong thống khổ mà thôi.

Nhưng mà sau khi hoàn thành trận đánh đẹp. Lại ngoài ý muốn nhận được cái tin tức, nội dung tin tức này mặc dù vẫn còn đang chờ bàn bạc. Nhưng phần kí tên lại cũng để làm cho đầu óc hấn nổ tung một tiếng.

Tin nhắn ngắn là do Daizai Osamu gửi tới đây.

Đó là địa chỉ của một nhà nghỉ suối nước nóng. “Kaori gặp nguy hiểm, đi cứu cô ấy.”

Khẩu khí mệnh lệnh đơn giản, là tin tức duy nhất Dazai Osamu chủ động gửi tới.

“Akutagawa-san? Akutagaw-san, boss ra lệnh ngài —” Tiếng la của thuộc hạ cũng không có ngăn cản được cước bộ hấn đang rời đi.

“Akutagawa-san —”

“Câm miệng!” Thanh niên hung ác rít gào đủ để cho mọi người sợ hãi ngậm miệng lại.

— Không bao giờ ... nữa sẽ —

Vĩnh viễn cũng sẽ không —

Để cho người kia chết đi ở trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

“A, xin không cần hiểu lầm, nói như thế — chỉ cần là vì em gái của ta, các người sống chết ra sao cũng không liên quan gì đến ta đâu.” Người thanh niên thao túng cây nho phát triển mọc từ trong thân thể mình, dùng vẻ mặt bệnh hoạn tức giận nói như vậy.

“Như vậy thì liên làm cái giao dịch đi.” Kaori ngồi ở ghế trước trong ô tô bị rễ cây quấn quanh giờ lên cao, bình tĩnh nói. “Tôi là con gái một của thống đốc công ty thám tử vũ trang...”

“Kaori-san!” Đây trong nháy mắt, Naomi lập tức liên hiểu rõ cái gọi là “Giao dịch” có ý nghĩa gì.

Một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy tay Naomi cũng như vậy tràn đầy mồ hôi lạnh. Kaori bài trừ ra một mỉm cười. “Để cho tớ nói hết.”

“Tôi là con gái của thống đốc Fukuzawa Yukichi của công ty thám tử vũ trang, còn hơn người nhân viên không hề có quan hệ nào, mặc kệ là dùng để uy hiếp hoặc là tra khảo tư liệu các người muốn, con gái của thủ lĩnh dù nhìn thế nào thì cũng đều tương đối có giá trị đi.” Về mặt của Kaori nghiêm túc, khi nói đến đây, trong đầu cũng không hề định chỉ, phân tích đặc điểm của hai người trước mặt mình —

Năng lực của tên cây nho kia là đem hạt giống cấy vào trong người rồi sau đó điều khiển... Không đúng, là liên tiếp điều các cây cối thực vật đứng lên đi, như vậy tên còn lại... Tên còn lại thật sự xem không hiểu —

“Ô là ô la, vị tiểu thư này dùng vẻ mặt nghiêm túc nói ra điều kiện giao dịch rất gòai đầu — để tôi đoán tiếp, tiếp theo cô sẽ nói ‘Để cho thành viên khác chạy đi, sau đó chỉ mang một mình cô đi thôi’, có đúng hay không? Lời đề nghị không tồi như thế.” John Steinbeck vuốt cằm làm bộ đáng tự hỏi, nhưng mà ở giây tiếp theo, rễ cây cuốn lấy xe lại buộc chặt thêm lần nữa, bụi cây nho nắm mở cửa xe ra, bắt lấy tay của Kaori đem cô tha đi ra ngoài giữa không trung. “Nhưng mà tôi cự tuyệt.”

“Nếu như muốn hỏi nguyên nhân...”

“Bởi vì tôi bên này tương đối mạnh a, kẻ nhỏ yếu đáng yêu ví dụ như cô thì chính là không có tư cách để thảo luận điều kiện a.”

Một cánh tay thừa nhận toàn bộ sức nặng của thân thể, điều này đối với người kém vận động như Kaori mà nói là một chuyện vô cùng đau đớn. Bụi cây nho cuốn nhanh giống như muốn đem cánh tay của cô cắn nát đi.

“Bất quá tôi phải thừa nhận... Lời đề nghị của tiểu thư làm cho tôi biết ai trong ba người mới là người có giá trị nhất đâu...” John cười tủm tỉm, vẻ mặt hiền lành mỉm cười nói.

“Đây cũng không phải chuyện chủ yếu trong lời đề nghị...” Trên mặt Kaori xuất hiện đau đớn, chảy xuống mồ hôi lạnh. “Chuyện chủ yếu trong lời đề nghị này là... Hai người nhân viên bình thường, cùng với một tin có giá trị trong lúc đánh cờ lựa chọn lấy hay bỏ. Khi tôi rời đi khỏi nhà nghỉ, tôi đã giấu vào trong miệng mình một viên bao nặng, chỉ cần nhẹ nhàng cắn lấy thì độc tố sẽ lập tức phát đi và chết. Trong chiếc xe kia có giấu bom, kíp nổ của quả bom đó nằm ở trên mạch đập của tôi, nếu như tôi chết đi, toàn bộ nhiệm vụ của các người sẽ hoàn toàn thất bại, cuộc giao dịch này, người nhất định phải làm.” Kia trong nháy mắt, John dường như nhìn thấy được vẻ mặt lãnh khốc từ trên khuôn mặt của cô gái dịu dàng này.

Naomi cùng Kirako ở một bên hoảng sợ, sắc mặt đều thay đổi, “Kaori-san —”

“... Ô la, loại quyết tâm khủng bố ‘đập nổi chìm thuyền’ này rốt cuộc từ đâu mà tới thế. Chị gái đáng yêu nho nhỏ? Tôi cảm thấy, không nghĩ rằng người sinh hoạt ở thế giới ánh sáng sẽ dùng đến thủ đoạn đâu...” Trên mặt John lộ ra cười khở.

Lời cô nói không nhất định là thật, nhưng mà cũng vì chính chuyện không nhất định là thật này, mới làm cho hắn cảm thấy khó xử a.

Cân nhắc giữa lợi và hại trong lời nói, quả thật chỉ cần bắt cô ta là đủ rồi.

“Thật sự là lợi hại nha chị gái nho nhỏ.” Hắn không khỏi nở nụ cười. “Nhưng mà lỡ như vạn nhất tôi để cho hai người nhân viên kia chạy xong, nếu cô vẫn cần bao nhộng, không phải tôi vẫn như trước là hai bên không được gì sao?”

“Như vậy thì người vẫn như trước có thể đuổi theo hai người bọn họ không phải sao?” Kaori chịu đựng cây nho càng ngày càng quấn chặt mang đến đau đớn, nói như vậy.

Đây là một trận đánh cò.

Nhưng mà mục đích cũng không phải là chỉ có vền vẹn đánh cò mà thôi.

Lưỡi dao hung ác màu đen đâm thẳng vào từ sau lưng John, lại truyền ra từ trước ngực, mùi vị tanh ngọt của máu tươi càng không ngừng từ ngực trào tới miệng. Sau đó chảy đi ra ngoài —

Khi quay đầu nhìn lại, hắn thấy chính là Love Craft đã té trên mặt đất, cùng với kẻ đứng ở khoảng cách an toàn nơi xa xa —

Tên kia giống như từ trong chỗ sâu nhất trong địa ngục chui ra tới, con chó dữ màu đen lộ ra hơi thở ác ma.

Càng nhiều lưỡi dao từ trong lòng đất tuôn trào ra, cắt vỡ bụi cây nho đang treo trên cánh tay Kaori. Mà các cô gái Kirako, Naomi ở một bên cũng không hề thích thú gì khi ô tô cũng đang gặp nguy hiểm, cũng không tính toán vươn tay ra giúp đỡ. Khi Kaori rơi từ trên không trung xuống dưới, bị con sóng quái thú màu đen văng vàng tiếp được, cuộn tới bên người thanh niên.

“Akutagawa-kun...”

Chuyện này thật ra vượt ngoài dự đoán của cô.

Công ty thám tử vũ trang sẽ không bỏ mặc bọn họ, Mafia Càng nhất định là muốn làm cho công ty thám tử vũ trang ra tay chiến đấu trước với đám người Guild, cứ ngồi yên ổn nhận được ngư ông đắc lợi — Cho nên, bọn họ nhất định sẽ đem tin tức này nói cho mọi người ở trong văn phòng, quấy rầy kế hoạch lúc ban đầu của công ty thám tử vũ trang.

Lấy màn “Giao dịch” để kéo dài, chính là vì tranh thủ thời gian cho bọn họ có thể đuổi tới đây kịp thời.

Nhưng là cô thật không ngờ Akutagawa-kun quay về đây.

“Nhanh chóng nhả ra cho tôi.” Tiếng hô của người thanh niên đã muốn thở hỗn hển, dường như suýt chút nữa đã muốn động thủ đánh người.

Khi tay bắt lấy cánh tay của Kaori, cô gái theo bản năng co rúm lại một chút. “Đau.”

— Cánh tay trật khớp.

Chân mày Akutagawa mạnh mẽ nhíu lại.

Tiếng súng vang lên, trong nháy mắt tại nơi này, áo khoác hóa thành quái thú màu đen cắn nuốt không gian. Ngăn chặn đòn tấn công không biết từ đâu đến, giây tiếp theo Kaori đã bị nắm lấy thắt lưng tha về phía Naomi ở bên kia, người sau bắt lấy tay của cô. “Nhanh chóng nhả ra đi Kaori-san!”

“Xin lỗi vì đã thô bạo như vậy.” Tuyệt mìn tán đi, Kunikida dùng súng hướng về phía Akutagawa Ryuunosuke đang lộ ra vẻ mặt dữ tợn. Trong nháy mắt, ánh mắt cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm vào tên chó săn hung ác này, hướng về phía Kaori đang ở một bên đang bị trầy da nhiều chỗ nói như vậy.

“Tớ lừa gạt cậu đó.” Kaori mỉm cười vỗ tay Naomi. “Trong miệng tớ cũng không có cái gì hết nha.” Nói như vậy xong, giống như còn vì để cho Naomi có thể an tâm, cô há miệng ra cho cô ấy nhìn. “Thật có lỗi quá, vừa rồi có phải đã dọa đến hai người rồi không?”

Naomi thở phào nhẹ nhõm, “Kaori-san vẫn còn ổn chứ?”

“Năm phút sau ở phía dưới núi sẽ có đoàn tàu chạy thông qua nơi này, Naomi các cô nhanh chóng từ nơi này chạy thoát đi. Còn lại cứ giao cho chúng tôi.” Tanizaki ra mệnh lệnh như vậy.

Mà ở phía bên này, cái tên trước đó đã bị Akutagawa tấn công lại đứng lên “A, thật sự không được, thật nghĩ muốn về nhà...” Hắn nói như vậy, mặc dù là nói như thế, hai tay vẫn là biến xúc tu của bạch tuộc. “Nhưng mà công việc... vẫn là muốn hoàn thành trước...”

“Chạy mau!” Kunikida rống lên một tiếng, cuối cùng Kaori quay đầu nhìn thoáng qua Akutagawa, mạnh mẽ kéo lấy tay của Kirako, hướng về phương hướng đoàn tàu theo như lời của bọn họ nhanh chóng chạy trốn —

Chính mình không thể ở lại nơi này, không hề am hiểu việc chiến đấu, đó không phải là sở trường của mình. Không thể ở lại nơi này gây cản trở cho bọn họ.

Khi các cô gái chạy trốn, vào lúc hai người ở công ty thám tử vũ trang lại chuẩn bị đối mặt với kẻ địch thêm lần nữa. Cả người thanh niên tối đen lại xoay người sang chỗ khác chuẩn bị rời đi, giống như trận chiến đấu này đã không còn bất kỳ quan hệ nào với hắn nữa.

Mà Kunikida liếc mắt một liếc đã nhìn ra, phương hướng hắn chuẩn bị rời đi, chính là phương hướng mà các cô gái Kaori đã chạy đi.

— Đây thật sự là một tình huống hòng bết rồi.

Nếu như hắn muốn động thủ, Kaori các cô ấy sẽ không có năng lực để đánh trả.

— Thật sự là đáng chết.

Các cô gái chạy trốn ở trong rừng, nhưng mà rất nhanh hai người liền cảm thấy không thích hợp. “Kaori-san?” Naomi dừng lại chờ Kaori đang càng ngày càng chạy chậm đi, về mặt vội vàng hỏi.

“Thật có lỗi... Nhưng mà, cậu cùng Kirako nhanh chóng chạy đi.” Kaori dừng lại tựa người lên thân cây ở một bên, che kín bụng mình.

Máu tươi từ bụng chảy từng chút một ra.

“Kaori-san?! Là do Akutagawa kia...”

“Không phải hắn, là tên kia... trong nháy mắt khi Akutagawa-san bắt đầu đánh nhau, tên kia đã làm...” Kaori thở hổn hển ngồi ở trên mặt đất. “Lúc vừa mới bắt đầu thì khẩn cấp làm ra phương pháp cầm máu, không phải vết thương trí mạng... Nhưng mà tớ không thể chạy được nữa...”

Cô gái lộ ra một mỉm cười suy yếu. “Cho nên, hai người các cậu, nhanh chóng chạy đi.”

“Nhưng mà Kaori-san...”

“Nhanh lên đi.” Ngữ khí của Kaori chợt cương quyết lên, “Tôi tin tưởng vào năng lực của hai người kia, nhất định có thể chiến thắng nhóm người dị năng đó. Cho nên hai người các cậu, nhanh chóng rời đi cho tớ — không cần làm ra cái biểu tình kia, vận may của tớ luôn luôn rất tốt...”

Naomi cúi đầu, về mặt giấu ở trong cái bóng của tóc nên nhìn không được rõ ràng, cô lại đứng lên, kiên định nâng Kaori dậy. “Mặc kệ như thế nào — tớ nhất định phải mang Kaori-san rời đi.”

“Sẽ không kịp — “

“Kirako-san, nhanh đến đây hỗ trợ!”

“A a, được!”

Hai cô gái đồng tâm hiệp lực cố gắng nâng Kaori không thể nhúc nhích dậy, từng bước một hướng về phương hướng đoàn tàu đi đến.

“Thử hỏi hai người các người, là muốn làm cô ấy đau đến chết sao?” Âm thanh lạnh lùng vang lên ở cách đó không xa, lông tơ cả người Naomi đều phải dựng thẳng lên hết.

Cho dù màu đen đứng ở cách đó không xa, về mặt không kiên nhẫn nhìn xem các cô gái.

Khi ánh mắt dừng ở trên người Kaori, về mặt đều là đỏ mọng hơi lạnh, trong con ngươi lạnh như băng mới trào ra một chút cảm xúc.

Nhóm cô gái dùng về mặt sợ hãi nhìn thấy hắn đi từng bước một đến gần đây. “Không được lại đây a!” Kirako sợ hãi hô lớn.

Nhưng mà đòn tấn công trong dự đoán cũng không có đánh úp lại, cũng không có quái thú màu đen thoát ra đem các cô phá tan thành từng mảnh. Người thanh niên chính là đi tới bên người Kaori đang nửa hôn mê, vươn tay đem cô gái ôm thành kiểu ôm công chúa.

“Người...” Naomi mở to hai mắt nhìn.

Dù chỉ một câu người thanh niên cũng không nói, chính là phương hướng hành tẩu của hắn, cùng với bóng lưng —

Làm cho Naomi nhạy cảm sinh ra cảm giác, giống như đọc được lời thoại bị lỗi.

Đi thôi.

Tôi sẽ bảo vệ đứa trẻ này, thẳng đến khi đến nơi an toàn.

— Rồi sau đó, tôi đã có thể im lặng rời đi. Không bao giờ... xuất hiện ở trong tầm mắt của cô ấy nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nhất Đan đi xuống, ta không có chiếm được đến hiền vương C Thiểm, sau đó ta lại nhảy sang Khắc Nhất Đan, cuối cùng chiếm được hắn.

Thậm chí khi hắn bị đánh ra vết thương sẽ không kêu rên, chính hắn bị trọng thương muốn mất mạng vẫn còn hỏi người khác có xảy ra chuyện gì hay không.

Khi vô số kim quang ma lực hắn rót vào bên trong tường thành mạnh mẽ bắn ra, hóa thành tường thành bảo vệ cho thân dân.

Ta khóc con mẹ nó.

Đã lao động mạnh có khả năng sẽ chết còn có thể cười một năm tính là cái gì a. Nói ra “Nguy vật cũng không có gì không tốt“, anh hùng vương có thể cười một năm tính là cái gì a!

Ta thương hắn a 【khóc rống chảy ra nước mắt】

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đoàn tàu gào thét chạy qua, nhưng mà bởi vì có Akutagawa hộ tống, các cô gái vẫn đến nơi kịp lúc. Một tay Kaori băng bó bụng, một tay cầm lấy khăn quàng cổ trước ngực Akutagawa. “Đã muốn không có việc gì, máu cũng đã ngừng.” Cô nhẹ giọng nói, giống như là người yêu đang ní non với nhau.

Thanh niên dừng bước chân lại. “Đã muốn tỉnh dậy sao?”

“Thật sự là cảm ơn anh, Akutagawa kun.” Kaori bài trừ một mỉm cười, một hồi lại đầu run rẩy một chút, “A nha, thật sự không bao giờ... muốn bị thương nữa.”

Thanh niên cũng không có trả lời cô, chính là mềm nhẹ đem cô đặt ở trên ghế ngồi. “Nếu đã tới nơi này rồi, đợi đến trạm tiếp theo thì xuống xe lửa đi.”

Nghe được hắn nói như vậy, mặt khác hai cô gái của công ty thám tử vũ trang bỗng nhiên run cả người lên, cảm giác lông tơ của chính mình đều dựng thẳng lên. “Cái kia, chúng ta đổi sang toa hành khách khác kiếm chỗ ngồi đi...” Naomi đứng lên lôi kéo tay Haruno lôi về phía trước chạy đi.

Cảm giác nếu chính mình cứ tiếp tục ở trong toa tàu này. Giấy tiếp theo các cô sẽ bị Akutagawa bức mình xé xác thành mảnh nhỏ mất.

“Naomi-san, người kia... Nếu như tớ nhớ không lầm, người kia là Akutagawa của Mafia Cảng đi... Hắn cùng với Kaori-san quen biết sao?” Kirako vừa đi một bên vừa hỏi như vậy, cũng không chỉ có đơn giản là quen biết không —

Dưới ánh mắt nhìn xa, không có bất kỳ người nào đều có thể nhìn ra. Cái người từ trên xuống dưới đều hắc ám kia, chớ dù không được thuần hóa, khi đối mặt Kaori mềm yếu mỏng manh, liền giống như chú chó con cầu chủ nhân vuốt ve đầu mình vậy đó.

Không chỉ có đơn giản là quen biết, mà là chấp niệm được khắc sâu trong tim

“Người kia a.” Naomi buồn rầu thở dài một hơi, “Cô cũng đã nhìn ra đúng không, Haruno-san?”

“Ồi chào...” Haruno gật gật đầu.

“Không cần phải làm loại tình tiết như trong vở kịch Romeo và Juliet a ~ chán ghét quá đi!” Hai cô gái đỏ mặt bắt lấy tay của đối phương, hai mắt tỏa ánh sáng lấp lánh. “A a, nội dung vở kịch này, trái tim của các cô gái đều phải nổ mạnh — A, thật có lỗi, không có làm em bị thương chứ?”

Vào lúc hai cô gái đang bổ sung vào trong não mình nội dung vở kịch “Romeo và Juliet” cùng với thét chói tai. Một đứa bé đi qua người các cô, đụng vào trên người Haruno, cô theo bản năng giải thích, hơn nữa còn hỏi cậu bé có bị thương hay không.

“Thật có lỗi?” Đứa bé giống như đây là lần đầu tiên nghe được từ như thế, trên mặt thiếu niên lộ ra nụ cười đáng yêu. “Ừm, em bên này... Mới muốn nói thật có lỗi nha.”

Mà mặc khác, ở toa hành khách nào đó, Kaori đã thật sự mệt mỏi không dứt, vẫn như trước ôm lấy phần bụng của mình. Sau một lúc lâu, cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nghiêng người về phía bên cạnh, tựa trên người Akutagawa đang người ở bên cạnh mình. “Thật sự xin lỗi, nhưng xin hãy cho em tạm thời dựa vào một lúc đi.” Cô thật sự rất kém về khoản vận động đó chứ.

Thân thể người thanh niên hơi cứng nhắc một chút, nhưng không hề chuyển động, tùy ý để cho cô dựa vào người mình.

“Akutagawa-kun, là như thế nào gia nhập vào Mafia Cảng đầu?” Giống như là tìm kiếm câu chuyện để nói với nhau, Kaori nhẹ giọng hỏi.

“Nhận được sự chăm sóc và dạy bảo của Dazai-san.” Akutagawa trả lời theo phép tắc. Hắn cũng không phải là kiểu người trầm mặc ít nói, nhưng nếu đề tài là xoay quanh về phía Kaori, hắn thật sự không biết nên nói cái gì mới là tốt.

“A, phải không.” Kaori nhắm mắt lại, một lát sau lại hỏi, “Buổi tối có ngủ ngon không?” Cô giống như là đồng tình về chuyện gia đình của đứa trẻ, đồng hồ một câu, tây hỏi một câu. Không ngừng tìm kiếm câu hỏi để trò chuyện cùng với Akutagawa. “Ăn cơm thì sao? Công việc sẽ rất nhiều, không có thời gian ăn cơm sao?”

“... Sẽ không.” Akutagawa chỉ trả lời một vấn đề cuối cùng, hắn cũng rất không nghĩ muốn trả lời Kaori mấy vấn đề này. Ánh sáng mặt trời ấm áp sau buổi chiều chiếu rọi lên trên người của hai người, làm cho Kaori có chút buồn ngủ.

“Ngủ một hồi đi.” Thanh niên thấp giọng nói.

Không biết là nhà thơ nào đã từng nói qua, người ấy nói khoảng cách âm thanh đồng tâm là có thể liên hệ, vào lúc chú ý người càng xa, âm thanh nói chuyện cũng lại là càng lớn, giống như khắc khẩu vậy đó — Mà khi để ý dựa vào rất gần, lời nói cũng liền thành nhẹ giọng, nhỏ nhẹ lặng lẽ nói.

“Ừ.” Kaori thật sự đã rất là mệt mỏi, nhắm hai mắt lại.

Khi cô bị đẩy cho tỉnh lại, lại phát hiện Akutagawa đã đi mất — Nếu như muốn nói có cái gì để chứng minh cho việc người thanh niên quả thật đã từng cùng với chính mình ở trên cùng một đoàn tàu, đại khái cũng chỉ có chiếc áo khoác màu đen này thôi.

“... Ngủ giấc, áo somi mặc bên trong rất là mỏng a, sẽ không bị cảm chứ?” Kaori ôm áo khoác nghĩ đến như vậy.

“Kaori-san, đến trạm dừng rồi.” Haruno nhắc nhở như vậy, sau đó lén lút tiến đến bên người Kaori hỏi. “Cô cùng với người kia là có quan hệ như thế nào a?”

“Là người trùng hợp quen biết mà thôi.” Mặt Kaori không đổi sắc mỉm cười nói.

“...” Gạt người, cái con người chuyên gia gạt người khác mà mặt đều không đổi sắc này! Haruno ở bên trong tâm tư mình hô to. “Đúng rồi, đây là cậu bé mà chúng tôi đã làm quen với nhau trên đoàn tàu, Q-chan.” Cô hướng về phía Kaori giới thiệu thiếu niên đang yêu trước mặt mình, Kaori ngẩng ra một chút, lập tức mỉm cười nói lời chào hỏi. “Xin chào, Q-chan.”

“Xin chào nha, chị gái nhỏ.” Thiếu niên nhu thuận đáng yêu, mỉm cười nói.

Đoàn tàu cuối cùng cũng tiến đến trạm dừng, Naomi giúp đỡ Kaori đi xuống đoàn tàu, Q-chan thì lại quay đầu dựa vào người Atsushi. Nhưng mà vào lúc tất cả mọi người còn chưa kịp hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì và vân vân, thiếu niên người hổ giống như chảy máu và nước mắt xuống khóe mắt lẫn dài trên má —

Vùng nấp đầm nặng trĩu kia, dùng một quyền đánh trên bụng Kaori đang bị thương nặng.

— Ôi chao?

— Atsushi kun?

— Vì cái gì?

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô gái không thể phản ứng lại đây rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy chính là thiếu niên không khống chế được mình, chặt chẽ bóp lấy cổ Naomi.

— Chờ một chút a, Atsushi-kun.

— Nhanh chóng dừng tay lại đi!

Nhưng mà thân thể đau đớn cũng không nghe theo lời chỉ huy của cô, cô gái rơi vào trong bóng tối.

Khi lại một lần nữa mở mắt ra, lại phát hiện miệng vết thương của mình đã được băng bó thật tốt, nằm ở trên bàn giải phẫu, bốn phía đều là một màu trắng ngăn cản. Căn phòng đậm đương việc giải phẫu —

Kaori đã hiểu rõ một giây tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì và vân vân, lòng tơ cả người đều dựng thẳng lên. “Cái kia, bác sĩ Akiko? Có thể để cho tôi tự mình chậm rãi khâu lại được không...”

“Ô la, lần trước ai là người đã nói lời thề son sắt là sẽ không để mình bị thương?” Yosano Akiko lộ ra một nụ cười giống như ma quỷ, lấy một cây dao dài một mét của cô ấy ra.

“Mặc kệ Dazai-san có làm cái gì thì cũng đều có lý do của hắn, tôi là tin tưởng vào điểm này.” Trên mặt Kaori vẫn như trước là vẻ mặt tươi cười làm cho người ta không đoán ra được.

Cô gái nhỏ này cũng là một người làm cho người ta không thể hiểu rõ được ý nghĩ nào. Kouyou Ozaki không khỏi thở dài một hơi. “Có chuyện gì liên tục tiếp nối cho tôi đi.”

“Dazai-san hy vọng cô có thể đem phong thư này gửi cho ngài Mori Ogai.”

“...”

Nhìn thấy vẻ mặt Kouyou Ozaki có chút ngạc nhiên, Kaori nói lời giải thích. “Bởi vì thành viên mới của chúng tôi ấy, đã đưa ra một lời đề nghị rất đặc biệt và giỏi đâu.”

— Rất giỏi để cho bọn tôi muốn vì đứa nhỏ này cảm thấy tự hào.

Trận chiến tranh này, vẫn là nhanh chóng chấm dứt đi.

Mà vào lúc bọn họ nghiên cứu và thảo luận nên xâm nhập cá voi trắng tên là “Moby Dick” như thế nào. Rốt cuộc Kaori bởi vì nghe được cái tên này há to miệng ra, vẻ mặt mê mang nhìn Atsushi. “Cậu nói... Moby Dick?”

“Kaori-san? A... Cảm ơn cô đã đưa trà và bánh vào... Nhưng mà hiện tại...” Atsushi có chút luống cuống tay chân nói.

“Cậu vừa mới nói ‘Moby Dick’ đi?” Kaori buông trà trên tay xuống, nhíu mày.

“Làm sao vậy?” Fukuzawa Yukichi ở một bên mở miệng hỏi.

“Cá voi trắng... Là sinh vật dị năng a, vì cái gì sẽ trở thành máy móc đâu?” Cô gái lộ ra khổ sở về mặt đến, “Người điều khiển nó, có phải tên là Herman Melville không?”

“Kaori-san biết sao?”

Kaori thế nhưng không có trả lời Atsushi, chính là im lặng lắc đầu, sau đó lại gật đầu. Một lát sau mới mỉm cười nói, lấy ngón tay khoa tay múa chân một chút. “Tôi đã thấy nó — bộ dáng lớn như thế này.” Không thể lớn hơn so với một máy ghi âm, nho nhỏ, được ôm ở trong lòng ngực của đứa trẻ kia.

— Đó là ký ức thật lâu thật lâu trước kia.

“Cái gì...?” Trong lúc những người còn lại nhất thời còn không có phản ứng lại đây, Kaori trước tiên hít một hơi thật sâu. “Cố lên đi, Atsushi-kun, chấm dứt trận chiến tranh này, nếu như có thể, thay tôi đưa cho Herman Melville —” Cô dùng một chút, mới tiếp tục nói. “Sensei, mang theo đồ vật giống nhau đi.”

Tuy rằng không biết nên nói cái gì mới tốt, từ đầu đến cuối Atsushi không hiểu được Kaori rốt cuộc đang nói cái gì. Nhưng là chỉ có những này, hẳn hiểu được ý tứ câu Kaori, nhìn hai người bọn họ Dazai cũng không hề nói một câu, chính là im lặng nheo mắt lại.

— Cuối cùng, vào lúc cá voi trắng rơi xuống, trước khi hủy diệt hết tất cả, giống như tất cả chuyện xưa có kết cục hoàn mỹ đã xong xuôi hết, Kyouka Izumi cũng đã trở về công ty thám tử vũ trang.

Nếu như muốn nói đến việc ai là người cao hứng nhất thì...

Kaori nhớ tới ngày đó, Akutagawa cũng côi vượt lên đảm nhiệm việc chiến đấu mà bị thương, mệt mỏi, thật thế không chịu nổi đứng ở trước mặt Dazai. Cô liền nhịn không được muốn cười.

Cái vẻ mặt “Chết cũng không tiếc” kia, thật sự làm cho người ta buồn cười nha.

Đương nhiên... Phương pháp giải quyết nhanh nhất, vẫn là đem hắn đưa cho bác sĩ Akiko.

Vì thế, ngoại trừ các vị ở công ty thám tử vũ trang, Motojirou Kajii và Sakaguchi Ango. Lại có thêm người mắc phải căn bệnh tâm lý tên là “Nhìn thấy Yosano Akiko thì cả người đều đau”.

Ban đêm, khi công ty thám tử vũ trang mở tiệc chúc mừng, có người gõ cửa ở trong công ty. Khi Atsushi chạy tới mở cửa ra thì, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Herman Melville cùng với một người trẻ tuổi không biết tên đứng ở ngoài cửa.

Herman Melville ăn mặc một thân tây trang, trên đầu đội một nón phục cổ thân sĩ, tháo mũ xuống đặt ở trước ngực mình nói với Atsushi. “Thật cao hứng lại được nhìn thấy cậu, thiếu niên. Nhưng mà tôi tới đây không phải là vì quấy rầy mọi người vui vẻ đoàn tụ.” Ánh mắt của ông lướt qua những người khác, bản khoản một lúc sau, dừng ở trên người Kaori đang mỉm cười vui vẻ.

Kaori đưa tay vén lên ở ở trước, hướng về phía hắn hơi cúi đầu, mỉm cười.

Ông lão đứng đó thật lâu, mới đem mũ đặt ở trước ngực hơi cúi người chào với Kaori — Trên khuôn mặt đã có tuổi kia, râu tóc trắng xóa, hiện ra vẻ mặt được nhìn thấy người thân nhiều năm xa cách — Nước mắt giống như muốn chảy xuống dưới, nhìn kỹ lại thì không hề có.

Thủy chung không có một câu đối thoại, Herman Melville mang mũ lên xoay người rời khỏi công ty thám tử vũ trang.

“A ~ xem ra Kaori-chan còn giấu diếm rất nhiều tiểu bí mật thôi.” Dazai cầm ly rượu tựa vào trên quầy bar bên cạnh Kaori, nghiêng mặt cười nói với Kaori.

“Cũng vậy?” Kaori quay về với một mỉm cười.

Dazai cười mà không nói, giờ Vodka trên tay mình lên. “Vi bí mật cùng ly.”

Kaori đành phải cười cầm lấy ly nước cam trên tay mình, va chạm vào ly câu hấn một chút. “Vi bí mật cùng ly.”

— Mỗi một người đều sẽ có đi, một bí mật nho nhỏ. Nếu không bị hỏi đến, liền im lặng chôn dấu.

— Nếu như là người kia còn muốn hỏi đâu?

— Vậy thì nói cho người đó biết đi.

Dù sao, ở trước mặt hấn cũng không có bí mật nào đáng giá bị giấu đứng lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kể tiếp chính là hằng ngày đi, ta không đem Đà Tư phóng xuất ... Nga văn học này một khối tác giả đặt ra, ta phi thường không thích. ... OTZ

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Máu tươi từng giọt, từng giọt rơi xuống trên mặt đất, người thanh niên cả người tối đen lau vết máu trên mặt, giống như đã trải qua một hồi đánh nhau vậy hăm tàn khốc đã man. Trên đầu của hấn dính đầy vết máu, quần áo vạt áo cũng ướt sũng, mang theo chút mùi rỉ sắt của chất lỏng màu đỏ.

Người sở hữu năng lực đặc biệt Akutagawa Ryuunosuke, là ma quỷ giết người chịu sự quản lý của Mafia Cảng — Bị người khác sợ hãi, tránh né, truy nã.

Chiến đấu thực kịch liệt, trên người hấn cũng có không ít thương, trên mặt người thanh niên hiện lên một chút đỏ ửng vì đã mắc bệnh, hấn che miệng lại ho khan vài tiếng — Nhưng mà trong nháy mắt, ngay tại lúc tinh thần hấn đang lơ lửng — gần như là theo bản năng, hấn lấy Rashomon dựng thẳng lên làm tấm chắn, chặn đứt mùi truyền đến khoảng không, nhưng mà ở giây tiếp theo, tâm mắt liền biến hóa thay đổi.

Mọi thứ xung quanh trở nên cao lớn, không gian trở nên vụn vặt lên, trở thành màu sắc đa dạng, ngay cả đèn neon đã bị phá vỡ đều giống như đang khiêu vũ, cũng trở nên vụn vặt lên như thế —

Rashomon không hề đáp lại.

— Đây là một chuyện mà ngay cả một lần đều chưa từng xảy ra.

“Cái gì mà thuộc hạ có khả năng vĩ đại chứ...” Âm thanh thanh thúy của cô gái vang lên ở phía trên, cô gái mặc bộ quần áo mà phần vạt dưới của chiếc váy lại lộn xộn phức tạp rồi bù xù, ngồi xuống trên chiếc ghế lỏng lẻo nổi lơ lửng ở giữa không trung. Về mặt thất vọng nhìn thấy cảnh tượng đầm máu ở phía dưới. “Chẳng qua... nếu như ngươi đã thắng được cũng đã rất giỏi rồi bọn họ chính là tội phạm có năng lực đặc biệt bị treo giải thưởng, tiền thưởng cao ở nước Anh đó nha. Lại có thể giết chết toàn bộ, ngươi cũng rất là lợi hại đâu.” Cô mặc tất chân màu trắng, chân nhỏ không ngừng di chuyển lên xuống, đối với cảnh tượng đầm máu này làm như không thấy, giống như đã sớm quen với cảnh tượng này từ lâu.

Cô nhẹ nhàng nhảy từ trên ghế xuống, vươn tay nắm chặt thứ nổi lên ở bên trong vũng máu kia, là một chú chó con nhỏ nhỏ màu đen. “Đúng lúc, tôi đây muốn đi gặp người bạn qua thư từ của mình, bắt lấy ngươi làm quà gặp mặt lần đầu đi?”

Dù sao còn có chút đáng yêu.

Từ sau hợp tác chiến đấu với nhau, Kaori liền chưa có gặp qua Akutagawa, tuy rằng loáng thoáng có thể đoán ra được nguyên nhân đối phương là vì trốn

tránh chính mình nên mới không nhìn thấy. Trong lòng Kaori còn có chút cảm thấy khó chịu, bất quá hôm nay không thể để lộ ra vẻ mặt sầu mi khổ kiếm được. Bận trên thư từ từ London về nước. Cô đã đáp ứng với Elise là phải đi cùng với em ấy vui chơi ở trong thành phố Yokohama một đoạn thời gian.

Đã đến thời gian ước định gặp mặt, Kaori ở nhà ga nhận ra được người mình muốn tiếp nhận. Ăn mặc trang phục tơ tằm, đồ trang sức trên dù hiện đại bằng bạc, mặc chiếc váy rậm rạp rồi bù. Cho dù vẫn là khuôn mặt hay là phong thái, hoặc là giọng điệu khi nói chuyện, đều vô cùng đáng yêu không thể xoi mói.

“Elise!” Kaori đứng lên hướng về phía cô phát tay.

“Chị là... A, Kaori ~” Trên tay phải Elise còn mang theo một lồng sắt, bên trong là một con vật nhỏ màu đen vẫn còn đang ngủ, không hề nhúc nhích.

“Đây là...?”

“Ừm... Trên nửa đường đi nhặt được con chó nhỏ, trước kia không phải chị đã nói là thích loại động vật nhỏ này sao? Nhìn thấy thực đáng yêu cho nên mang đến tặng cho chị đó.” Elise giờ lồng sắt lên, từ bên trong đem chú chó con nhìn qua vô cùng gầy yếu, đang hấp hối tha đi ra ngoài.

“Ai nha, dịu dàng một chút nha.” Kaori vươn hai tay đem chú chó con gầy yếu này ôm ở trong lòng ngực, cả người nó còn nóng hơn so với túi chườm nóng. Nếu không phải bụng của nó còn đang phập phồng, Kaori gần như đã nghĩ chú chó con này đã muốn chết. “Mọi người trong công ty thám tử vũ trang không thích chó lắm đâu.” Cô có chút khó xử nói.

“A, vậy vứt bỏ là được rồi.” Elise mở tay ra tùy ý ra lời đề nghị.

“Không được.” Kaori quyết đoán cự tuyệt lời đề nghị này. “Đứa nhỏ này nhìn qua đã bị thương, bộ dáng còn giống như thực gầy yếu, ra bên ngoài nhất định sẽ chết — Quên đi, đáng yêu như vậy, Naomi các cô ấy nhất định sẽ thích.”

“Đúng rồi, chị nói công ty thám tử vũ trang là một nơi như thế nào a. Mang em đi đến đó tham quan đi, em muốn đi thôi, muốn đi thôi ~” Elise dính chặt ôm lấy cánh tay Kaori làm nũng.

“Được thôi, dù sao cũng muốn mang em đi mà... Đúng rồi, chị đã làm cho em một chiếc bánh chocolate ngàn tầng nha.”

“Oh yeah! Yêu chị chết mất ~”

Vào lúc mơ mơ màng màng, giống như nghe được người kia âm thanh... Akutagawa chậm rãi mở mắt. Sau đó phát hiện tầm mắt của chính mình ngang nhau với người con gái ngồi cùng bàn, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, lại phát hiện chính mình đang nằm ở trên đùi cô gái... mềm mại lại ấm áp.

“Naomi cậu xem này, con chó nhỏ này rõ ràng là màu đen, trên lỗ tai lại hàm chứa một chút màu trắng đầu — Thật sự rất là đáng yêu.” Kaori nhẹ nhàng vuốt ve tên nhóc đang nằm ở trên đùi mình, người sau mạnh mẽ run rẩy hai cái, bộ dáng giả dựa đã nghĩ muốn đứng lên.

“Ai nha, dọa tôi rồi sao?” Naomi tiếp cận lại đây, nhìn thấy cả người chú chó con đều xù lông lên, nghe răng trợn mắt. “Không biết đã được đi tiêm ngừa đại hay chưa ôi chào...”

“A... Trước khi đến nơi đó, trước thử nhìn xem giới tính là đứa bé nam hay đứa bé gái đi?” Mặc dù Haruno là mèo khổng, nhưng mà những cô gái đối với động vật nhỏ xù lông gần như đều không có bất kỳ sức chống cự nào. Vì thế cũng đến gần, một bên nhìn thấy “Món quà tặng chú chó nhỏ của người bạn qua thư của Kaori”, không biết vì cái gì cô cảm thấy đứa nhỏ này hẳn là... vô cùng hung dữ.

“A, đúng rồi.” Một câu nhắc nhở của Haruno, Kaori mới ôm lấy con chó nhỏ liền tính toán trở mình nó nhìn xem thử. Kết quả con chó nhỏ liều mạng giãy dụa cả lên. Một mình Kaori không có nắm vững, tên nhóc kia ngã trên mặt đất “rầm” một tiếng, phát ra một tiếng gào thét.

“A a!” Kaori cũng nhin không được kêu hét lên, sợ tới mức vội vàng đem con chó nhỏ ôm lấy đến kiểm tra, xem thử có bị thương khi té xuống hay không. Cũng may từ đây cũng không tính là cao, khi ngã đến đất cũng không có sự tình gì.

“Đề nghị mọi người không cần như vậy nga, sẽ bị cắn.” Elise ở một bên nhét vào trong miệng mình đầy bánh ngọt chocolate ngàn tầng, Elise ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn thấy Kaori ôm con chó nhỏ. Lộ ra một vẻ mặt ý vị thâm trường.

“Không có a, là một đứa nhỏ thực ngoan đâu.” Kaori vuốt ve đầu của tên nhóc kia, người kia dường như cố gắng muốn lui thành một đoàn, né tránh tay cô. “Giống như... không qua thích chị đâu.” Kaori lộ ra vẻ mặt có chút thất vọng. “Bất quá chị sẽ nuôi dưỡng nó thật tốt. Trước hết cho nó ăn một chút lòng đỏ trứng để bổ sung dinh dưỡng đi, gầy yếu đến mức đáng thương đâu.”

“A, tôi cũng muốn sờ a.” Naomi vươn tay, “A nha!” Con chó nhỏ bỗng nhiên lại cắn một ngụm về phía bàn tay cô vươn tới, may mắn cô thu tay lại nhanh chóng, bằng không thật sự sẽ bị cắn một ngụm thật chắc và đau đớn. “Cái gì chứ, rõ ràng đối với Kaori-san dịu ngoan như vậy, chỉ cho phép mình Kaori-san sờ thôi.” Haruno ở một bên xê dịch thân mình, cũng không cảm thấy tên nhóc này đáng yêu.

Rõ ràng vô cùng hung dữ chết đi thôi!

— Tính cách này, rất giống với người kia đâu. Kaori nhin không được cười ôm lấy nó, dùng cái mũi va chạm vào cái mũi ướt sũng của con chó nhỏ. “Đặt tên là gì mới là tốt đâu?” Cô nhìn xem phần lông mi của con chó nhỏ có vài sợi lông ngắn, nhin không được bật cười hi hi một chút. “Gọi là Akutagawa-kun được không?”

Không tốt, tuyệt đối không tốt.

Akutagawa tuyệt vọng nghĩ đến — hẳn cũng không sợ cái chết, cũng không sợ hãi sẽ bị thương. Nếu như tách nghề nghiệp của hắn ra đến mà xem, sẽ hiểu được hắn là một người đứng tách biệt, chính là hiện tại hắn đã muốn có điểm tuyệt vọng.

— Đúng rồi, nơi này là công ty thám tử vũ trang... Chỉ cần Dazai-san chạm nhẹ vào một... Không, cái bộ dạng vô cùng buồn cười này, làm sao có thể hiệ nra trước mặt Dazai-san đâu chứ?

“Nói giỡn thôi, gọi là Bé Đen là được rồi.”

— Không, cái tên này, càng tuyệt vọng.

Người thanh niên hóa thân thành chú chó nhỏ, đối với năng lực đặt tên của người con gái khi chính mình còn thiếu niên đã yêu say đắm, lại một lần nữa cảm nhận được sự tuyệt vọng.

Đúng, sáu năm trước khi cô đã thu nhận và giúp đỡ chú chuột trong nhà kho đặt tên là Chit Chit đã muốn thực quá phận...

Nằm sấp vào trên đùi Kaori, phát hiện cô gái đã muốn bắt đầu cao hứng, phần chân chuẩn bị đi làm giấy thu nuôi bạn chó nào đó, mua vòng đeo cổ, chuồng chó thì cứ đợi từ từ, Akutagawa hiểu được...

Nếu hắn có thể khôi phục, nhất định sẽ giết cái kẻ đã sử dụng năng lực này lên trên người mình, còn dám nghĩ muốn đưa chính mình cho Kaori.

Không, dù cho không thể khôi phục, cũng tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối muốn cắn từ cái tên đầu sỏ gây nên chuyện này.

Giống như là đã nhận ra được sát khí của chú chó nhỏ, Elise một mực vui đầu ăn bánh ngọt ngẩng đầu lên, đối với con chó nhỏ làm một mặt quý.

“Đúng rồi, em còn không có tự giới thiệu về mình đi?” Cô cười tủm tỉm địa hướng về phía Naomi cùng Kirako nói — Đồng thời cũng là hướng về phía Akutagawa.

“Em gọi là Elise, Elise Mori.”

“Mori...” Naomi có dự cảm không hề tốt lành.

“Ồi chào, chính là cái ‘Mori’ mà chị đang nghĩ đến nha.” Elise hồn nhiên hiểu được chính mình đã nói chuyện gì đó vô cùng trầm trọng, đối với Naomi cùng Haruno đang lộ ra vẻ mặt kinh hách, thề lười ra. “Còn xin hãy giữ bí mật rồi ~”

“... Giữ bí mật cho người cái quý gì chứ!” Haruno kêu thảm thiết vang vọng cả quán cà phê.

Elise Mori lại đem tầm mắt dừng ở trên người con chó nhỏ trong lòng ngực Kaori. Ánh mắt kia, lại truyền đến một tin tức.

— Lại oán hận tôi nữa à?

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Là một đứa bé nam rất khỏe mạnh. Mặc dù thể trọng hơi nhẹ một chút, nhưng mà tổng thể mà nói thì một chú chó lang thang như thể này, thân thể này đã được xem như là khỏe mạnh.” Bác sỹ thú y đem con chó nhỏ ôm trả lại cho Kaori. “A, cô có muốn đặt hẹn trước để năm sau làm giải phẫu triệt sản...” Lời vừa nói ra khỏi miệng, cả người hắn lập tức run lên một.

... Áo giác sao? Bác sỹ thú y run rẩy hai vai, nhưng mà Kaori lại đem con chó nhỏ đang làm bộ dạng buồn bực ôm vào trong ngực. “Không cần, vô cùng cảm ơn ngài.” Cô cúi người mình xuống chào, ôm con chó nhỏ đi đến ra ngoài. “A, nhưng mà lời đề nghị giải phẫu hạn chế sinh đẻ này giống như cũng rất có lý nha... A nha, chị chỉ nói giỡn thôi, đừng cần chị mà.”

Tuy rằng là há mồm ra ngậm lấy ngón cái của Kaori, nhưng trên thực tế ngay cả sử dụng khí lực cũng không được tính là mạnh. Hiện tại Akutagawa không biết rõ lắm làm thế nào mới có thể khống chế được khí lực của chính mình, không đến mức làm cho răng nanh cắn Kaori bị thương.

“Thật đáng yêu.” Kaori đem hắn ôm lấy đến cạo cạo. “Về nhà đi.”

Elisa cũng không có cùng cô ở cùng một chỗ. Từ sau sự kiện lần trước, Kaori lại thu dọn về trong gian nhà của chính mình, kiểu cách ngôi nhà cũ kỹ với hai tầng lầu, có một sân nhỏ để cho một người như cô có thể gieo trồng các loại rau dưa hoa quả. Hiện tại trong cái sân nhỏ này vốn hẳn là có thêm một chú chó nhỏ, nhưng mà...

Nguyên nhân bởi vì con chó nhỏ này còn rất nhỏ, thân thể cũng gầy yếu. Thời tiết bây giờ đã muốn bắt đầu chuyển lạnh, cũng không thể để cho nó ngủ ở trong sân, khi đem nó ôm đi đến chỗ bác sỹ thú y kiểm tra, bác sỹ thú y cũng nói nhiệt độ cơ thể của nó so với những chú chó con khác thấp hơn rất nhiều. Tuy là chó hoang, thân thể lại ngoài ý muốn rất sạch sẽ, đã không có ký sinh trùng, cũng không có con rận. Thậm chí ngay cả món ăn ngon tuyệt vời độc nhất thuộc về loài chó cũng đều không chịu ăn.

Đem chú chó nhỏ buồn ngủ đặt trên ghế sofa có trải khăn mặt xong, Kaori quyết định đi tắm rửa một, sau đó đi làm một chút cơm dinh dưỡng cho chú chó con. Tuy rằng trước kia chưa từng làm tới, thế nhưng mọi việc đều luôn luôn phải có lần đầu tiên thôi.

Tuy rằng đối với việc sắp xếp công việc cô rất tâm đắc, cũng am hiểu việc chăm sóc trẻ con, nhưng từ trước đến nay việc chăm sóc chú chó con thì là lần đầu tiên... Trước đó ở công ty thám tử vũ trang cũng đã thử qua, đứa nhỏ này căn bản không chịu ăn thức ăn dành cho chó a.

Bất quá, nghĩ đến cũng có một chút động vật nhỏ, có thể là do trời sinh liền không thích những đồ ăn được chế biến sẵn này đó, Kaori cũng chỉ giống như tự mình cân nhắc việc nuôi dưỡng nó — Cái này dù cô có sửa như thế nào thì cũng không sửa được tật xấu của mình, dễ dàng cứng chiều sinh mạng đáng yêu.

Akutagawa bởi vì mệt mỏi mà đang ngủ. là vì nghe được mùi hương nên tỉnh lại, phát hiện chính mình nằm ngủ ở trên sofa. Sau khi lột người vào tắm thâm lỏng, đứng lên nhìn thử, đối với hần mà nói độ cao có chút làm cho hần có ý nghĩ muốn say ghế sofa. Nhíu chân mày, sau khi lui về phía sau hai bước, hần đã nhảy từ trên ghế sofa đến đất.

Theo mùi hương tìm được phòng bếp rồi, lại nhìn đến Kaori khoác chiếc áo khoác khăn tắm, sần mi khó kiểm nhìn vào cuốn sách dạy nấu ăn trong tay nhẹ giọng nói thầm “Ai nha, cái này nói là muốn cho vào một chút, nói không cần cho vào, như vậy rồi cuộc có nên cho vào hay không vậy.” Về mặt có rồi rầm nhìn thấy cả rồi đã được cắt nhỏ, cau mày làm vẻ khó xử.

Akutagawa ngồi ở cửa, nghiêng qua một bên... Nhìn thấy dáng điệu như thế này của cô — nhiều năm trước kia, có lẽ Yayoi cũng là như thế này, nghiêng đầu nhìn vào trong quyển sách nấu ăn, rồi rồi rầm đến cuối cùng nên làm món cơm dinh dưỡng nào cho hần thì mới là tốt. Sau đó, hần lại nghĩ đến tính tình tùy hứng hồ đồ của chính mình, vì để kiểm tra đường ranh giới cuối cùng của Yayoi có dễ dàng tha thứ cho mình hay không mà đi đánh đổ — Tâm huyết cô đã rồi rầm thật lâu rồi mới quyết định.

Phản ngược lại cảm thấy buồn bã lên.

“Nha, em tỉnh rồi?” Kaori cảm nắp nồi vung lên, nhìn thấy chú chó nhỏ ngồi xỏm ở cửa cúi đầu. Thẳng cho đến khi cô xoay người lại, Akutagawa mới nhìn thấy rõ bao bọc bên trong khăn choàng tắm của cô là hình dáng phong cảnh nào —

— Cái cô gái này, rồi cuộc cô đang mặc bộ trang phục không biết trong sạch gì thế không biết —

Tiếng kêu rên hoảng hốt lo sợ liên tiếp từ cái giọng non nớt của chú chó con rít gào ra ngoài, Kaori bị cái tiếng kêu này làm cho hoảng sợ. “A, em chán ghét chị sao?” Cô cầm thìa lộ ra vẻ mặt thất vọng. “Chỉ có điều không có quan hệ gì hết, chị vô cùng thích em đâu, không biết vì cái gì...” Nói như vậy, cô không để ý hành động xoay người muốn chạy trốn của Akutagawa, thuận tiện một phen đem chú chó con cầm lên ôm vào trong ngực. “Tổng cảm thấy em đặc biệt giống người kia — “

Con chó nhỏ trong lòng ngực còn đang liều mạng giãy dụa. Vì phòng ngừa lại một lần nữa tuột tay làm hại đứa nhỏ này lại ngã nhào xuống đất, Kaori cũng chỉ có thể dùng sức ôm lấy nó, sau khi quý xuống buông tay ra. Akutagawa chiếm được tự do chạy tới phía sau cửa, đưa lưng về phía Kaori mặc cho cô có kêu gọi như thế nào cũng không chịu đi ra.

Chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng này.

Chưa bao giờ gặp qua người này mặc loại quần áo theo phong cách này.

Quả thực đúng là một cú đánh mạnh sâu vào trong.

Nhìn thấy thân thể của con chó nhỏ đều đang phát run, Kaori thở dài, xoay người từ trong nồi nước ra một phần thịt gà đã được luộc chín lòi ra xương ngực, đặt ở trong cái đĩa. “Chị để ở trong này, có chút nóng nha, đợi từ từ mới có thể ăn.”

Nói như vậy xong cô lén lút lui đi ra ngoài, sau đó tránh ở một bên nhìn trộm, nhìn tính cảnh giác cực cao của con chó nhỏ này có chạy tới đó ăn hay không. Ừm, thịt luộc cùng với thịt gà vẫn còn rất là nóng, cô tuyệt đối sẽ không để cho đứa nhỏ này hiện tại đã bắt đầu ăn là được.

Biểu cảm xù lông mặc dù cũng không có cảm xúc gì tốt, nhưng mà... Trong nháy mắt, mới vừa rồi hần bị Kaori ôm vào trong ngực, quả thật đã bị cọ tới vị trí mềm mại.

Hần đã sớm không phải là một tên nhóc như năm đó. Đương nhiên biết cái ôm ấp như vậy có cái ý nghĩa gì, nhất định bây giờ cô ấy đang trốn tránh ở cửa nhìn lên đi.

Akutagawa đau đầu lên, cái liếc vừa rồi, thuộc loại cô gái, thân thể phát dục rất tốt tràn ngập mùi hoa thanh xuân. Phần cổ tinh tế tao nhã, đường cong

Tất cả đều nhìn thấy, không sót một nào.

Thế nhưng, nếu là thân thể như vậy, thân cận với cô nhiều một chút thì cũng là không sao cả, đây là chuyện khi thân còn là con người không làm được. Nghĩ như vậy, lại cảm thấy tịch mịch cùng với thật đáng buồn lên.

Ngũ như vậy, hắn đi tới trước cái đĩa, cái miệng nhỏ ăn từng chút một bữa tối mà Kaori đã vì hắn mà chuẩn bị. Mà Kaori ở ngoài cửa nhìn thấy hắn cuối cùng cũng đã ăn cái gì đó, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ước chừng bởi vì nguyên nhân là vì hắn đã biến thành chó con, sau khi Akutagawa ăn xong thì liền cảm thấy buồn ngủ không ngừng được. Đi xong hai bước rồi mới tìm cái góc nhỏ cuộn mình thành một đoàn, nặng nề ngủ. Kaori nhìn thấy thân hình nhỏ nhỏ, màu đen mà gầy yếu này cuộn thành một đoàn, nhìn không được nhe tay nhe chân, tiêu sái đi đến ôm lấy nó để ở bên cạnh gối nằm của mình. Hơn nữa còn đắp một tấm nệm lông lên trên người nó.

“Ngủ ngon nha, Bé Đen.”

Cảm giác khi ngủ này có hương vị vô cùng ngọt ngào, gần như là không có nằm mơ thấy giấc mơ nào. Khi Kaori mở to hai mắt ra nhìn, lại phát hiện Bé Đen vốn hẳn là nằm ngủ ở bên cạnh gối nằm của mình đã không có bóng dáng.

Ừ, chính là ý nghĩa trên mặt chữ, đã không có.

Thay vào đó, chính là một khuôn mặt đang nhú mày, nhìn qua thì giấc ngủ không được sâu, giống như còn đang nằm mơ thấy một ác mộng.

Khuôn mặt xinh đẹp lại rạng rỡ, phần tóc thật dài bên thái dương rơi tán xuống dưới, phần cuối để lộ ra một màu trắng mờ mờ ảo ảo. Cảnh quan thật sự rất đẹp, nhưng mà...

[illegible]

“Akutagawa-kun anh, cái đồ biến thái, sắc lang, đái khốn nạn! ! ! !”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chú chó con thật đáng yêu 【 Này 】

Aukutagawa: ... Tôi là vô tội a? Rõ ràng đem người đem tôi ôm đến trên giường là cô ấy mà?

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 23

Tiếng thét của cô gái thật sự quá mức chói tai, giấc ngủ của Akutagawa vốn đã không tốt rồi, vì thế tiếng thét chói tai này giống như ma âm xò xuyên lỗ tai, đem hẳn bừng tỉnh từ trong lúc ngủ mơ. Sau đó, lập tức hiểu được tình huống gì đã biến thành dạng hoàn cảnh gay go nào.

Kaori dùng ánh mắt như nhìn vào một tên biến thái. Mà hắn thì làm chuyện càng ngu xuẩn hơn, bắt lấy cổ tay của cô đem cô kéo lại đây, dùng một tay bưng kín miệng của cô.

Nói thật, tiếng kêu của cô ấy làm cho lỗ tai của hắn rất đau...

Ảnh mắt Kaori càng thêm phức tạp , Akutagawa chỉ có thể thờ dài. “Trước hết làm ơn đừng thét chói tai nữa, kẻ hèn này có thể giải thích nguyên nhân của cảnh tượng lần này.”

Cô gái trừng mắt nhìn con người, ý bảo hẳn trước hết đừng bịt kín miệng mình nữa, Akutagawa lấy tay ra, lại không nghĩ câu nói đầu tiên cô nói khi mở miệng ra là. “Bé Đen của em chạy đi chỗ nào rồi...”

“... Trước hết không cần lo lắng cho con chó hoang ngu ngốc kia được không?”

“... Cho tới bây giờ thì em chưa từng nói qua Bé Đen là chó.”

“ ”
...

Nhìn thấy vẻ mặt của Akutagawa rõ ràng chính là trầm lặng mà chống đỡ, Kaori rút tay mình ra đặt ở trên trán, vẻ mặt mệt mỏi nhắm mắt lại. “Em thật sự là kẻ ngu ngốc, lại có thể thật sự nghĩ rằng con chó nhỏ không đủ đáng có thể biểu hiện ra tính người. . . Là trò đùa quái đản của Elise-chan sao?”

“...” Akutagawa lại một lần nữa trầm mặc xuống dưới, “Thứ cho tôi nói thẳng, người bạn qua thư của em thật sự là một người vô cùng nguy hiểm.”

“Điều này em đã sớm biết.” Kaori cười lắc lắc đầu, “Ừm... Akutagawa kun, trước hết có thể đứng lên khỏi người em được không? Như vậy...” Trên mặt của cô hiện lên một chút đỏ ửng, xoay qua... không đi nhìn mặt Akutagawa, mà cái đầu uốn éo này lộ ra sườn cổ cùng với cái lỗ tai tinh xảo vốn đã được ẩn mình ở giữa làn tóc đen dày đặc kia.

“Kaori-chan, tôi đưa cho Bé Đen... Oa a a a a a a a a a a a !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Lại một trận tiếng thét chói tai làm cho người ta sợ hãi đâm vào trong đầu Akutagawa ‘ông’ một tiếng, hấn theo bản năng muốn phát động Rashomon —

“Oa! Không cần dùng năng lực mà!” Trong nháy mắt Kaori liền hiểu rõ hắn nghĩ muốn làm cái gì, ôm phần đầu cổ của hắn, làm cho toàn bộ khuôn mặt của hắn đều vùi vào trong bộ ngực mềm mại của cô.

Haruno mang theo túi xách đựng chó, sợ hãi tới mức ngồi ở trước cửa phòng của Kaori không thể động đây.

“Hần hần hần... Cậu cậu cậu.” Haruno há to miệng ra, nâng ngón tay lên chỉ vào phía Akutagawa đang ở trên giường của Kaori. “Mafia Càng... Akutagawa... Các người... Cậu... Kaori-san... Cồ..” Cô lắp bắp run rẩy nắm tay lại chỉ. “Cầm thú! Kaori tiểu thư còn chưa có trưởng thành đâu đấy!”

... Vẫn là nên giết người diệt khẩu đi. Trong nháy mắt, Akutagawa liền như vậy, hiểu được phần thể giới cố tình gây sự này vẫn là nên hủy diệt thì tốt hơn.

“A... Thật ra mọi chuyện không phải là như thế, Haruno-san.” Kaori buông Akutagawa ra, đi từ trên giường xuống dưới, sau đó đóng cửa lại. Đem một mình Akutagawa đang hôn dỗi khóa ở tại trong phòng, phòng ngủ hắn bỗng nhiên nổi trận hung bạo lên.

Mặc dù... Biết không thể sử dụng được.

“Cậu không có chuyện gì đi!” Haruno không biết lấy dũng khí từ đâu, cầm lấy tay Kaori, cời áo khoác từ trên người mình xuống bao bọc trên người Kaori. Lôi kéo Kaori, nghĩ muốn chav trốn ra bên ngoài.

“À, không phải như thế, mọi chuyện đều không có... Thật ra chính là một hiểu lầm.” Kaori lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười. Sau đó cánh cửa ở phía sau mở ra “Cùm cụp” một tiếng, Akutagawa từ trong tủ quần áo tìm được cái áo len cùng với quần dài vừa người kéo cửa ra, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Haruno. Chỉ là ánh mắt này liền đủ làm cho lòng tơ cả người Haruno đều dựng thẳng lên như mèo xù lông.

“Akutagawa kun, làm ơn nhanh chóng vào trong đi, chờ em giải thích xong với Haruno rồi trở ra a!” Kaori cảm thấy được chính mình đều nhanh muốn khóc đi ra.

“Nếu muốn biết và vân vân gì gì đó thì tự chạy đi hỏi Elise Mori. Trước khi kẻ hèn này muốn thay đổi chủ ý, tính toán muốn cướp đi sinh mạng của người để diệt khẩu thì, nhanh chóng mang theo đồ vật của mình rời khỏi nơi này đi. “Akutagawa hiện ra bộ dáng hung ác.

Haruno chỉ cảm thấy hai chân của mình đều đang phát run, nhưng mà cô vẫn kiên quyết đứng chắn ở trước người Kaori. “Tôi tuyệt đối sẽ không đem Kaori tiểu thư giao cho loại người như ngươi! Trước đó còn nghĩ rằng người đối với Kaori-san là... Hiện tại xem ra người chẳng qua chính là một kẻ cầm thú mà thôi!”

“Thù vị, ý tứ của tác hạ là... Tính toán chọc giận tại hạ sao?” Cho dù Akutagawa nói đến loại lời nói đáng sợ này, cách dùng từ của tương đương là lịch sự.

Kaori ở một bên khóe miệng run rẩy. “Akutagawa kun... Anh trước hết cứ từ từ...”

“Em cầm mõm trước đi.”

“...” Kaori chỉ cảm thấy chính mình nhanh chóng muốn động thủ đi đánh người. “A-ku-ta-ga-wa-kun?” Khóe miệng cô run rẩy nói ra từng chữ một. “Anh vừa mới bảo em làm cái gì?” Thất sự ngay cả Đức Phật cũng đều phải phát hỏa.

“...” Người thanh niên nhạy cảm, cảm nhận được lửa giận truyền từ trên người Kaori đến đây, ngậm miệng lại ôm cánh tay mình tựa người vào trên khung cửa, quay đầu không thèm nhắc lại. Nhưng về mặt lại giống như nhen thành một bùng đầy lửa giận.

Ba phút sau, ba người rút cuộc có thể ngồi xuống để nói chuyện thật tốt, về tình huống mà Haruno nhìn thấy khi nãy.

“Cho nên...” Haruno uống một ngụm trà, “Elise-san cũng là người có năng lực đặc biệt sao?”

“Ừ, hơn nữa tình huống tương đối phức tạp, cho nên...” Hai tay Kaori chấp trước ngực, nói lời kính nhờ với Haruno. “Mọi chuyện thật sự đều không có xảy ra chuyện gì, chuyện này hôm nay, vẫn là xin nhờ cậu giữ bí mật với cha nuôi đi.”

Nếu không Akutagawa-kun thật sự sẽ bị đánh chết ...

“...” Kirako thở dài một hơi. “Rốt cuộc cậu cũng là tính toán bao che cho hắn. Hơn nữa chuyện này được xem như là Mafia nội chiến sao?” Dù sao thì... Elise-san cũng là con gái của vị Mori-sama kia... Đi?

Hay vẫn là cháu gái? Dù sao thì nhìn thấy bộ dáng kia của Mori-sama giống như chịu đựng lo âu.

“Cũng không phải nội chiến.” Kaori nắm tay đặt ở trên trán làm bộ dáng đau đầu muốn chết. “Chỉ là Elise tương đối mạnh mẽ mà thôi.” Đại khái là muốn thông qua chuyện như vậy để khiến cho ngài Mori Ogai kia chú ý đi.

Tiếp đó, Akutagawa đứng lúc trở thành mục tiêu đầu tiên.

Phải sau đại khái còn có thể có vài thành viên Mafia khác gặp nạn. Cho dù thế nào trước hết vẫn nên để cho Akutagawa xách đi trở về đi.

Akutagawa đối với cách nói “Elise tương đối mạnh mẽ” của cô tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý.

Rốt cuộc, sau khi Haruno cất bước rời đi, Kaori mới xem như được thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau đó nhìn thấy Akutagawa ngồi quỳ gối trước bàn nhỏ, vẻ mặt bình tĩnh uống trà, một lát sau mới lộ ra một mỉm cười. “Ăn xong bữa sáng lại đi sao? Muốn ăn món khô hay là món nước?”

Akutagawa ngừng đầu lên, “Com cá trác chiên.” Hắn không lưu tình chút nào chọn nói một món com.

“A, phân biệt người sống khá giả nha, em không có mua a.” Kaori lộ ra vẻ mặt giống như bị khi dễ.

Lúc này trên khuôn mặt của người thanh niên mới hiện ra vẻ mặt rất nhỏ, nếu như là nhìn kỹ, ánh mắt có hơi cười lên, giống như đang cười trộm. Nhưng mà biểu tình này liền lướt qua trong giây lát, hắn lại cúi đầu trở về uống trà. “Chỉ nói đùa thôi, tùy tiện cái nào cũng được, có thể ăn no là được.”

“Ồi chào, Akutagawa-kun cũng sẽ hay nói đùa sao?” Kaori nghiêng đầu cười nói, “Vậy em đi làm com trà xanh nha.”

Akutagawa cũng không có đưa ra cái ý kiến nào, chỉ là hơi gật đầu.

Sau khi ở nhà Kaori ăn xong bữa sáng thì hắn mới về tới trụ sở chính trong Mafia Cảng. Tiếp đó lập tức bị Mori Ogai kêu đi đến văn phòng.

Nhìn đến Boss chính là vẻ mặt mặc dù bình tĩnh, nhưng Akutagawa không biết vì cái gì cảm thấy được hắn giống như sắp nổ mạnh.

“Akutagawa kun... Cho cậu thời gian ba ngày, nghĩ biện pháp... Đem con gái nhỏ của Fukuzawa Yukichi kia dụ dỗ... Không, là mời đến Mafia Cảng của chúng ta đi? Mặc kệ dùng đến thủ đoạn nào.” Vẻ mặt của Mori Ogai cười như thế rồi ra mệnh lệnh.

...

Thế giới này thật sự là đang có tình gây sự a.

Akutagawa lại một lần nữa cảm thấy trái tim một mồi lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Akutagawa: Boss, sao ngài không nói sớm chứ, tôi mới đi ra từ nhà cô ấy xong.

P/s: Ta thật sự hiểu được hiện tại Mafia Cảng đã muốn trở thành một tổ chức khôi hài, dù sớm hay muộn Mafia Cảng cũng sẽ trở thành tổ chức đạo đức.

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

“Dazai-san... Lúc từ mới bắt đầu tôi đã nghĩ hời...” Kaori chống tay lên má nhìn chăm chăm Dazai đang không ngừng ngáp kia hỏi. “Đêm qua không có ngủ ngon sao? Cứ liên tục ngáp đầu, mà còn là một thân thể bị đào trống không như thế này nữa... Chẳng lẽ là đi nếm thử phương pháp tự sát mới?”

Dazai hiếm thấy nghiêm mặt một chút. “A ha ha ha, quả thật phải đi nếm thử đầu.”

— Nếu như bị người khác giết ở trên giường cũng được xem như là một phương pháp tự sát...

“Thì ra là thế, xem ra là không có thành công a.” Kaori vỗ tay. “Lần sau lại đổi sang một loại khác đi.”

Cánh cửa phòng công ty thám tử bị đẩy ra, thống đốc Fukuzawa Yukichi đẩy cửa ra, các nhân viên trong công ty đều đứng lên. “Thống đốc”

“Otou-sama.” Kaori cúi đầu cung kính, Fukuzawa Yukichi gật đầu, cho một người tiến lên từ phía sau mình.

Một người phụ nữ cao gầy, trong thời tiết như vậy mặc một bộ quân phục, phần thắt lưng có một đường áo gi-lê đẹp mắt, đường cong trên cánh tay cơ thể cũng vô cùng tốt đẹp, màu da màu lúa mì cùng với mái tóc ngắn gọn gàng. Mặc dù nhìn sơ qua mười phần giống như là lính đánh thuê ngang tàng, nhưng không hề nam tính hóa.

Kaori chú ý tới Dazai yên lặng cầm lấy quyền sở tay tự sát của mình lên che chắn khuôn mặt mình lại.

“Dazai-kun, có nhiệm vụ ủy thác dành cho cậu.” Sau khi Fukuzawa Yukichi nhìn quét mọi người trong một vòng, đem ánh mắt dừng ở trên người Dazai.

“A, hóa ra anh gọi là Dazai a?” Người phụ nữ cười bắt tay ôm ở trước ngực, “Lại gặp mặt rồi.”

“Kawabata quên biết với Dazai-kun sao?” Fukuzawa Yukichi nghiêng đầu nói chuyện với người phụ nữ, sau đó mới giới thiệu cho mọi người nhận thức. “Người này chính là bạn bè cũ của con gái đã mất của tôi, Akiko Kawabata.”

“Lần đầu gặp mặt.” Kawabata mỉm cười hướng về phía mọi người chào hỏi. Sau đó đi đến bên người Dazai vẫn như cũ đang chôn cái đầu của mình trong quyền sở tay tự sát của mình, nắm tay vỗ trên bờ vai của hắn. “Chẳng qua đây là lần gặp mặt thứ hai với Dazai-kun đi.”

“Xin chào nha.” Khóe miệng Dazai run rẩy ngẩng mặt.

“Ôi chào, xin chào a.” Kawabata lại dùng lực vỗ hắn một chút, giống như tính toán đem cột sống của hắn đập đứt vậy đó. “Quả thật trước đó đã gặp qua Dazai-kun.” Cô trả lời như vậy với thống đốc Fukuzawa. “Dazai-kun chính là ngoài ý muốn ‘Có khả năng’ a.”

“...”

Cách dùng từ này, giống như có cái gì không đúng... Lại giống như... Không có gì không đúng đâu.

Tóm lại, Dazai-kun cứ như vậy bị cái người phụ nữ đẹp trai tên là Akiko Kawabata kia kéo đi. Nghe nói là kêu đi đến văn phòng của thống đốc thảo luận một chút nhiệm vụ mới, Kaori nghĩ nghĩ, đại khái là công việc mới là cùng nhau hợp tác với Kawabata-san đi. Cách ăn mặc chuyên nghiệp như vậy, không phải là lính đánh thuê thì chính là chuyên ngành nhân viên bảo vệ.

“Như vậy, tôi cũng đi trước đây.” Kaori cầm lấy cái túi nhỏ của chính mình, khom người cúi chào với mọi người trong công ty. “Hôm nay tôi có hẹn cùng với các nữ tu sĩ, phải đi phân phát đóng góp quần áo mùa đông và đồ dùng hằng ngày. Tôi xin phép cáo từ trước.”

“Kaori tiểu thư vẫn là dịu dàng như vậy đâu.” Nhóm nhân viên hành chính quản trị cười gật đầu.

Nhưng mà ngay tại lúc chân Kaori vừa mới bước ra khỏi cửa lớn công ty thám tử vũ trang. Khi đi đến chỗ rẽ, lập tức có người che kín miệng mình, một mùi vị khác thường gắt mũi đập đến vào mặt. Cô theo bản năng muốn kêu ra một tiếng cũng không cẩn thận hít vào một ngụm, cả người đều mềm nhũn ngã xuống một bên.

— Lại tỉnh lại, cô thấy mình đang ngủ ở trên ghế sofa xa lạ. Nguyên nhân bởi vì hít phải thuốc mê, đầu Kaori có chút choáng váng, có phần nghĩ muốn phun. Bối cảnh xung quanh có chút tối, cho nên cô liền đứng lên sờ soạng tìm được công tắc mở đèn điện, sau đó phách một chút liền mở ra.

Cả căn phòng đều trở nên sáng lên, cô nhìn đến chính là Ritoru Burazā đang đánh bài lút đã từng gặp qua một lần, cùng với người nam chưa từng thấy qua mặc bộ âu phục đen đeo kính râm.

Khóe miệng Ritoru Burazā run rẩy hai lần. “Nhanh chóng tắt đèn đi, đợi Akutagawa-san trở về lại sẽ ghét bỏ chúng tôi lãng phí điện a!”

... Tôi như vậy, các người như thế nào lại đi đánh bài trong âm thầm a.

“Xin hỏi, đội Thần Lăn Đen đem tôi mang đến nơi này nghĩ muốn làm cái gì...”

“Cái gì cũng không làm.” Đi cùng với tiếng nói là một giọng nữ, nghe giống như mang theo nồng đậm oán niệm, Kaori lại bị người đặt ở trên ghế sofa.

“Oa!” Bị đặt ở trên ghế sofa, hơn nữa trên người cô còn được một người đè lên, cả người người đó đều nhanh chóng oán niệm ra oán linh màu đen, làm cho Kaori hoảng sợ. Nhìn không được nói đi ra. “Cái kia... xin hỏi cô là?”

“Hu hu hu...” Chị gái nhỏ tóc vàng đem mặt chôn ở trên ngực Kaori, bắt đầu tự mình viếng thăm mục đích của bản thân, nức nở lên. “Vì cái gì chứ.” Cô nghe ngào nói. “Rõ ràng chỉ là một cô gái nhỏ thôi mà, vì cái gì sẽ phát dục tốt như vậy, vì cái gì mà đàn ông đều thích loại hình như cô chứ... Thật sự hơi quá đáng hu hu hu, rõ ràng là ta tới trước hu hu hu...”

“Thật có lỗi a, gần đây cảm xúc tâm tình của Higuchi-neo không được ổn định...” Ritoru Burazā yên lặng che kín mặt.

“Thì ra là thế... Ichiyou Higuchi thích Akutagawa kun a.” Kaori gật đầu, rất nhanh liền hiểu rõ được nguyên nhân căn bản cảm xúc của vị Higuchi này

không được ổn định.

“...” Mặt Higuchi chôn ở trước ngực Kaori hơi đỏ lên một chút, dường như còn có khí thoát ra bên ngoài.

Kaori rút một bàn tay ra đến sờ đầu Higuchi. “Ngoan, không khóc, trước hết đứng lên khỏi người em được không?”

— Đợi cho đến khi Akutagawa-san trở về thấy một màn như vậy, đại khái sẽ bị làm cho thành con chó mù mất.

Đại khái qua được năm phút dài như thế, Ichiyou Higuchi mới lau nước mắt nước mũi từ trên người Kaori đi xuống dưới, Ichiyou Higuchi ngồi ở một bên hoàn toàn là một bộ dáng lấy khăn tay ra cắn, chảy nước mắt ròng ròng. “Vì cái gì Senpai sẽ thích một người phụ nữ như vậy chứ, anh ấy lại có thể thích cô gái còn đang trong thời kỳ trưởng thành sao? Chính là loại mặt trẻ con ngực bự này... Đáng giận, tôi cũng có tự tin về phương diện này, không hề thua kém gì cô a. QAAQ “

— Cái đề tài này vẫn không cần tiếp tục nghe xuống nữa. Tachihara Michizou yên lặng che mặt đẩy cửa ra chuẩn mắt ra ngoài.

Thời điểm khi hắn lại mở cửa ra, nhìn thấy chính là cái cô gái gọi là Kaori kia hiện lên vẻ mặt thánh mẫu vui vẻ hiền lành mỉm cười, để cho Higuchi nức nở kể ra chuyện lịch sử phần đầu của mình, về những năm đi theo bên người Akutagawa vì muốn lấy được sự tán thành của anh ấy mà ăn nhiều gian khổ, cô luôn luôn an ủi Higuchi. “Ngay cả nói anh ấy không hiểu lòng người như vậy, Higuchi-neo vẫn là thực ngưỡng mộ Akutagawa-san đi?”

“Hu hu, đúng vậy, đúng vậy!” Higuchi đem mặt chôn ở trên đùi Kaori. “Tôi thật sự, thật sự đã muốn thực cố gắng a. QAAQ “

Kaori mỉm cười vỗ vỗ cái ót của Higuchi Ichiyou. “Muốn tiếp tục cố gắng lên nha.”

— Này này này, tiểu thư, cô đây là đang cố vũ cho tình địch của chính mình sao?

Tachihara Michizou yên lặng che mặt đi lại chuẩn đi ra ngoài, hắn thật sự đúng là không thể nào hiểu nổi cách vận hành bộ não của phụ nữ, chính là đang đi lùi lại, hắn vô tình vấp phải chân ai. Vừa định quay đầu nói xin lỗi thì lại nhìn thấy Akutagawa đang đứng ở sau lưng mình, mặt không chút thay đổi nhìn thấy hình ảnh ở trong cánh cửa kia.

Tachihara xoay qua ... Đi, vừa lúc nhìn thấy Kaori sau khi lau xong nước mắt nước mũi cho Higuchi Ichiyou, thì liền ở trên trán Higuchi Ichiyou khẽ hôn một.

“Cố lên nhé.” Cô gái tên là Kaori cười giống như thiên sứ.

“Vâng!” Higuchi Ichiyou đối với tương lai sau này tràn ngập nhiệt tình, dùng sức gặt đầu, hai tròng mắt lóe sáng.

Các thiếu nữ bốn mắt đối diện nhau, hai tay nắm chặt, hoàn toàn nhìn không ra nửa giờ trước Higuchi Ichiyou đã đơn phương phát ra dấu hiệu oán niệm.

— Giống như... Nghe được âm thanh cánh cửa thế giới mới mở “két” ra đâu... Không đúng, trước đó cánh cửa sinh mệnh đã muốn đóng lại a! Tachihara đập “phanh” một chút lên trên cánh cửa, đem hình ảnh, cảnh tượng tản ra thánh quang cùng với mùi bách hợp ở đằng sau cánh cửa chắn ở trước tầm mắt Akutagawa Ryunosuke đang đứng ở bên ngoài.

Nhưng mà...

Tần suất áp suất thấp này...

Tachihara Michizou cứng còng cái cổ, quay đầu lại nhìn về phía Akutagawa đang đứng ở một bên. Sau đó, trở mắt nhìn thấy anh ấy dùng Rashomon đập nát cái tủ đựng giấy.

— Xong rồi, hôm nay Akutagawa-san lại muốn đập nát đồ vật lộn xộn với nhau, bộ phận phía sau vừa muốn khóc thiên thu gọi địa.

Vị tiểu thư đáng sợ kia rốt cuộc là thiên kim nhà ai kia chứ!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Akutagawa: Vì cái gì tôi chỉ là đi ra ngoài một chút, các người liền nhảy lên trên, rõ ràng là tôi là người trước tới! 【Này】

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Sau khi nhẩn nại được ba giây, Akutagawa yên lặng mở cánh cửa ra, nhưng mà hình ảnh phát sáng khiến mù lòa của hai người đang ở chung kia, không biết thu liễm bớt. Hai người phụ nữ đã muốn đem đề tài từ chính mình dời đến trên người đối phương mặc quần áo nào càng đẹp mắt hơn, trong nháy mắt khi hắn đi vào cửa, Kaori cùng Higuichi đồng thời xoay qua... Nhìn lẫn một. Higuichi từ dưới đất đứng lên. “Sen... Senpai...”

“Trở lại cương vị công tác của chính mình đi.” Akutagawa không chút lưu tình nào ra mệnh lệnh.

“... Vâng.” Đối mặt với mệnh lệnh vô tình như vậy của Senpai, Higuichi cũng chỉ có thể cúi đầu ngoan ngoãn làm việc.

“...” Kaori nhìn theo hướng Higuichi đi ra ngoài. Nơi này, còn có cách nói cương vị công tác nữa sao, không phải thời gian công việc đều là đánh bài cùng với viện phúc lợi chăm sóc người già sao.

“Tuy rằng đem em dụ bắt đến tận đây, tốt xấu gì khi mình bị dụ bắt đến hang ổ của kẻ địch thì cũng phải nên tính ngô chứ.” Akutagawa đứng ở trước mặt Kaori, dùng ngữ điệu lạnh lùng như vậy để nói. “Trò chuyện vui vẻ như vậy cùng với kẻ thù, thật sự đã giải sầu quá mức rồi.”

“... Em phải kêu cứu mang sao?” Kaori bắt đầu dĩ nhu nhu huyết thái dương. “Không cần giáo huấn em như vậy nha, Akutagawa-kun.”

Cho dù thân mình có ở trong hang ổ của kẻ địch, còn là bộ dáng thoải mái vui vẻ hơn hờ như thế này. Đối với việc cô gái không có chút để ý nào, Akutagawa cũng thật sự không còn lời nào để nói.

Nhìn đến Akutagawa không có trả lời, Kaori đành phải đứng lên, “Mà trước tiên không nói đến vì sao Akutagawa-kun muốn dùng phương thức này để dụ bắt em, thật ra anh chỉ cần nói với em một tiếng, em cũng sẽ ngoan ngoãn đi theo anh mà, dùng thuốc mê biến thành tình trạng bây giờ, cả đầu em đều choáng váng lên hết.” Cô đem hai tay khoanh ở trước ngực. “Như vậy xin hỏi, em còn phải ở trong này bao lâu nữa mới có thể đi đây? Em còn có hẹn cùng với nhóm nữ tu sĩ nữa?”

Nhưng mà vào lúc người thanh niên thật sự đã muốn biến thành bộ dáng không biết nên nói gì thì mới tốt, trước khi nghĩ đến câu trả lời thích hợp, đã có người giành trước một bước nhào đầu về phía trước. “A ôi chao.” Kaori trừng mắt nhìn con người, nhìn thấy bóng dáng nào đó nhào vào trong lòng ngực của mình. “Onee-chan sama.” Đem mặt của chính mình chôn vào trong lòng ngực, đứa nhỏ dùng âm thanh nhẹ giọng đáng yêu như vậy để kêu gọi mình.

Akutagawa bắt tay cầm vào túi áo khoác ở phía trước, thở một hơi thật dài. “Trở lại cương vị công tác của chính mình đi.” Hắn khô khan lặp lại một câu.

“Là Gin-chan sao?” Kaori lại nắm tay đặt ở trên đầu của Gin. “Đã lâu không thấy.”

Sau khi nghe được mệnh lệnh của anh hai mình xong, Gin chẳng những không có buông tay ra, ngược lại càng thêm dùng sức ôm Kaori cọ cọ hai lần. Thời kỳ phản nghịch đến từ phía em gái mình cũng thất sự làm cho người ta dở khóc dở cười.

Nhưng mà cũng may cô vẫn là buông tay ra, cảm thấy mỹ mãn rồi chạy đến ra ngoài cửa.

“Hừm, cho nên tiếp tục cái vấn đề vừa rồi đi, khi nào thì em mới có thể đi đâu?” Ánh mắt Kaori đuổi theo đi tới cửa, đi giữ Akutagawa đang khóa cửa hỏi như vậy.

“Nếu như em còn muốn chạy thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể đi.” Sau khi Akutagawa khóa cửa xong quay người lại đây. “Chỉ có điều, tại hạ thật sự hiểu được, cần phải làm cho em biết rõ tình cảnh hiện tại của mình.”

“... Akutagawa kun, không cần lại làm cho em sợ nữa.” Kaori cười khổ nói. “Lại nói như thế nào đi nữa, em cũng không nào ở trong nơi này của các anh lớn tiếng kêu cứu mang... Oa a a a! !!!!!!!”

“Nếu như em phải rời khỏi đây thì tôi cũng sẽ không làm gì để ngăn cản.” Người thanh niên để ra khuôn mặt lạnh lùng nói như vậy. “Nhưng mà—” hần mạnh mẽ nắm lấy tay của Kaori, một phen đem cô gái đặt ở trên ghế sofa, theo sau đó là đè lên trên thân thể cô, hướng về phía phần cô của cô cắn một, mút vào tạo thành một con dấu màu hoa hồng.

Sau đó, vào lúc cô gái trợn mắt há hốc mồm, đứng dậy dường như không có việc gì xoa xoa môi của mình. “Em có thể đeo dấu ấn này đi ra ngoài, đối với tai họ mà nói thì cũng thật là một chuyện thú vị.”

“...” Kaori tròn to mắt nhìn Akutagawa đột nhiên nổi lên trò đùa giỡn lưu manh, hơn nữa bây giờ mới phản ứng lại đây. “Anh... anh... anh...” Cô cũng hong nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt.

Đối với người thanh niên mà nói, giờ phút này mới hiểu ra được chuyện mình mới làm khi nãy chính là một chuyện vô cùng ngu xuẩn, nhưng rốt cuộc lại ở trước mặt cô gái dính vào một cảm giác thỏa mãn không sao hiểu rõ được.

Cho đến tận bây giờ, hắn đều luôn rất ghen ghét đố kỵ, vào thời điểm khi đối mặt với Kaori.

Nhưng mà Kaori cũng không có đại ra được bao lâu, ngược lại vươn tay ra nhanh chóng che lên dấu vết màu hoa hồng kia, đỏ mặt xoay người... Đi một câu cũng không nói lời nào.

Không khí càng thêm xấu hổ .

“Cái kia...” Rốt cuộc, vào lúc khi cô cô lấy dũng khí để nói một câu gì đó, lại nghe được Akutagawa mở miệng trước tiên. “Mori-sama tìm em.”

“Là bởi vì chuyện tình liên quan đến Elise đi.” Cô gái gật đầu, đứng lên. “Như vậy, cũng không thể không đi gặp một lần rồi.” Cô mỉm cười trả lời như vậy. “Làm phiền anh dẫn em đi thôi.” Như là rất nhanh, liền theo ngoài ý muốn bình tĩnh xuống dưới, cô gái ngoan ngoãn đi theo phía sau người thanh niên. Dường như đối với cuộc gặp mặt lần này đã sớm có dự cảm, hơn nữa cảm xúc đều không hề sợ hãi.

Thời điểm khi nhìn thấy Mori Ogai, ông ta đang ngồi uống trà. Sau khi nhìn đến Kaori thì làm động tác “Mời”, mời cô ngồi xuống ở cái bàn đối diện bên kia, hơn nữa còn cực kỳ thân sĩ rót cho cô một ly trà. “Ngài khỏe nha, Mori-san.” Kaori mỉm cười nói.

“A, cảm ơn cô đã chăm sóc con gái nhà tôi, Fukuzawa tiểu thư.”

Kaori phẩm một ngụm hồng trà, buông ánh mắt xuống hồi đáp. “Đại khái rất nhanh Elise sẽ về đến nhà đi. Mặc dù ngoài miệng nói ‘Otosan là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc’, nhưng chỉ cần ngài mở miệng ra, tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn trở về nhà.”

“Ha ha ha, ta đây liền thừa cô cáit ngôn. Tuy rằng bướng bỉnh một chút, đứa bé kia với ta mà nói là bảo vật mà ngay cả bầu trời thiên hạ cũng không thể sánh bằng được.” Mori Ogai nắm tay đặt chén trà ở một bên. “Elise đương nhiên sẽ về nhà, ta chính là Otosan của con bé đâu.”

“Tôi cũng không phải là người thông minh, cho nên có nói cái gì vẫn là mời nhai nói rõ ràng đi, bằng không tôi cũng không thể trao đổi vấn đề cùng với ngài được.” Kaori nắm tay đặt ở trên đùi, tư thế ngồi cực kỳ thực nữ.

“Theo ý ta đến đây chính là quá khiêm tốn rồi, Fukuzawa tiểu thư không phải đã sớm biết ta rốt cuộc là vì cái gì mời cô tới được đây sao?”

Kaori mỉm cười không nói được lời nào, sau một lúc lâu mới nghiêng người... nhẹ giọng cười nói. “Là vì... Akutagawa-kun đi?”

Mori Ogai vẫn như trước không nói lời nào, chính là vờn tay ý bảo Kaori tiếp tục nói đi xuống, chính là Kaori lại lắc đầu. “Tôi sẽ không tìm cách chi phối người kia. Thế giới bên này cũng tốt, thế giới bên kia cũng tốt, đen cũng tốt, trắng cũng tốt. Đồ vật này nọ mà tôi muốn chỉ có một việc — “

Đúng vậy, Akutagawa Ryuunosuke là sát thủ thuộc loại Mafia Càng, được cử đi để đánh nhau, là sát thủ lệ thuộc trực tiếp với Mori Ogai, chấp nhận mệnh lệnh của hắn, bị thế giới màu trắng truy nã. Nếu rời khỏi Mafia Càng thì không còn nơi để về.

Akutagawa kun rất mạnh, nếu như muốn như vậy rời đi, mai danh ẩn tích thì cũng không ai tìm thấy được — Không thể mặc kệ cho người biết nhiều bí mật như vậy rời đi, cũng hoàn toàn có thể hiểu rõ.

—“Tôi nghĩ muốn người kia, ít nhất có thể mỉm cười.”

Sau khi góp sức cùng nhau chiến đấu, Akutagawa không còn xuất hiện ở trước mặt cô nữa, Kaori hoàn toàn có thể hiểu rõ. Nhưng mà hiểu rõ sự việc là một chuyện, mà cảm xúc cũng không phải chính mình có thể khống chế .

—“ Sinh mệnh của tôi là vô biên vô hạn. Mặc dù khao khát được yên giấc thật sự, thế nhưng tôi vẫn như cũ còn sống. Bởi vì tôi hiểu được, mỗi một lần gặp nhau đều là khoảnh khắc đáng giá trân trọng, đáng giá nhớ kỹ, đáng giá thương yêu. Cho nên tôi vẫn như trước tham luyến sinh mệnh, như trước nghĩ muốn sống, nghĩ muốn làm bạn — “

—“ Tại nơi sinh mệnh của người kia có hạn, muốn làm bạn với người đó, nhìn thấy người đó nở rộ ra nụ cười.”

“Mặc dù tôi biết hắn ôm suy nghĩ ‘Cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày sẽ mất đi’ mà muốn rời xa tôi. Chỉ là... tôi thật sự, thật sự rất muốn nói cho người đó biết, đối với một người không thể thật sự chết đi như tôi mà nói, người đó mới là ‘Cuối cùng rồi sẽ có một ngày người mất đi’.”

“Nghĩ vậy một chút, tâm lý của tôi liền lập tức nôn nóng lại thống khổ, tình cảm này so với bất kỳ thời gian nào đều phải dày đặc hơn. Tuy nói như thế, lại như trước nghĩ muốn làm bạn với người đó, muốn nhìn người đó mỉm cười, nghĩ muốn nắm tay người đó, nghĩ muốn hướng về phía người đó kể ra hai mắt của chính mình từng nhìn đến phong cảnh — Đã từng có người nói qua, ‘Cô ngoại trừ tình yêu ra thì không còn bất kì người nào cả’, tôi cũng chấp nhận. Cho nên, xin Mori-san hãy nói cho tôi biết, tôi nên làm như thế nào để phần tên gọi này xuất hiện tại trong lòng tôi, giống như tình yêu mà không liên quan gì đến cảm xúc đâu?”

Mori Ogai im lặng nghe xong này đoạn lời nói này, lại cũng không có trả lời cô, chính là lại nhấp một ngụm hồng trà. “Tch, ai biết được, nhưng mà, Fukuzawa tiểu thư là người thông minh như vậy, đại khái không cần tôi nói cái gì, thì cũng có thể hiểu được đi.”

Kaori đứng lên khom người cúi chào với Mori Ogai. “Như vậy, tôi liền xin phép cáo từ.”

“Xuất phát từ lễ phép, để cho Akutagawa-kun đưa tiễn cô đi ra ngoài đi.”

“Cám ơn ngài, thật là tốt ý.” Kaori mỉm cười hồi đáp.

Nhận được mệnh lệnh của Mori Ogai, Akutagawa chỉ có thể đưa tiễn Kaori đi ra ngoài. Lúc này ánh sáng mặt trời hơi chìm xuống ở hướng Tây, ở trong không trung lầy nhiễm ra một mảnh màu cam xinh đẹp. Khi ở một góc nào đó, Akutagawa dùng cước bộ của chính mình, một bóng mờ từ nơi xa xa phóng đến đem vị trí hai người chia cắt ra.

Thanh niên biến mất giữa bóng râm, cô gái vẫn đứng ở bên trong ánh mặt trời chiều màu cam.

Đứng ở chỗ này liền có thể rồi, đứng ở chỗ này, im lặng nhìn thấy cô đi tới về hướng ánh sáng thì đã được rồi.

Kaori lại xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy người thanh niên không hề đi tới, vờn tay ra hướng về phía hắn. “Như thế nào liền dừng lại? Lại giúp em đi thêm một đoạn nữa đi?”

Thanh niên lại xoay người... Không trả lời với cô.

Ánh mắt kia, giống như đang nhìn về một nơi rất xa.

Kaori không nhận được lời hồi đáp, thu hồi cánh tay mình lại.

— Đúng, cứ như vậy, thu hồi tay lại, sau đó rời đi đi.

Nhưng mà, hắn đã quên mất, cô vẫn đều luôn ngoan cố, vượt qua sự dự đoán, thích làm cho hắn ngạc nhiên. Tính cách ác liệt lại ngây thơ một cách tùy hứng, ai cũng... không có nào khác để thay đổi cô hết.

Một bàn tay nắm lấy tay Akutagawa, ấm áp, bởi vì khăn trương mà bàn tay hơi xuất hiện mồ hôi — Một bàn tay khác thì bắt lấy khăn quàng của hắn.

Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Thanh niên bị nắm lấy phải đi về phía trước từng bước, từ trong bóng râm đi vào bên trong ánh sáng chiều.

— Đây là nụ hôn đầu tiên lại ngọt ngào lại xảy ra bất thành linh.

Đại khái, là rất ngọt so với cây ăn quả còn muốn ngọt hơn một vạn lần. Không, là ngọt đến mức không thể đếm hết số lần.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

A, thật muốn bình luận thật dài đầu

Đêm bình an phát cây táo đường 【Này】

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Đối với Kaori mà nói, chuyện gần đây khiến cho cô cảm thấy phải kinh hãi đại khái chính là... Nửa đêm, nhiều lần khi cô đứng dậy bật đèn, phát hiện trong nhà có một bóng dáng màu đen gầy yếu cuộn mình nằm trên ghế sofa.

... Trước hết, cô không nói đến việc rút cuộc hắn đã làm như thế nào để đi vào cửa, nhưng ngủ ở trên sofa cũng đã quá mức dọa người rồi.

Nhưng mà đối phương thật sự là người dạy mãi không chịu sửa, đối với lời kháng nghị của Kaori hoàn toàn không nghe vào trong lỗ tai. Vẫn là luôn tự mình chạy đến nhà Kaori ngủ trên ghế sofa, trình độ cố chấp có thể so với việc năm đó hắn đã khát cầu Dazai khen ngợi công nhận mình.

“Cái kia... Akutagawa-kun, đừng ngủ ở trên ghế sofa nhà em nữa.” Đối với hành động ngoan cố cùng với quả quyết của thanh niên, Kaori thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt. Chỉ có thể chấp hai tay trước ngực năn nỉ hắn ít nhất hãy ngủ ở trong phòng sách, mà không phải là ở trên ghế sofa phòng khách. Hơn nữa, làm ơn cả ngàn vạn lần hãy đắp mền đi.

Loại cảm giác kỳ quái về việc chú chó lang thang sau khi được đem về nhà nuôi xong thì ngủ ở trên ghế sofa trong nhà người chủ này, thật sự làm cho người ta cảm thấy xấu hổ nha.

Akutagawa bị yêu cầu nghiêm túc như vậy cũng không lại kiên trì, nhưng mà... cũng không có ngủ trong phòng sách, mà là mang theo cái thảm lông tiếp ngủ ở trên ghế sofa. Một bộ dáng tính toán cùng với ghế sofa nhà Kaori yêu nhau đến vĩnh viễn sánh cùng thiên cửu.

“Cho nên rút cuộc anh đã đi vào nhà em bằng cách nào vậy...” Rõ ràng cô cũng chưa đưa cho hắn chìa khóa. Khi Kaori đem cá trác nướng bùng lên bàn, đúng lúc nhìn thấy Akutagawa đeo kính râm nhìn tiểu thuyết phiên bản gốc bằng tiếng Anh. Sau đó người đó ngẩng đầu lên nhìn cô một lúc. “Dùng

thanh sắt mở ra.”

“...” Cái tạt xấu bẻ khóa lên vào trong này là ai đã dạy ra vậy chứ!

“Dazai-san chỉ dạy.” Akutagawa thuận miệng đem sự việc này giao cho Dazai, sau đó đem sách đem mẫu giấy đánh dấu trang sách để lên rồi khép lại. “Cá trác nướng sao?”

“Lần trước anh đã nói là mình muốn ăn mà, em nghĩ gần đây đúng lúc đã đến mùa cá trác cho nên liền đi mua.” Kaori nắm tay để ở sau người. “Lần đầu tiên làm đó, không thể ăn cho nên đưa cho em ăn đi thôi?”

Akutagawa không có trả lời, tự bản thân mình gấp một miếng thịt cá rồi bỏ vào trong miệng, thịt cá ngon miệng hơn nữa không có mùi, mùi vị của cam nhanh chóng tràn ngập trong khoang miệng — Không thể không nói, Kaori đối với loại chuyện xử lý món ăn này thật sự rất có thiên phú. “Ăn ngon.” Hắn không mặn không nhạt nói một câu như vậy.

Nhưng mà người hiểu biết tính cách của hắn khi nghe những lời này cũng không phải là nói có lệ hay nói an ủi, chỉ là bởi vì thật sự ăn rất ngon.

“A, thật tốt quá, em còn tưởng rằng sẽ thất bại đâu, lo lắng đề phòng đã lâu.” Giống như là một đứa trẻ được khen ngợi mà vui mừng, Kaori vỗ tay lộ ra một nụ cười vui vẻ.

— Cảnh tượng như vậy... Thật sự là kỳ dị, như là đảo ngược trở về, hoặc là vốn đã nên ở chung như vậy. Sáu năm trước, khi cùng với Yayoi ở chung dưới một mái nhà, giống như là chính mình đã hy vọng được Yayoi khen ngợi, hoặc giống như là hy vọng có thể nhận được sự tin tưởng từ Yayoi. Chính mình khi được khen ngợi sẽ cảm thấy thỏa mãn, mà Yayoi...

Chỉ cần chính mình bộc lộ ra thái độ thích thứ gì đó mà cô đã chuẩn bị cho mình, cô sẽ lập tức giống như một đứa trẻ, thật là vui mừng giống hệt sẽ nhảy dựng cả lên.

Hắn bây giờ ở hiện tại cùng với Kaori mất đi trí nhớ trước kia, vẫn giống trước kia chung sống cùng nhau — Kaori chính là Yayoi mà cũng không phải là Yayoi, điểm này, hắn rất rõ ràng.

Mà sau khi ăn xong, Kaori vốn tính toán đi rửa chén đĩa, Akutagawa lại giành trước cô một bước đi vào trong phòng bếp. “Để đó cho anh đi.”

“Ồi chào?” Kaori trừng mắt nhìn con người.

“Anh nói, để cho anh đến rửa chén đĩa đi.” Người thanh niên xoay người qua... đi, thấp giọng nói.

“Phốc, không phải là muốn hoài nghi năng lực của Akutagawa-kun... Nhưng mà anh không thường xuyên làm việc nhà đi? Rõ ràng ngay cả bữa tối đều là ăn cơm do Mafia Càng làm...” Kaori che miệng cười lên tiếng.

“... Làm ơn không cần nhìn anh.” Đối với việc Kaori cười trộm, Akutagawa chỉ có thể thờ dài.

“Vậy xin nhờ Akutagawa-kun nha, em có việc vội cần phải đi.”

“???”

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Akutagawa, Kaori nheo mắt lại, “Bí mật nha.”

Nguyên nhân bởi vì chỉ có hai người, chén đĩa cũng không nhiều, đợi cho Akutagawa rửa xong thì mới phát hiện, không biết Kaori từ nơi nào chuẩn bị ra một đồng lớn sữa đặc, sữa chua, dâu tây cùng với chậu được bao kín hiện ra đây. “Đây là?”

“Đưa cho mọi người trong nhóm Thần Lăn Đen món quà cảm ơn nha.”

Akutagawa nhướn mi lên.

“Bởi vì trước đó đã được bọn họ chăm sóc thôi.”

Nếu như hắn đoán không sai, cái gọi là chăm sóc chính là khi chính mình bắt cóc cô ấy vào lần đó đi... Cái này cũng thật sự là chịu không nổi, việc này cũng có thể bị cường chế nói thành quan tâm chăm sóc.

“Cho nên em dự định làm bánh ngọt dâu tây đông lạnh, coi như là mời mọi người một buổi trà chiều thôi. Làm phiền Akutagawa-kun giúp em mang đi qua đó đi.” Kaori vừa nói, một bên trên tay mình không có dừng lại.

Akutagawa ở một bên nhìn một hồi, sau đó vươn tay từ phía sau ôm lấy cơ thể đã đeo tạp dề của cô, Kaori đang xem thực đơn. “Ài nha... Akutagawa-kun...”

“Ryuunosuke là được rồi.”

“Hửm? Anh nói cái gì?” Cô gái hỏi một câu.

Tóc mai của Akutagawa ma sát ở trên cổ của Kaori, biến thành khiến cô ngứa ngáy, người ở phía sau hơi khom người đem mặt chôn ở trên cổ Kaori. “...” Hắn chỉ nhẹ giọng nói một lần, khi Kaori hỏi lại thì liền không chịu mở miệng.

“Ừm, đem bỏ pho mát đưa một chút cho em. Ài a, Ryuunosuke anh cứ ôm em như vậy làm em không thể vươn tay ra được — Không cần lấy Rashomon cuốn lấy lại đây nha!”

Cô gái mang theo âm cười oán giận ở tại trong phòng bếp vang lên đến.

— Rất hạnh phúc, hạnh phúc giống như không phải sự thật, giống như một cảnh tượng trong giấc mơ.

Chỉ có ôm chặt mới có thể hiểu được tất cả mọi thứ cũng không phải là ảo tưởng.

Mà đối với mọi người trong nhóm Thần Lăn Đen mà nói, gần đây quả thực giống như là... Nói như thế nào ấy nhỉ, muốn đi theo thì cứ nằm mơ, cấp trên vạn năm lạnh lùng kiên định, đột nhiên không ăn cơm trong công ty, còn mang theo hộp cơm dinh dưỡng. Thỉnh thoảng còn có thể mang theo một chút điểm tâm ngọt siêu cấp ngon đến đây...

Tuy rằng vẫn như trước là khuôn mặt xấu xa.

Nhất định là kết giao bạn gái, hơn nữa đối phương vẫn là người vợ dịu dàng hiền lành.

— Ngoại trừ cái cô gái kia tác động lên suy nghĩ của cấp trên thì còn ai nữa?

“Ừm, tiếp theo là thời gian Onii-chan cùng Onee-chan cùng nhau đi hẹn hò, giành trước đem Onee-chan hẹn đi ra ngoài đi.”

Ở lúc tích lũy, chứa nhiều oán niệm “Anh hai độc chiếm Onee-chan mà mình thích nhất” na ná nhau như vậy sau, Gin ăn hộp cơm tình yêu do Kaori làm, yên lặng làm ra quyết định này.

Anh hai siêu cấp quá phận rồi. QAQ

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Quyết định phản tiếp theo là đùa giỡn Dazai.

Nữ chính là người đã từng xuất hiện qua một lần Kawabata Akiko tiểu thư...

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

“Ngày đầu năm âm lịch đi đến đền để cầu nguyện? Thật có lỗi, anh cũng không có nguyện vọng để mong trở thành sự thật.” Đối mặt với yêu cầu sáng sớm Nguyên Đán đi đến ngôi đền để cầu nguyện của Kaori, Akutagawa lấy khuôn mặt vẫn trước sau như một lạnh nhạt, ngữ điệu từ chối. Dường như cho rằng không cần nhất thiết phải đi cầu nguyện trong năm mới, cũng cảm thấy cầu nguyện cũng không sử dụng được gì.

“Không đi sao.” Nhưng mà đối với loại biểu hiện này của hắn, dường như Kaori cũng đã thành thói quen, cho nên nắm tay đặt ở một bên trên tay hắn, không chịu thua đến gần theo dõi khuôn mặt hắn. “Thật sự không muốn đi sao?” Cô dùng âm thanh làm nũng, làm cho người ta nghe xong sẽ cảm thấy được hòa tan.

Tuy rằng rất ít khi làm nũng, bất quá hôm nay tung ra tuyệt chiêu làm nũng một chút như vậy dường như cũng không thành cái vấn đề nào. Đây thật sự là một chuyện rất kỳ quái — người đàn ông hy vọng người phụ nữ của mình có thể độc lập, lại hy vọng cô có thể giống như con mèo kêu meo meo để làm nũng với hắn. Mặc dù nói ra không khỏi có chút cảm thấy thẹn, nhưng mà Akutagawa hiểu được chính mình cũng không thể ngoại lệ ở trên vấn đề này được.

— Không đi.

Hai chữ này bị lấp kín ở trên đầu lưỡi hắn, Akutagawa thờ một hơi thật dài. “Trước hết để cho anh rời giường mặc quần áo.” Sau khi nói xong câu đó xong, chính hắn ho khan trước hai tiếng đề che dấu sự xấu hổ.

Nghe được hắn nói như vậy, Kaori cũng nhin không được đồ mặt, quay đầu không nhìn tới hắn. “Chính là em nghĩ đi thôi.” Cô than thở nhỏ giọng nói.

“Anh nhìn đi, một năm mới, cho dù không phải đi cầu nguyện, lưu lại một sự bắt đầu mới cũng được, hoặc có thể nói chuẩn bị một năm mới về những mục tiêu có thể đạt được cũng là có thể nha.”

“Cái loại này sự tình không cần phải ... Nhất định phải đi đến ngôi đền đi.” Akutagawa ngồi ở bên giường vốn chỉ muốn mặc vào chiếc áo khoác màu đen như trước, lại phát hiện trên đỉnh đầu nằm có bộ Kimono mà Kaori đã chuẩn bị từ trước cho hắn. “...” Nhất định là cô ấy đã sớm tính toán lên kế hoạch hết rồi, hôm nay cho dù có thể nào đi nữa cũng phải kéo hắn đến ngôi đền cho bằng được.

Đối với tính tình linh hoạt cẩn thận này của Kaori, Akutagawa cũng không còn lời nào để nói, nhưng mà có thể như thế nào đâu? Điều đã muốn là... quan hệ như vậy.

Hạnh phúc cũng thật sự là, sẽ không bao giờ nữa... cách xa hắn mà đi cũng là sự thật.

Không có bất kỳ gì nguyện vọng nào có thể cầu xin, thật ra cũng là sự thật.

Nguyện vọng của hắn đều đã muốn nắm chặt trong tay, cho nên đi cầu nguyện cũng không có ý nghĩa nào đáng nói.

Nhưng mà nếu như là Kaori muốn đi, thật ra hắn cũng không ngại cùng đi với cô ấy.

Nhưng mà đợi cho đến khi đi vào ngôi đền, Akutagawa mới phát hiện sự tình cũng không có đơn giản như vậy — Nếu như là theo góc độ từ bên ngoài nhìn xem, cô gái hình như là mặc bộ Kimono đáng yêu đang mạnh mẽ lôi kéo người thanh niên mặc bộ Kimono chỉnh tề, hơn nữa vẻ mặt tâm không cam lòng này, không muốn đi ở phía trước người thanh niên, giống như đang đẩy. “Ai nha, đi đến cầu nguyện đi.”

“Anh thật sự không rõ em muốn vì cái gì nhất định phải là anh cầu nguyện.” Akutagawa bị cô đẩy đi tới như vậy, sau đó hắn bị Kaori trừng mắt nhìn. “A, Ryuunosuke, đó chính là điểm đáng ghét nhất của anh —” Cô nửa thật nửa giỡn oán giận. “Thỉnh thoảng cũng nên hưởng thụ một chút cảm giác niềm vui của người bình thường đi mà!”

Oán giận hắn không hiểu biết về tình thú, Kaori càng thêm dùng sức đẩy hắn, lời đáp lại dành cho cô là Akutagawa thở một hơi thật dài, hắn đi về phía trước từng bước. “Oa!” Thật không ngờ hắn sẽ làm như vậy nên Kaori lao đảo xông về phía trước một, lại bị Akutagawa đứng lúc ôm lấy. “Cẩn thận một chút.” Hắn không mẫn không nhạt ra lời nhắc nhở.

Kaori cười gạt đầu lại thề lười.

Về phần Akutagawa tiến đến để rung chuông, rót cuộc cầu nguyện ra nguyện vọng gì, đại khái cũng chỉ có chính hắn cùng với thần linh mới biết được đi.

Nhưng mà khi người thanh niên bước xuống cầu thang lại nhìn đến cô gái chấp tay sau lưng, ở một bên cười hi hi nhìn hắn, bộ dáng không nghĩ muốn đi lên cầu nguyện. Hắn liền dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn cô, Kaori nhìn hai bên trái phải một chút. “Ryuunosuke, vì cái gì nhìn em như vậy chứ?”

“Người kéo anh tới đây, chính mình cũng không đi cầu nguyện, đây không phải là chuyện rất là kỳ quái sao?” Người thanh niên nắm lấy tay áo Kimono kéo lại gộp vào trong tay áo, về mặt còn thật sự đưa ra lời nghi vấn này.

“Ừm, thật ra em cũng không có nguyện vọng nào để cầu nguyện cả.” Kaori mỉm cười nhìn xem hắn. “Em cũng phải đi lên cầu nguyện sao?” Cô tròn to mắt nhìn Akutagawa, “Bởi vì em có khả năng đáp ứng được nguyện vọng, không cần thần linh cũng có thể thực hiện được —”

Cô nhìn ánh mắt của người thanh niên lộ ra nụ cười dịu dàng, giữa tháng giêng còn mang theo hơi gió lạnh, nhẹ nhàng chậm rãi lay động mái tóc dài của cô. Cô gái nhắm mắt lại, hai tay giao nhau để ở trước ngực. “Nếu như là muốn em cầu nguyện, em hy vọng Ryuunosuke có thể lộ ra bộ dáng mỉm cười nhiều hơn nữa —”

“Nguyện vọng như vậy, không cần thần linh, cũng có thể thực hiện cho em chứ?”

Cô gái mở mắt ra, dịu dàng nhìn người thanh niên trước mặt.

Sau đó —

“Oa nha! Ryuunosuke anh không cần đánh đầu em a!” Nhưng mà này phần ám áp này cũng không có kéo dài được bao lâu, Kaori về mặt ủy khuất ôm đầu trốn đi đến một bên. Mới vừa rồi không biết Akutagawa là bởi vì làm hại xấu hổ hay vẫn là cái nguyên nhân gì khác, hắn không hề khách khí vỗ đầu cô một chút.

Nhưng mà khi cô ngẩng đầu nhìn về phía hắn —

Sau khi được toại nguyện nhìn thấy hắn không được tự nhiên trong vài giây ngắn ngủi, quay về phía cô lộ ra một mỉm cười.

— Thật tốt đâu.

“Kaori-san, chúng tôi ở trong này nha!” Một tiếng kêu gọi quen thuộc truyền đến, Kaori tìm theo tiếng nhìn lại, lại nhìn thấy mọi người trong công ty thám tử vũ trang đang vây tay với mình, mặc dù trong nháy mắt khi nhìn thấy Akutagawa, Atsushi cùng Kunikida ở một bên đều theo bản năng kéo căng mặt ra. Thống đốc Fukuzawa Yukichi thì lung lay tay áo, về mặt lạnh lùng nhìn đến Akutagawa, dường như đang chờ đợi cái gì.

Người sau đứng thẳng thân thể, sau đó giống như là hạ quyết tâm, đi về hướng thống đốc Fukuzawa.

Tay Kunikida đã muốn đặt ở trên trang giấy bản bút ký trong lòng ngực mình, nhưng mà tình huống trong dự đoán cũng không có xuất hiện. Người thiếu niên lạnh nhạt lại cao ngạo cũng không có để ý tới người khác, chính là đi đến trước mặt Fukuzawa Yukichi, cúi đầu đối với ông ấy. “Mặc dù nói như thế này là vô cùng thất lễ, nhưng mà —”

“Xin ngài hãy đem Kaori giao cho tôi.”

Người đàn ông làm một người cha khép tay lại với nhau, mặt không chút thay đổi nhìn người thanh niên gầy yếu trước mặt, qua thật lâu mới mở miệng nói. “Đối với một người việc xấu đầy vết loang lổ, đến bây giờ người thanh niên vẫn còn làm dần thân vào làm công việc ‘khéo léo’ đi. Đối với việc cậu nói ra hy vọng đem đứa con gái mà mình yêu thương, cung chiếu giao cho hắn ta, cậu có biết một người cha bình thường sẽ làm như thế nào không?”

“... Tại hạ biết.”

Giấy tiếp theo, cổ áo của hắn đã bị nắm chặt ném ngã văng ra ngoài.

Akutagawa cố nén không cần Rashomon phản kích, tiếp nhận cơn lửa giận đến từ một người cha.

“A! Ryuunosuke!” Kaori bùng kín miệng, chạy tới bên cạnh Akutagawa bị ngã ở trên mặt đất, lại bị hắn nắm tay lại. “Không có việc gì.”

“Kaori có quyết định của chính mình, cho dù ta có là cha của con bé. Ta cũng không thể ngăn cản con bé làm ra sự lựa chọn của bản thân mình.” Fukuzawa Yukichi khép tay lại với nhau, từ trên cao nhìn xuống người trẻ tuổi. “Chuyện tình của chính mình, chính mình tự làm ra quyết định, đừng tới hỏi ta.” Nói xong giống như chính mình trở nên khó chịu hơn, ông xoay người rời khỏi.

Kaori đứng lên, đối với cái bóng đáng kia cúi người cúi chào thật cung kính.

— Mặc dù, biết rằng không thể đoán trước được tương lai.

— Mặc dù, biết trong tương lai có lẽ sẽ còn xảy ra rất nhiều chuyện.

Nhưng mà, giờ phút này chỉ cần anh ở tại bên cạnh em là đủ rồi.

Như thế là được.

Cho dù không biết phải đối mặt với điều gì, nhưng cũng không sợ tiến về phía trước.

————— End —————

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Dazai Aya-chan dẫn

Kunikida: “Đây là quà tặng mà người nhận được trong lễ mừng năm mới sao?”

Người thanh niên cầm trên tay bộ Kimono màu nâu nhạt mỉm cười nói. “Đúng vậy, thật sự là người sẽ không tặng món quà cho người khác đâu, bộ Kimono màu nâu nhạt mộc mạc, là mùa hè mới có thể mặc a. Nói như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng sống đến mùa hè năm sau đâu.” Hắn cứ oán giận không nghiêm túc như vậy. “Thật là, vì cái gì muốn đưa cho tôi loại quà tặng này chứ? Thật sự không hiểu trợ giúp người a.”

“Tốt xấu gì người ta cũng còn ôm ấp tâm muốn tặng cho người món quà đâu!” Kunikida khinh bỉ nói.

Đúng vậy, vì cái gì sẽ tặng cho hắn loại quà tặng này đâu?

— Ngoại trừ người tặng món quà cùng với chính bản thân Dazai, đại khái không ai biết rõ đi.

Tiểu thuyết hạ tái đều ở sách vở vòng 【kkuru】 sửa sang lại

Phụ: 【 bản tác phẩm đến từ hồ network, bản nhân không làm gì phụ trách 】 nội dung bản quyền về tác giả tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Lời Chúc Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.